DENISE ROBINS

Visul meu

Traducerea şi adaptarea în limba română de

VIRGIL FĂGĂDARU

ALCRIS M94

Capitolul 1

Micul dejun nu este momentul cel mai propice pentru a cere cuiva o favoare. Şi nimeni nu realiză acest lucru mai bine ca Ming Corally, când coborî la micul dejun în acea dimineaţă însorită.

Era momentul cel mai puţin indicat pentru ca s-o abordeze pe mătuşa Prue, care era la ora aceea mai acră si mai nesuferită ca oricând. Avea obiceiul să repeadă pe oricine. Rareori mai spunea şi altceva în afară de: „mai vrei cafea?“ sau: „fii atentă, nu-ţi pierde capul“, etc. Putea fi uneori şi mai acidă: „pari foarte pierită în dimineaţa asta, Ming ... cred că te-ai culcat târziu... nu pot spune că sunt de acord cu felul în care se comportă astăzi tinerele fete, dar asta este problema tatălui tău, nu a mea“...

Tata era un părinte foarte bun, care o înţelegea. Ming îl adorase încă din copilărie. De fapt, el îi fusese mamă şi tată de când îi murise mama, pe când se aflau în China, iar Ming avea doar patru ani. Tata o adusese în Anglia, lăsând-o în grija

mătuşii Prue, sora necăsătorită. Mătuşa Prue se oferise să-i ţină loc de mamă, dar şi un copil ca Ming realiză imediat că Prudence Corally nu avea nimic matern, nici un pic de căldură. Era una din acele fete bătrâne, acrite de viaţă, care ura orice tânăr, sau pe oricine avea porniri şi impulsuri omeneşti ca Ming. Nu se plăcuseră chiar de la început. Dar Ming fusese nevoită să se adapteze ca să poată trăi în Anglia la mătuşa sa, în timp ce tatăl ei se întorsese la Shanghai.

In ultimii doi ani, după cea de a nouăsprezecea aniversare a lui Ming, Tom Corally se pensionase, ajungând la limita de vârstă şi revenise în Anglia pentru totdeauna, să locuiască împreună cu sora sa pe Streatham Common, în casa mamei lor.

Ming şi tatăl ei se înţelegeau foarte bine, dar chiar şi aşa mătuşa Prue le făcea probleme. Avea o limbă foarte ascuţită şi nu ierta pe nimeni. Il necăjea adesea pe Tom pentru obiceiurile lui de burlac, mai ales pentru mirosul de pipă, care o scotea din minţi. Mirosul de bere sau whisky era de-ajuns pentru a o face să protesteze, să-şi exprime deschis ceea ce simţea la vederea unui alcoolic, deşi nu era cazul fratelui său, Tom. Era de-ajuns ca acesta să bea un pahar, pentru ca sora lui să-l decreteze beţiv. Fratele ei, Tom avea prea multe defecte, cel mai mare din ele fiind dragostea faţă de fiica sa, pe care o răsfăţa.

Ming nu venise la micul dejun pentru a-i cere tatălui ei o favoare; era prea devreme pentru că sănătatea lui

şubredă se reflecta în felul în care se trezea de dimineaţă. Anii în care trăise şi muncise în căldura din China îi distruseseră ficatul şi inima. Dar Prue avea grijă să-i aducă aminte de fiecare dată că tusea se datora ţigărilor şi băuturii. Ming, în schimb, îşi făcea probleme pentru inima lui.

Era mai bine să aştepte seara ca să-şi abordeze tatăl şi mătuşa în privinţa planului pe care şi-l făcuse cu Sallie pentru weekend. Dar pentru început cei doi trebuia sensibilizaţi să fie de acord cu faptul că va lipsi o zi întreagă de acasă.

Sallie îi spusese că era o prostie să ceară voie pentru un lucru atât de nesemnificativ, cum ar fi lipsa de acasă. Dar Sallie Lawford era altfel crescută.

Ea avea părinţi tineri, moderni, care-i dădeau multă libertate.

Tatăl lui Ming fusese destul de bătrân când se căsătorise, iar mătuşa Prue era mai mare cu zece ani decât el. Atmosfera din casa de pe Streatham Common era una de acum cincizeci de ani. Erau multe convenţii şi restricţii la care Sallie, norocoasa Sallie, nu fusese supusă...

Ming o invidia. De multe ori ar fi vrut să schimbe casa părintească, în care predominau tristeţea şi boala, cu casa în care locuia Sallie. Sallie trăia într-un apartament vesel din Kensington, cu părinţii ei tineri şi plini de viaţă.

Dar Ming nu se plângea de tatăl ei. Desigur, atunci

când avea probleme cu mătuşa Prue, tata intervenea în apărarea ei. Viaţa lui Ming devenise mai uşoară de când se întorsese tatăl ei din China. Mătuşa Prue nu mai era singura care putea să ia decizii. Cu toate acestea, faptul că Tom intervenea mereu în favoarea fiicei sale adânci şi mai mult prăpastia dintre Ming şi mătuşa ei.

De mic copil, şi mai apoi şcolăriţă fiind, Ming realizase că mătuşa n-o putea suferi. La vremea aceea nu înţelegea motivul. Dar astăzi îl înţelese. Discutase de multe ori cu tatăl ei pe tema aceasta. Adevăratul motiv era gelozia. Cu douăzeci şi doi de ani în urmă, Prudence Corally sperase ca fratele ei s-o ia în China ca să-i aibă grijă de casă, moment în care apăruse în scenă mama lui Ming... o tânără frumoasă. Barbara era fiica directorului unei bănci mari din Shanghai, iar Tom Corally se îndrăgostise de ea.

Ming ştia că mama ei fusese foarte frumoasă; văzuse asta din multele fotografii pe care Tom Corally le adusese din China. „Baby“ aşa îi spunea, pentru că era foarte tânără şi frumoasă, dar şi mică de statură. Avea bucle negre, ochi căprui... era o nimfă tentantă, cu mult mai tânără decât Tom Corally, care o adora.

Iar Prudence Corally nu suporta nici măcar numele nepoatei sale: Ming! I se părea ridicol. Dar chiar Tom i-l alesese fiicei sale. Tom era îndrăgostit de porţelanul chinezesc, iar Ming era preferatul său. Când îşi văzuse fiica prima dată el exclamase: este un porţelan Ming! Ming va fi numele ei!

La douăzeci şi unu de ani, Ming era mică de statură, zveltă ca şi mama ei, şi avea părul acesteia, numai că al ei nu era ondulat. Nici măcar nu şi-l făcea permanent, pentru că mătuşa Prue nu i-ar fi îngăduit.

Iar după ce Ming termină şcoala şi ajunse la vârsta la care putea decide singură ce să poarte, începu să-l pieptene după placul ei. Il strângea la spate.

Dar ochii nu erau ai Barbarei, ci ai lui Tom Corally: albaştri precum apele mărilor Chinei pe care navigase de multe ori. Văzuţi pe sub genele dese şi negre, ochii lui Ming păreau două flori de nu-mă-uita.

Soarele de iunie se filtra prin perdelele uzate ale mătuşii Prue, pentru a cădea pe covorul turcesc la fel de vechi, reflectându-se pe tacâmurile aflate pe masa din bucătărie.

Când intră Ming în sufragerie, mătuşa Prue se afla deja acolo şi turna ceaiul, respirând greu, ca de obicei. Era o femeie solidă, cu părul alb, cu ochi inteligenţi dar îngropaţi în grăsime şi un ten stacojiu. Se îmbrăca după moda altor timpuri, căci nu-i păsa de modă. Purta o fustă cu cute, o bluză verde şi un lanţ gros de aur cu un medalion în care se găsea o buclă nu se ştie a cui. De fapt, nimeni nu îndrăznise vreodată s-o întrebe.

Tatăl lui Ming stătea în capul mesei, citind ziarul. Avea o construcţie asemănătoare cu a surorii sale, dar ochii îi erau mai frumoşi şi exprimau blândeţe.

Ming spuse bună dimineaţa, apoi îl sărută. Mătuşa Prue îi întoarse un obraz stacojiu pe care Ming abia îl atinse cu buzele. Pe bărbia dublă a mătuşii se mai aflau

două aluniţe şi o pereche de mustăţi, care o făcuseră mereu să simtă repulsie. In dimineaţa aceasta, cu gândul la ziua pe care o va petrece cu prietena ei, Ming încercă să fie deosebit de plăcută.

- Sper că n-am întârziat, mătuşico.

Miss Corally strânse din buze.

- Nu mi s-ar părea ceva neobişnuit.

- Ei, oricum, apariţia lui Ming este o bucurie întotdeauna, interveni Tom Corally. Ming era atât de tânără, de proaspătă şi de frumoasă cu bluza ei albă şi costumul albastru! De multe ori, Tom Corally regretase că nu-şi putuse îndepărta fiica de casa asta veche, de figura neprietenoasă a surorii sale, sau de acel birou plin de mucegai din Southend, unde Ming lucra ca dactilografă. Visa adesea că-şi va putea duce fiica înapoi în China.

Deodată, o auzi pe Ming spunând:

- Aş vrea să vă rog ceva pe amândoi.

- Mie să nu-mi ceri bani, sări mătuşa, ar trebui să te descurci cu salariul pe care-l iei.

- Prue, nu începe aşa de dimineaţă cu cicăleala, i-o reteză Tom Corally. Cinci lire nu înseamnă mare lucru, mai ales când plăteşti trei din ele pentru masă.

Miss Corally trase aer în pieptul enorm, care se ridică precum creasta unui val, apoi se răsti indignată:

- Crezi că eu îmi pot permite s-o întreţin? Preţurile cresc mereu, dar nu şi pensiile noastre.

- Foarte bine, zise domnul Corally.

Nu mai avea chef să se certe cu Prue. La naiba,

femeia asta era o mare cicălitoare! Iar biata Ming avea atâta răbdare cu ea! In ultimul timp, Tom simţea că nu-i mai poate ţine piept lui Prue, deşi în copilărie o făcea foarte eficient, reuşind să-i închidă gura. Dar acum lucrurile se mai schimbaseră; ea ţinea banii, iar casa îi fusese lăsată ei moştenire de mama lor. De aceea, Tom Corally nu se simţea deloc bine. De fapt, avea şi nişte dureri sâcâitoare în umărul stâng şi o senzaţie ciudată de sufocare. Simţea că şi inima îi va face curând probleme. Dar Prue le punea pe toate pe seama fumatului şi băutului. Tom Corally zise:

- Ce voiai să ne spui, iubito?

Ming îl privi un moment, strivind o firimitură de pâine între degetele ei subţiri. Inima îi bătea repede şi ciudat de tare. Ştia că tata nu va avea de obiectat să-şi petreacă duminica cu Sallie, dar mătuşa Prue...

Işi luă inima în dinţi. Privindu-şi tatăl şi nu mătuşa, le vorbi despre planurile sale. Ea şi prietena ei, Sallie Lawford, care era tot dactilografă la Colebean & Fox, puseseră deoparte câţiva bănuţi, să-şi petreacă împreună ziua de sâmbătă la râu, unde să facă baie, să mănânce ceva...

Miss Corally îi întrerupse gândurile.

- Vrei să pleci cu maşina? Cu maşina cui? Ai dat peste vreo comoară?

Ming roşi, nervoasă.

- Nu, maşina aparţine unui tânăr prieten al lui Sally, care se numeşte Norman Toll, le explică ea. Mergem în patru la râu. Ming simţi că-i piere vocea. Pe figura

tatălui ei citea înţelegere. Dar privind-o pe miss Corally înlemni.

- Vrei să spui că pleci într-o excursie cu doi bărbaţi necunoscuţi? Tu şi Sallie Lawford! Ei bine, pe Sallie o cunosc. Are nişte părinţi ciudaţi; educaţia ei lasă de dorit. Este lăsată să umble noaptea pe străzi... cu cine te-ai înhăitat, Ming?

- Mătuşă, nu înţelegi lucrurile cu adevărat. Dumneata eşti depăşită de evenimente. In toată lumea băieţii şi fetele ies la picnicuri, sau pur şi simplu la plimbare.

- Aici nu suntem pe continent şi nu accept să aduci astfel de obiceiuri în casa mea, sări miss Corally.

- Stai puţin, Prue, interveni tatăl lui Ming. Nu sări imediat cu gura; s-o ascultăm şi pe Ming.

- Sallie nu este cum spune mătuşa, zise Ming revoltată pe imaginea creată de mătuşa Prue prietenei sale. Părinţii ei îi dau mai multă libertate, poate şi pentru că-l cunosc pe Norman. Este un tânăr încântător şi deţine un post foarte bun la Rudd & Brothers.

- Nu mă interesează cine este şi unde lucrează acest individ! exclamă mătuşa Prue la fel de revoltată.

- Şi prietenul lui, draga mea? întrebă domnul Corally.

Ming lăsă ochii ei mari în jos.

- Il cheamă Walters, Ivor.

- Şi el lucrează tot la Rudd?

- Nu, tată, este comis voiajor la altă fimă.

- L-ai cunoscut bine, draga mea?

- Aproximativ. Norman şi Ivor ne-au condus aseară

pe drumul spre casă.

- Sunt decepţionată, interveni mătuşa Prue. De ce nu i-ai invitat în casă pe cei doi tineri, să-i prezinţi tatălui tău?

Ming vru să spună ceva, dar sesiză că tatăl ei o privea cu înţelegere, aşa că nu consideră că era cazul să mai argumenteze. Cum putea aduce un tânăr în casa mătuşii, unde nu se fuma, nici bea măcar un pahar? I-ar fi speriat pe toţi!

Acesta era lucrul pe care Tom Corally îl regreta cel mai mult: că nu-i oferise fiicei sale o casă de care să poată fi mândră, unde să-şi poată invita prietenii.

Ming nu uita drumul în maşina lui Norman. Era un tânăr drăguţ acest Norman, plin de umor şi foarte îndrăgostit de Sallie. Dar Ming era atrasă de Ivor Walters.

La prima lor întâlnire, inima lui Ming începuse să bată necontrolat. Ivor era mai mare decât Norman, avea cam douăzeci şi şapte de ani, era un tânăr foarte elegant, îmbrăcat după ultima modă. Era înalt, blond, cu mustaţă. Ştia să vorbească foarte frumos, să spună lucruri interesante, era manierat. Era primul tânăr care prezenta interes pentru Ming. Mai cunoscuse şi alţi tineri, pe Teddy Bence, coleg de birou, pe Eric Bute, vecin cu mătuşa Prue, şi mai avusese un alt flirt nevinovat cu un coleg.

Cu Ivor Walters lucrurile stăteau altfel. Era o persoană care călătorea mult, era experimentat. Ming

era sigură că tatei i-ar plăcea. Ivor o plăcea şi el. Când o condusese acasă cu o seară în urmă, îi prinsese mâna în palmele sale, spunându-i:

- Trebuie să ne revedem, Ming. Vom fixa o altă dată prin intermediul lui Sallie.

Iar a doua zi Sallie îi spusese că Ivor Walters o găsea încântătoare.

Planul pentru duminică era foarte interesant. Ming nu putea refuza. O rugă din priviri pe mătuşa Prue să nu se mai opună.

- Te asigur că nu vor fi probleme, mătuşă. Eu şi Sallie vom avea grijă una de alta.

- De parcă aţi fi capabile s-o faceţi... mormăi mătuşa Prue, iar faţa ei urâtă deveni şi mai dezagreabilă.

Dar uşa salonului se deschise brusc în clipa aceea şi intră o arătare pe care Ming o compara adesea cu mătuşa Prue. Era un câine bătrân de doisprezece ani; un animal prost educat, lacom, pe care Ming nu-l suporta pentru mirosul său imposibil. Pixie, aşa îi spunea mătuşa, care îi acorda toată afecţiunea ei.

Pixie avansă sforăind, iar miss Corally schiţă ceea ce numea ea, un zâmbet. Luă potaia în poală, hrănind-o cu mâncarea din farfurie, pe care i-o dădu din palmă. In acest timp îşi continuă tirada împotriva nepoatei sale şi a zilei pe care aceasta voia s-o petreacă în afara casei.

Ming se uită la ceas şi se ridică. Abia mai avea timp să prindă trenul care o ducea în centru. I se mai adresă

o dată cu aceeaşi rugăminte mătuşii sale.

- Iţi promit că nu va exista nici o problemă, mătuşă, iar dacă părinţii lui Sallie o lasă să meargă m-ai lăsa şi pe mine?

Tom Corally răspunse în locul surorii sale:

- Da, fetiţo, nu văd de ce nu te-ai duce, cu condiţia să ai grijă de tine. Uite ce este Prue....Tom Corally se întoarse spre sora sa: îmi asum responsabilitatea pentru fiica mea. Se duce cu prietena ei, are o vârstă.... ce se poate întâmpla? Tu pui răul întotdeauna înainte, dar Ming nu.

Miss Corally îi aruncă o privire ucigătoare fratelui său. Il lăsă jos pe Pixie şi începu să scuipe venin:

- Exact cum m-am aşteptat! Ridică-te împotriva mea, fă front comun cu Ming. Poate să se ducă, dar împotriva voinţei mele.

Tom Corally răsuflă uşurat. La naiba cu sora lui ! Ii zâmbi complice lui Ming.

- Grăbeşte-te, să nu pierzi trenul, fata mea!

Ming îl îmbrăţişă:

- Tată, eşti atât de bun!

Miss Corally ieşi revoltată din încăpere, urmată de câinele ei care strănuta de zor. Ming îşi luă la repezeală mănuşile, pălăria şi servieta şi porni spre gară.

Abia aştepta să ajungă la birou să-i spună lui Sallie că obţinuse permisiunea de a merge. Seara aşteptau telefoanele lui Ivor şi Norman pentru a face planurile finale.

Vremea ţinea cu ei, era minunată, soarele strălucea, copacii înverziseră, iar Ming încercă să-şi imagineze cum arătau la ţară...pe marginea râului. Ce schimbare după oraşul plin de praf şi de zgomot! Vor avea o petrecere sâmbătă seara şi de aceea Ming începu să facă planuri cu ce să se îmbrace. Sallie avea pantaloni moderni şi bluze viu colorate. Avea noroc cu părinţii ei cei moderni, care-i dădeau bani pe lângă salariu. Ea nu avea pantaloni, dar avea o fustă mai modernă şi o bluză cu broderie albă. Spera doar ca Ivor s-o găsească interesantă; el care era atât de elegant. Abia aştepta să vină duminica, să petreacă o zi grozavă.

Capitolul 2

Ieşirea de duminică părea să evolueze pe placul lui Ming, până când Sallie şi amicul ei Norman plecară după-masă lăsând-o cu Ivor.

Până atunci, fusese o atmosferă de prietenie. Se duseseră la Shanley, un sat de lângă Maidenhead, cu maşina lui Norman, se îndreptaseră direct spre Four Feathers, unde mâncaseră în grădină, sub o umbrelă mare, cu dungi. Localul, bine cunoscut celor doi tineri, avea un nume prea pretenţios pentru zona aceea şi se pretindea a fi în stil Tudor. Cu toate acestea, era greu să apreciezi dacă era aşa sau nu, pentru că abia cu greu mai găseai vreun centimetru de lemn neacoperit de afişe de reclamă la ţigări, bere şi ciocolată.

Era o zi frumoasă, cu mult soare, iar grădina aceea li se păru ruptă din rai celor două tinere care trăiau şi munceau într-un oraş suprapopulat şi aglomerat. Erau aproape de un râu. Părea rece, tentant în acea după-amiază foarte caldă. Pe lângă hotel trecuseră zeci de tineri la pescuit, cu bărci cu motor. Lui Ming, care nu mai fusese pe râu până atunci, i se păru o imagine de vis. Dar undeva, în adâncul inimii îşi dorea să fie mai puţină lume în jur, iar în locul acelor bungalouri şi corturi să fie doar copaci, mai ales sălcii, sau iarbă necălcată de picioarele trecătorilor.

După acest gând, Ming îşi reproşă că era nerecunoscătoare. Ceaiul fusese excelent, iar acum fuma o ţigară, un lux pe care rareori şi-l putea permite, deoarece mătuşa Prue detesta fumatul.

Sallie era în formă. Era o fată înaltă cu plete blonde, ochi mari şi o gură generoasă, vopsită într-un ruj de culoare vie, care-i punea în evidenţă albeaţa dinţilor. Arăta foarte bine, aşa cum era îmbrăcată în pantaloni strânşi pe picior şi tricou fără mâneci. Părul îi era strâns într-o bandă multicoloră.

Nu era o fată prea inteligentă, Ming realizase asta imediat, dar ţinea la Sallie. Era o fată binevoitoare şi veselă. Toată lumea o iubea. Desigur, şi Norman Toll. Nu-şi lua ochii de la ea, iar Sallie asta aştepta. Erau îndrăgostiţi. Dar ceea ce Sallie şi prietenul ei numeau dragoste, nu prezenta interes pentru Ming. Ea visa la dragostea pasionată dintre un bărbat şi o femeie, ca o emoţie profundă, subtilă, frumoasă.

Nu şi-l imagina pe Norman Toll capabil să inspire asta, sau simţind el însuşi o astfel de emoţie.

Ming sorbea gânditoare din ceaşca de ceai, cu ţigara în mână şi-şi spuse că Ivor Walters o atrăgea şi mai puţin decât neinteresantul Norman.

Ivor era mai mare ca Norman, părea mai versat, mai sofisticat; cel puţin aşa îi păruse când îl cunoscuse la Londra, când îl considerase încântător. Dar două sau trei ore petrecute în compania lui îi schimbaseră părerea. Il considera la fel de prostuţ ca Norman. Iar ea se trezi tratată în după-amiaza asta de parcă ar fi fost adusă drept o distracţie garantată. Ivor i se adresase cu „Ming a mea“, „micuţa mea“, vrând s-o facă să înţeleagă că se afla sub aripa lui.

Pe scurt, Ming nu-l plăcea deloc pe acest Ivor. La un

moment dat, se întrebă chiar dacă era bine educat, aşa cum pretindea.

Pe Ming n-ar fi deranjat-o dacă Ivor ar fi fost, de exemplu, mecanic într-un atelier oarecare, cu condiţia să-i fi spus acest lucru. Dar nu mai putea să suporte snobismele lui Ivor Walters, care în opinia lui îi dădeau distincţie.

Cu toate acestea, Ming nevrând să facă notă discordantă, încercă să se integreze atmosferei şi se amuză alături de ceilalţi, nevrând să le strice ziua.

Ivor îi întinse la un moment dat tabachera sa.

- Mai vrei o ţigară? o invită el.

- Nu, mulţumesc, una mi-a fost de- ajuns.

El ridică indiferent din umeri.

- Eu înnod ţigările.

- Nu cred că este bine pentru sănătatea ta, spuse Ming.

- Mă tem că-mi place tot ce nu este bun pentru mine, răspunse el, închizând tabachera şi aruncându-i lui Ming o privire care avea, probabil, semnificaţie pentru altcineva. Din păcate nu şi pentru ea, care nu ştia să interepreteze acest gen de priviri. El îi observă privirea care poposise asupra unei embleme aflate pe reverul lui.

- Clubul de natație Thames. Am fost membru.

- Adevărat? întrebă Ming. Când avusese timp să facă toate lucrurile pe care pretindea că le-ar fi făcut? Era foarte tânăr.

Lipsa ei de entuziasm îl deranjă pe Ivor. N-o considera cine ştie ce aventură pe această Ming. Nu se ridica la nivelul lui. Era cam ciudată, secretoasă.... Drăguţă, da, poate. Avea ochi mari, minunaţi, albaştri, părul negru ca o cascadă. Curând o va vedea goală, poate îi va plăcea cum va reacţiona şi va ieşi ceva din asta. Dar deocamdată nu prea avea valoare.

- Ce mai facem acum? întrebă Ivor pufăind.

- Ne mai învârtim până la masă, apoi eu mă duc cu Norman pe râu, zise Sallie.

- Mai bine, mormăi Norman.

Ivor se întoarse spre Ming.

- Facem şi noi acelaşi lucru?

Ming, care adora râul, ar fi mers şi singură. Chiar mai bine decât cu Ivor.

- Sigur, mergem, va fi grozav!

Se auzi dintr-o dată muzică izbucnind la maximum de undeva, nu se ştie de unde.

Norman îi făcu semn lui Sallie:

- Hei, iubito, e perfect!

Sallie, cu braţele goale ridicate în sus, îl imită:

- Este chiar perfect!

Ming închise ochii şi ea. Dar nu făcu asta din dorinţa de a asculta muzica. Nici măcar nu suporta pentru că era prea tare şi prea zgomotoasă, adăugându-se la zgomotele deja deranjante ale zilei. Dacă voiau să asculte muzică, trebuia să fie ceva liniştitor, plăcut auzului, suav... oricum, muzică clasică. Lui Ming îi plăcea muzica bună. Ii plăcea şi ei să danseze ca şi lui

Sallie, dar îi displăcea muzica de dans care trebuia doar ascultată. Şi mai ales tare, mult prea tare...

O, acest soare atât de strălucitor, apele râului care curgeau zglobiu la vale, copacii atât de verzi! Ceva, o componentă a sufletului ei tânjea după solitudine, după pace, sau poate după un bărbat, care nu semăna cu nici unul din cei prezenţi.

Masa fu însoţită de multă veselie. Ieşiră la o mică plimbare în timpul căreia Ming simţi că-i este rece şi-şi puse pulovărul pe umeri.

Era o seară frumoasă şi se puteau vedea beculeţele din copacii de pe pajişte, care în opinia lui Ming stricau peisajul; lui Sallie îi plăceau, fiind foarte vesele.

Dar când văzu că Sallie şi Norman o iau în altă direcţie, iar ea rămâne singură cu Ivor, Ming avu o senzaţie ciudată. Acesta băuse cam mult înainte şi după masă, râdea prea mult, lungea nefiresc vorbele şi nu mai ascundea deloc faptul că venise pentru ea la această petrecere. Ii luase mâna de câteva ori sărutându-i-o, iar ea simţi ceva foarte neplăcut la atingerea buzelor lui. Nu-i plăcea deloc acest Ivor Walters. Ceva, nu ştia ce anume, îi displăcea chiar foarte tare. Simţea că nu este o persoană de calitate, cum ar fi spus mătuşa Prue.

Aflată din nou pe malul apei, cu Ivor lângă ea, Ming încercă să se relaxeze şi-şi strânse jacheta pe lângă corp, pentru a evita orice atingere cu acest bărbat.

Milioane de stele străluceau deasupra capetelor lor, iar Ming se gândi că era o noapte minunată în care era

grozav să fie cu persoana iubită...

O invidia pe Sallie. Vesela şi iresponsabila Sallie, era în felul ei îndrăgostită de acel Norman, pe care, de altfel, Ming îl considera cam prostuţ. Dar Sallie nu vedea lucrurile astfel şi chiar înainte de a se despărţi, Sallie îi şoptise:

- Iţi doresc distracţie plăcută, Ming...uită de oribila ta mătuşă şi distrează-te!

Era o filozofie care i-ar fi plăcut lui Ming, dar nu se putea distra cum spunea Sallie, cu acest Ivor. Numai figura şi vocea lui erau de-ajuns să-i strice ziua.

Urcară într-o barcă, aşa cum făceau toţi tinerii şi porniră spre zone mai retrase, după cum observă ea imediat. Treceau multe bărci pe lângă ei. Auzea voci, vedea lumini, râsete, zgomotul făcut de vâsle în apă. Dar curând se făcu linişte, dovadă că rămăseseră singuri în zona aceea. Stelele se reflectau în apă ca nişte diamante, iar ea atinse apa cu mâna lăsând urmele degetelor sale pe măsură ce înaintau. Tufişurile şi copacii păreau foarte stranii în semiîntuneric. Din când în când se mai puteau zări contururile vreunei case, ale unei vite sau cal păscând solitari.

Iar Ming deveni dintr-o dată melancolică. Era ciudat, pentru că pornise plină de entuziasm în această escapadă. Dar se gândea la multe lucruri: privind în viitor nu vedea nimic altceva decât ani şi ani de muncă în acel birou din strada Liverpool. Toată tevatura din acel birou, actele care trebuia dactilografiate de urgenţă, completarea dosarelor. Şefii erau prea ocupaţi

pentru a mai avea timp să-şi observe angajaţii, ceilalţi funcţionari la fel de obosiţi şi deprimaţi ca şi ea... doar Sallie era mai veselă, mai antrenantă... De aceea acceptase această ieşire cu ea.

Acasă la mătuşa Prue, unde era supravegheată cu stricteţe, unde vedea cu proprii ochi cum decade tatăl ei, ascultând povestirile lui triste pentru că zilele lui cele mai bune apuseseră, urma aceeaşi rutină zilnică: mâncat, dormit...

Nu era viaţă, conchise Ming, privind spre cerul înstelat. Trebuia să existe şi pentru ea o altă viaţă mai veselă, mai fericită, şansa de a-l întâlni pe bărbatul pe care-l dorea, de a se îndrăgosti de el şi de a fi iubită. Dar unde? Când?

Ming oftă.

In clipa aceea, Ivor Walters se gândi că vâslise cam mult şi lăsând vâslele deoparte, veni lângă ea. Apoi găsi un loc unde apa era mai puţin adâncă şi traseră barca sub o salcie.

Ming admiră în tăcere luna ale cărei raze străbăteau printre ramurile salciei, apa care clipocea...

Dar Ivor îi strică pacea şi liniştea venind prea aproape de ea, luându-i mâna, făcându-i mult prea clare intenţiile sale de a face dragoste cu ea. Ming roşi, trăgându-şi mâna. Poate făcuse o greşeală să vină singură aici cu acest Ivor. Ar fi trebuit să intuiască singură că n-o adusese aici numai de dragul de a vâsli. Mai cunoscuse şi alţi bărbaţi, care în cele din urmă

ajungeau invariabil la acelaşi lucru. Dar ea nu dorea nicidecum să facă dragoste cu acest individ care nu-i provoca emoţii. Ivor nu-i plăcea deloc.

Cu toate acestea, îi era teamă să nu-l supere, pentru că ar fi stricat petrecerea celorlalţi doi, Sallie şi Norman, care probabil se simţeau foarte bine. De aceea îi permise să-i ia mâna în palmele sale mari, ba chiar zâmbi, când el îi spuse că avea cei mai frumoşi şi mai albaştri ochi, cea mai frumoasă gură pe care o văzuse vreodată. Dar zâmbetul îi pieri când el se apropie prea mult, încercând s-o sărute pe gură.

- Nu, protestă Ming... nu, te rog, nu face asta!

Dar Ivor Walters se aprinsese deja după acest scurt contact, de atmosfera romantică şi de întuneric. Continua s-o sărute cu forţa, s-o prindă în braţe.

- Micuţa mea, reuşi el să îngaime, sunt foarte îndrăgostit de tine....Ming, eşti o fată foarte frumoasă...

Ea încercă să scape împingându-l cu putere. Se temea de el, de brutalitatea lui, de apropierea lui.

- Eu nu vreau să te sărut, te rog să-mi dai drumul.

El începu să râdă, trăgând-o tot mai aproape.

- O, nu, Ming, n-am venit până aici numai ca să te sărut, sau ca să vâslesc pe apa asta blestemată. Vreau mai mult decât un sărut.

Vorbele lui o dezgustară teribil. Se înfurie şi-l împinse cu toată puterea.

- Nu poţi face aşa ceva. Te rog să mă duci imediat înapoi.

El îşi pierdu răbdarea şi încercă s-o prindă de mijloc

cu
orice chip. Ming îi simţi braţele puternice dorind s-o imobilizeze. Barca se clătina destul de periculos, aplecându-se chiar. Ming luptă cu disperare să scape. In nici un caz nu-i va mai permite acestui individ neruşinat s-o mai sărute.

- Eşti o bestie! exclamă ea.

Deodată, reuşi să se elibereze din braţele lui şi se ridică. Ivor vru s-o prindă de gleznele subţiri. Ming rămase o clipă disperată în picioare, cu braţele ridicate. Nu avea decât o singură soluţie de scăpare şi asta şi făcu: sări din barcă, sperând că malul era foarte aproape. Dar nu era chiar aşa, şi căzu în apă încurcându-se printre ramurile salciei şi rădăcinile buruienilor de pe mal. Un şoarece de apă fugi speriat. Ming luă fără să vrea o gură de apă sălcie. Il auzi pe Ivor strigând-o.

- Unde eşti... prostuţo! Ming!

Nu-i răspunse. Tuşind din lipsă de aer se luptă să ajungă la mal, unde se căţără, plină de noroi şi cum puse piciorul pe pământ o rupse la fugă pentru a se salva. Nimic n-o mai putea face să revină în barcă, la acel individ oribil. Işi va găsi cumva drumul spre hotel.

Udă la piele, tremurând cu toată căldura nopţii, cu ochii în lacrimi, îşi îndepărtă părul de pe frunte şi căută să se depărteze cât mai repede de acel loc. O, cât îl ura pe acest individ ca şi sărutările lui! Ar fi vrut să scape şi de senzaţia lăsată de buzele lui, pentru a nu-şi mai aminti de el.

Continua să alerge în întuneric. Se afla pe o pajişte, departe de Shanley. Nu ştia cum să găsească drumul înapoi spre hotel. Alergă mult timp aşa, neştiind încotro se îndrepta. Deodată, se opri epuizată. Văzu prin întuneric, ceva, o formă ridicându-i-se în faţă. Se opri. Era ceva, un gard, o împrejmuire. Fusta i se lipea de picioare, sandalele erau ude şi alunecau. Se simţea mizerabil. De fapt ce ştia despre acest Ivor Walters? Norman spunea despre el că este băiat bun dar, poate că în faţa unei femei era altfel. Toţi erau băieţi buni la început. Acum ştia că acest Ivor era un individ mizerabil, cu care nu mai trebuia să iasă nici o fată.

Se uită cu ochii înroşiţi de plâns la pajiştea pe care se aflau şi câţiva copaci, din loc în loc. Ce se putea găsi la umbra acestora? Ce altă ameninţare? Ce dezolant era ce se vedea în faţa ochilor ei! Nu se auzea nici un lătrat de câine măcar, nici un clopot de biserică...

In clipa aceea, un cal aflat pe păşune ridică încet capul şi o zări. Fata nu-l văzuse şi apariţia lui neaşteptată îi dădu fiori. Scăpă un strigăt şi o porni din nou la fugă peste câmp cu inima bătând să-i spargă pieptul, de teamă. Fu nevoită să sară un gard, căzu şi-şi luxă glezna. Se ridică şi, şchiopătând porni totuşi mai departe, dând peste un drum destul de departe de malul apei.

Dar drumul avea destule meandre şi după ce şchiopătă destul Ming nu zări nici lumini, nici altceva care să-i indice că se apropia de destinaţie. Fără să ştie

de ce, presupuse c-o luase în direcţie opusă.

Totul o durea; capul, ochii, glezna, era obosită, şchiopăta. Frumuseţea nopţii de vară se transformase în tragedie pentru ea.

Era pe punctul de a ceda, când ajunse la prima casă. In lumina lunii văzu clar gardul de fier forjat, apoi casa. Nu se îndoia că la capătul acelei alei pietruite, străjuite de copaci, se afla o casă frumoasă. Se vedeau luminile aprinse.

In ultimul stadiu de epuizare şi mizerie se forţă să ajungă la poartă pentru a întreba unde se afla şi cum putea ajunge la Shanley.

In clipa aceea, apăru un bărbat cu un labrador. Ming observă că era înalt, zvelt, îmbrăcat într-o haină de seară şi fuma trabuc. Temându-se că va leşina, ceea ce i se mai întâmplase pe la şaisprezece ani, avu senzaţia că se prăbuşeşte în gol, dar auzi o voce şi se simţi prinsă în braţe. Vocea era probabil a bărbatului în haine de seară.

- Dumnezeule, ce se întâmplă? Cine eşti?

După aceea, Ming nu mai ştiu nimic.

Când îşi recăpătă cunoştinţa nu se mai afla în faţa acelor porţi, ci într-o casă necunoscută, în întuneric şi răcoare. Era într-o încăpere cu mobilier frumos, ales cu gust, era întinsă într-un pat, sprijinită pe perne. I se păru când deschise ochii, că păşise direct în cadrul unui film. Totul era foarte frumos. Văzu mii de volume pe rafturile unei biblioteci. Erau, desigur, legate în piele. Era o bibliotecă în formă de L, cu draperii verde închis la

ferestre, cu sofaua şi fotoliile din piele, cu un frumos covor chinezesc.

Se aflau multe vaze cu flori în încăperea aceea. Era discret luminată, cu aplice prinse în console. Lângă sofaua pe care se afla văzu o măsuţă Chippendale, cu o tabacheră de onix, un pahar şi un bol cu brandy.

Toate aceste lucruri frumoase, apărute dintr-o dată sub ochii ei uimiţi, o lăsară fără grai. Nu zise nimic, privind încet la stânga şi la dreapta ei, până când îl observă pe acel bărbat înalt, aflat la capul ei. Cel pe care-l văzuse înainte de a-şi pierde cunoştinţa. El o adusese aici, aşa cum era murdară, plină de noroi şi o aşezase pe această sofa, acoperind-o cu o cuvertură.

Se trezi privind dintr-o dată în ochii lui. Observă că nu era foarte tânăr, dar extrem de atrăgător, zvelt, îngrijit. Era un bărbat de vreo treizeci de ani. Avea părul castaniu, încărunţit prematur la tâmple, trăsături frumoase, privire inteligentă. Ochii îi erau cenuşii.

El îi spuse:

- Ti-ai revenit?Tocmai l-am trimis pe Jackson să-ţi facă o cafea. De asta ai nevoie. O cafea tare cu puţin brandy. Eşti foarte udă şi în pericol să răceşti. Cum ai ajuns în apă?

întrebarea lui o trezi brusc la realitate. Ii răspunse abia şoptit:

- Da, vin de la râu.

Bărbatul se apropie de sofa şi o privi cu atenţie.

- Am intuit corect? Ai avut un accident?

Ea încuviinţă, apoi roşi, amintindu-şi de insistenţele lui Ivor. Dar acum nu mai trebuia să se teamă de Ivor. Iar de acest bărbat nu era cazul s-o facă. Părea atât de calm, liniştit, civilizat, altfel nu s-ar fi deranjat s-o aducă în casa asta minunată. Numai dacă ar fi putut să nu mai tremure, se gândi ea, dacă n-ar mai durea-o glezna. Nu-şi putea concentra privirea. Incepu să tuşească.

- Imi pare rău... începu ea, am deranjat...

El zâmbi. Ming nu mai văzuse un zâmbet atât de minunat. Ii luminase întreaga figură bărbatului care altfel părea un pic cam sobru, poate cam trist, poate dezamăgit.

- Nu-ţi face probleme, biata de tine. Eşti foarte uşoară. L-am rugat pe cel care are grijă de casă să mă ajute să te aduc aici. Soţia lui este plecată şi nu avea brandy, aşa că te-am adus aici, unde am tot ce trebuie. Jackson îţi va aduce o cămaşă de noapte, până ţi se vor usca lucrurile. A, uite-l cu cafeaua. Intră, Jackson, pune-o aici. Tânăra a avut un accident pe râu.

Servitorul, care o privi dezaprobator, după cum i se păru ei, trase masa mai aproape de sofa apoi se mai uită o dată dubios la ea.

- Adu o cămaşă de noapte, Jackson, domnişoara trebuie să se schimbe imediat.

- Imediat, domnule, zise acesta.

Bărbatul se întoarse spre Ming.

- Imi voi reveni imediat, murmură ea. Numai dacă m-aţi putea duce înapoi la Shanley. Nu vreau să vă

deranjez prea mult...

El îi răspunse:

- Nu mă deranjezi. Eu şi Jackson ne cam plictiseam, aşa că am fost fericiţi să acordăm o mână de ajutor unei tinere încântătoare. Uite, bea cafeaua asta, am pus o gură de brandy în ea. Când te vei simţi mai bine, vorbeşte-mi despre accident.

Ming se sprijini într-un cot şi luă o înghiţitură. Căldura ei o învălui imediat şi se simţi chiar stimulată dar nu-şi putea reveni din tremur. Se lăsă înapoi pe pernă şi încercă să fie politicoasă.

- Mulţumesc din tot sufletul, domnule...

- Mă numesc Barrisford. Julian Barrisford.

Şi acestea fură ultimele cuvinte pe care le auzi înainte de a-şi pierde din nou cunoştinţa. Numele lui păru să aibă un straniu şi inexplicabil ecou, tot mai îndepărtat, apoi se cufundă în întuneric din nou, repetând numele lui: Julian Barrisford.

Capitolul 3

După vreo oră, Julian Barrisford se aşeză în dreptul unei ferestre din biblioteca sa, privind afară la cerul plin de stele, la pajiştea luminată de lună. Briza adia aducând miresmele florilor din grădină. Iunie era întotdeauna luna cea mai plăcută la conacul Shanley. Îi plăcea mult locul acesta, pe care-l îndrăgise înainte de a-l cumpăra. Fusese cu puţin timp înainte de izbucnirea războiului, iar acum valoarea conacului crescuse foarte mult. La fel şi costurile întreţinerii acestuia; ele crescuseră direct proporţional cu scăderea veniturilor sale. Sistemul spoliant de impozitare îl lăsase, ca şi pe alţii, fără mijloacele necesare întreţinerii unui astfel de conac. Avea nevoie de mult personal pentru a-l servi aşa cum trebuia. Când fusese în Coreea, se gândise mereu la toate schimbările pe care le va face la Shanley, la întoarcerea acasă. O aripă era foarte veche şi într-o stare nu prea bună, aşa că trebuia renovată. Voise atunci să restaureze şi încăperile Claudiei, să facă terenuri de tenis şi un debarcader.

Cu amărăciune îşi aminti de aceste visuri şi planuri, care-l ajutaseră să suporte mai uşor zilele şi nopţile în Coreea. Işi aminti de scrisorile pe care i le scria Claudiei, pline de vise de puştan. Trăise până atunci ca într-un paradis al proştilor. Dar cel puţin fusese un naiv fericit. Astăzi, însă... îşi întoarse privirea spre labradorul care stătea nemişcat lângă el.

- Asta a fost demult, bătrâne Frisby, se trezi spunându-i animalului, prietenul său. Era o altă viaţă. Tu

nici nu te născusei pe atunci. Eu însă, da, cine ştie pentru ce... uneori simt că n-aş regreta nici un moment dacă aş părăsi viaţa asta cât mai repede.

Labradorul dădu din coadă, apoi lovi podeaua cu ea, iar Julian începu să râdă. Cu mâinile în buzunare, începu să străbată încăperea cu paşi mari, cu câinele după el. Deodată, Julian se opri şi începu să vorbească singur:

- Acum mă întreb de ce naiba am oprit-o pe fata asta aici, în loc s-o trimit la spital. Cred că n-am făcut bine şi văd asta în privirea lui Jackson, la fel şi în a doctorului Bishop. Tu ce zici, Frisby? Oare mi-a fost milă de ea pentru că este mică şi fragilă? Pare pierdută; nici nu-i ştiu numele. Dar n-aş putea s-o trimit la spitalul local.

Da, Julian nu avusese inima s-o trimită pe Ming unde să nu mai poată verifica felul în care era tratată. întotdeauna se pierduse cu firea în faţa femeilor mici de statură, suferinde, sau cu aerul acesta pierdut. Işi aminti cum în copilărie aducea animale pierdute acasă şi încerca să le păstreze cu toate protestele mamei şi dădacei.

Chiar şi Frisby era un animal de pripas şi nu avea nimic din delicateţea unui câine de rasă. Fusese găsit în pădure de grădinar, cu un ghimpe în labă. Era un căţeluş aproape mort de foame, cu purici, murdar şi părăsit. Julian, abia întors din Coreea, îl dusese la veterinar şi-l vindecase de toate bolile, îl hrănise bine şi acesta crescuse frumos. Mai şchiopăta şi acum din cauza ghimpelui care-i fusese scos foarte târziu, dar era

un adevărat dulău, devotat stăpânului.

Işi aminti de acel copilaş din Coreea, pierdut de ai săi, care plângea de foame. Obosit peste măsură, Julian nu-l lăsase acolo unde-l găsise, ci îl dusese cu el câteva ore, până ajunseseră la un alt sat în care îi găsise o mamă adoptivă.

Julian se întoarse în încăperea în care se afla fata aceea necunoscută pe care o lăsase în grija unei asistente aduse de la spital spre a o îngriji. Doctorul îi spusese că fata putea face pneumonie.

- Dumnezeule, murmură Julian, acum ştiu de ce n-am trimis-o la spital. Intr-un fel, fata asta avea ceva din aerul acelui copil coreean; avea ochii alungiţi, părul mătăsos, închis la culoare. Era fragilă, delicată, şi-l privise cu ochi mari speriaţi pe Jackson care o dusese într-o cameră de la etaj, îi scosese hainele ude şi o acoperise cu o pătură groasă.

- Nu fi prea catolic, Jackson, îi spusese el. Suntem amândoi bărbaţi căsătoriţi, nu-ţi face probleme. Sau ai prefera s-o vezi murind de pneumonie, decât să-i schimbi hainele ude? Este o situaţie de forţă majoră!

Jackson nu-i răspunse. Se duse să aducă apă caldă, iar Julian rămăsese să vegheze fata, fascinat de genele ei lungi, tenul ca o petală de floare. Se întrebase atunci ce se întâmplase cu acel copil coreean. Amintirea lui îl urmărea chiar şi acum, după atâta vreme. Probabil că şi figura acestei tinere îl va urmări la fel dacă ar trimite-o la spital.

- Am o casă foarte mare, cu zeci de camere libere,

foarte mult personal; fata asta poate rămâne aici până se pune pe picioare, apoi vom da de ştire familiei ei, îi spusese doctorului Bishop.

Din fericire, doctorul adusese o asistentă care să aibă grijă de fată; cel puţin aşa nu mai era nevoie să vadă mutrele pe care le făcea Jackson când îi cerea ceva legat de ea.

Julian Barrisford trecea prin momente grele, în care se întreba ce ar fi mai bine să facă în viaţă. Din nefericire, nu era ca alţi bărbaţi, prea atras de slujba sa. Fusese militar de carieră şi nu se stabilise de fapt nicăieri până la întoarcerea din Coreea, când începuse să lucreze la editura unchiului său. Era o afacere de mare anvergură. Unchiul Philip urma să iasă la pensie anul următor, iar atunci Julian urma să fie director executiv al editurii Camledge & Co, lucru care nu-l încânta prea mult.

Oare era ca mulţi alţi soldaţi, care nu-şi găseau locul în viaţa civilă? Sau poate din cauza dezamăgirii în căsnicie?

Nu ştia. Uneori nu-i păsa, căci se putea socoti mai norocos ca alţii, pentru că avea ceva bani, o slujbă bună şi această frumoasă casă, plină de amintirile de la mama sa.

Mama murise cât el se afla în Coreea. Fusese o femeie excepţională, iar pierderea ei fusese şi mai grea din cauza atitudinii Claudiei. Simţise atunci că nu mai are pentru ce să se întoarcă. Nimic stabil, nimic care să-

i hrănească spiritul.
Numai lucruri. Nimic de zis, erau lucruri frumoase şi le aprecia. Mobila veche, toată argintăria mamei, colecţiile de artă, pe care Eleanor Barrisford le strânsese în timpul vieţii. Şi toate aceste cărţi, pe care le adunase tatăl său, un iubitor de carte. Murise, din nefericire, încă de pe vremea când Julian studia la Oxford.

Julian continuă să străbată încăperea cu paşi mari, oprindu-se doar pentru a-şi aprinde pipa. Toate amintirile trecutului se concentraseră asupra lui în seara asta, îşi spuse cu amărăciune. Ce ciudat să găsească fata asta... care parcă apăruse din apele râului... misterioasă... foarte tânără... fascinantă pentru privire. Avea pielea albă ca laptele, ochii migdalaţi, părea atât de speriată...

- La naiba! exclamă Julian, trebuia s-o trimit la spital.

Poate mâine se va simţi mai bine, pentru a le spune de
unde apăruse şi unde voia să ajungă.

Deodată, Julian tresări, amintindu-şi vocea Claudiei care ar fi spus cu sarcasm:

- La naiba, Julian, de ce nu transformi conacul ăsta într-un azil pentru câinii pierduţi, sau într-un orfelinat. Te-ai simţi mai realizat aşa. Cine te aude vorbind, nu poate crede c-ai luptat în Coreea.

Dar ce-am făcut în Coreea? se întrebă el. Am primit o medalie pentru că am cărat în spate un soldat rănit, riscându-mi astfel viaţa. De ce nu dispreţuise Claudia

chiar şi acest gest? Pentru că-i adusese o medalie, iar ei îi plăceau distincţiile. Dar pentru că îngrijeai un biet căţel abandonat, sau vreun copil a cărui mamă fusese ucisă, nu puteai primi o medalie.... Claudia aproba doar acele fapte care erau puternic motivate. Ea nu cunoştea bunătatea, lucru pe care el nu-l ştiuse până la întoarcerea din Coreea.

Işi aminti din nou de trecut. O cunoscuse la o petrecere în Norfolk, unde mersese la o vânătoare. Gazda, Alicia Richards, era pasionată de alcătuirea perechilor. La vremea aceea, era un burlac care prezenta multe avantaje, iar pe atunci Claudia era în căutarea unui soţ. Şi i-l găsiră pe el. Julian se îndrăgostise imediat, considerând-o cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată. Era cu trei ani mai tânără ca el. Se spunea despre ea că a distrus multe inimi şi a refuzat zeci de pretendenţi, fiind cam greu de satisfăcut. Ştia să vâneze, să se ţină bine în şa, să pescuiască; era adepta sporturilor pe care el le adora. Dar nu-şi închipuise că va ajunge să se însoare cu o astfel de femeie, până când Claudia nu-i luă minţile. Era plină de viaţă, cu multă energie fizică şi mentală. Inaltă, zveltă, fără un pic de grăsime, cu mâini şi picioare foarte mici, trăsături clasice, pleoape care ascundeau ochi ce ştiau să se uite la un bărbat, făcând-o să pară încărcată de dorinţă. Ochi verzi, păr castaniu, tăiat la baza gâtului. Claudiei îi plăcea să fie unică. Şi desigur când intra undeva, lumea întorcea capul după ea.

O singură dată, Julian observase că ar fi o femeie

dificilă, care tindea mereu spre perfecţiune. Dar apoi se îndrăgostise orbeşte şi hotărâse să se însoare.

Avuseseră o scurtă logodnă. Claudia nu mai avea părinţi şi locuia în casa unei mătuşi, lady Veering, o doamnă foarte bătrână cu chipul ca o mască şi perucă blondă, pe care Julian n-o suporta, dar fusese nevoit s-o tolereze de dragul Claudiei. Aflase de la ea că trăise o viaţă de martiră, sacrificată mereu pe altarul mătuşii Agatha. Durase destul până lui Julian i se luase vălul de pe ochi şi realizase că, de fapt, mătuşa Agatha fusese martira.

Mai apoi, Claudia, tânăra cu care se căsătorise şi Claudia soţia lui deveniseră două fiinţe foarte diferite. Atât de incredibilă era diferenţa încât nici acum nu realiza cum putea o femeie să fie atât de rece, fără scrupule şi calculată.

Işi aminti de o scrisoare pe care i-o scrisese lady Veering şi care-i parvenise prin intermediul avocatului său, chiar înainte de moartea bătrânei doamne. Julian o interpretase ca o răzbunare târzie împotriva celei care profitase de generozitatea ei.

„Mă tem că nu voi mai trăi pentru a te mai vedea, Julian, scria aceasta, dar sper că nu vei fi dezamăgit să afli că n-am ce să-i las Claudiei. Mi-a luat toţi banii cât am fost în viaţă şi m-a forţat să vând multe bunuri personale pentru a-i plăti datoriile. Nu cred că ştii, dar îi place să joace pocher şi să parieze. Asta îi curge în sânge. A moştenit acest viciu de la tatăl ei. El era un om

de nimic, dar mama Claudiei, draga mea soră, m-a rugat să-i promit că voi avea grijă de Claudia şi am făcut-o.

Am avut grijă de ea sperând că se va mărita cu vreun bărbat mai dur, care să scoată sufletul din ea, pentru că asta merită. Claudia este în stare să desfacă şi pumnul unui mort, dacă ştie că acolo se află vreo monedă.

Când te-a adus prima oară să te văd, am înţeles imediat că a găsit ceea ce nu merita, că eşti prea blând şi prea bine crescut pentru ea. Am vrut să te atenţionez, dar atunci nu m-ai fi crezut, aşa că te-am lăsat să descoperi singur.

Claudia te-a luat pentru bani şi perspectivă, dar în principal pentru că eşti un bărbat blând, cu suflet bun. Când nu va mai putea lua nimic de la tine, te va părăsi. Ascultă-mi sfatul şi pune şaua pe ea dacă nu vrei să ajungi rău....“

Nu fusese o scrisoare plăcută şi Julian se simţise dezgustat după ce o citise. La început, crezuse că erau doar minciuni, dar apoi începuse să se convingă singur. Incă din Coreea începuse să suspecteze că era ceva în neregulă cu căsnicia lui. Nici în luna de miere nu fusese prea grozav. Claudia răspunsese cu pasiune, dar ca o regină care acordă favoruri unui supus.

El, ca orice bărbat, se uita la ea ca la un diamant de mare valoare; acea femeie frumoasă, după care întorcea capul orice bărbat, era a lui!

Iar ea profitase din plin de generozitatea lui. Până şi acest conac fusese cumpărat pentru că ei îi plăcea să locuiască pe malul unui râu. Julian îi făcuse daruri generoase.

Numai când începuseră să curgă facturile, el îi ceruse să fie mai prudentă. Fusese atunci primul moment în care o gheară ascuţită se ivi de sub o mănuşă de catifea. Dacă nu primea tot mai mulţi bani, Claudia se posomora şi nu-i mai acorda nici o atenţie. Il acuza de meschinărie; Julian nu voia să ajungă la fundul sacului cu toată dragostea lui pentru soţie, iar curând Claudia deveni o străină.

Ea răsuflă uşurată când îl văzu pregătit să plece în Coreea. El mai făcu alte gesturi generoase, îi mai plăti nişte datorii, apoi plecă. Iar la prima permisie bucuria de a o vedea pe Claudia, casa, fu de scurtă durată.

In faţa ochilor lui apăru o nouă Claudia, mai frumoasă ca oricând, mai amuzantă, mai spirituală. Dar între timp, mai căpătase o pasiune; cea pentru băutură şi pentru bărbaţi cu care el nu putea concura. Se înconjurase de astfel de prieteni de la plecarea lui şi-i aducea la conac în weekend, sau în apartamentul din Londra.

Julian fusese la început uimit, apoi dezgustat de cei cu care se însoţise Claudia. Erau nişte paraziţi, care vegetau în jurul ei, trăind de pe urma ei.

Claudia, care pentru el păruse cândva chintesenţa unei soţii de calitate, suferise o cumplită metamorfoză.

Consuma alcool cu disperare, pierdea nopţile şi a doua zi dormea tot timpul până la cină, când îşi relua escapadele. Acest fel de viaţă îi afecta desigur sănătatea. Era mereu nervoasă, iar pentru Julian nu avea cuvinte bune, decât dacă voia ceva de la el. Când Julian încercă să-i spună că nu era bine ce făcea, ea îl acuză că are concepţii învechite.

După o discuţie generată de solicitarea lui Julian de a rămâne un weekend acasă, fără prietenii ei, ea îl ameninţă că-l va părăsi.

- M-am săturat de predicile tale! Vreau să-mi trăiesc viaţa!

Claudia era întinsă pe canapea când îi spuse aceste vorbe. Scrumiera aflată pe noptieră era plină de resturi de ţigară. Ea îl privea cu acei ochi minunaţi de care se îndrăgostise Julian. Acum în ochii ei nu se putea citi decât ură.

Julian simţi că şi el o ura la rându-i. Această femeie îi furase şi ultimele iluzii de a avea o viaţă conjugală decentă. Nu-i putuse oferi un copil, sau poate nici nu voise.

- Am ajuns în situaţia, dragă Claudia, în care nu-mi mai pasă dacă pleci sau stai.

- Poate vrei să divorţăm, poate ţi-ai găsit altă femeie.

- Iţi dai seama că acum sunt foarte prudent. Nu mă voi recăsători, mi-a ajuns ce mi-ai făcut tu. Nici nu vreau să divorţez, pentru că ţin la numele şi reputaţia mea. Ce

faci tu, este problema ta.

Desigur, Claudia continuase să-i facă probleme, să-l forţeze să scape de ea. Julian nu mai prezenta interes pentru ea, dovedind că nu era chiar atât de bogat; prea repede ajunsese la fundul sacului.

Trăiseră separat în ultimele luni. Ea se afla la Londra, el la conac.

Apucase să-i spună Claudiei că nu se va mai recăsători, dar un bărbat nu poate trăi singur; ştia asta.

Se deschise încet uşa bibliotecii şi intră infirmiera.

- Scuzaţi-mă, domnule Barrisford, pacienta ar vrea să vă vorbească.

Julian o urmă. Urcând treptele scării care duceau în camera unde se afla Ming, simţi ceva ciudat, fără a putea să-şi lămurească despre ce este vorba. Intră pe vârfuri în încăpere. Asistenta o transportase pe tânără într-o cameră cu baie. Julian rămase lângă patul tinerei.

Figura ei mică, delicată, avea două pete roşii în obraji, iar ochii migdalaţi erau marcaţi de febră, tulburaţi. Respira greu.

- Te simţi mai bine?

Fata încuviinţă.

- Ai fost foarte bun cu mine. Dar eu...

- Aş vrea să-ţi ştiu numele, începu Julian.... cred că ai tăi sunt îngrijoraţi...vreau să-i informez...

- Mă numesc Ming.

Ming. Era un nume neobişnuit, dar i se potrivea. Fata era parcă făcută dintr-o bucată de porţelan... delicată,

cu aer oriental, cu acel păr minunat negru, cu ochii languroşi. Se aştepta să-i vorbească folosind un accent străin. Dar ea vorbea o engleză curată....

- Ming Corally.

- Ming Corally, repetă el. Adresa? Numărul de telefon...

- Nu. Eu... fata se opri. Se vedea că nu putea să respire.

- Mai bine nu vorbi acum, zise Julian.

Ming căzuse din nou în acea stare de febră şi delir.

- Du-te... nu vreau să te ştiu lângă mine... auzi Julian. El o privi ciudat. Din vorbele ei, realiză că fata era speriată. Cineva voise să-i facă rău.

- Ce tratament i-aţi aplicat? o întrebă Julian pe asistentă.

- Penicilină la trei ore; se va face bine, nu vă faceţi probleme. Va avea câteva momente mai rele, dar îşi va reveni destul de repede.

Julian ieşi din încăpere. Ridică receptorul telefonului şi luă legătura cu poliţia.

- A încercat cineva să afle de o rudă numită Ming Corally? întrebă el.

Răspunsul fu negativ. Julian puse receptorul în furcă şi începu din nou să străbată încăperea cu paşi mari. Va trebui să aştepte până fata va putea vorbi din nou.

Fără să ştie din ce motiv era curios să afle mai multe despre ea. Ming... ce nume frumos! I se potrivea. Din nou, Julian îşi aminti de copilul din satul acela coreean.

Era si normal că poliţia nu fusese informată despre Ming Corally. Se petrecuseră două lucruri despre care

Julian Barrisford nu avea cum să stie.

Când Ivor Walters se întorsese la prietenii săi, pregătise deja o versiune si nu avea oricum de gând să spună adevărul. Le spusese lui Sallie si Norman că se certase cu Ming iar aceasta plecase direct acasă.

- A luat trenul, zisese el. Când Sallie si Norman văzuseră că Ming nu se întorsese până târziu, crezuseră versiunea lui Ivor. Curând, Sallie se înfurie.

- Nu mi se pare frumos din partea lui Ming să ne strice astfel petrecerea.

Norman încuviinţă.

- Mai ales că eu si Norman aveam de gând să ne anunţăm logodna.

- Felicitări, murmură Ivor.

- O să-i spun eu lui Ming ce cred despre ea, când o s-o văd, zise Sallie. Dar pentru ce naiba v-aţi certat?

- S-a înfuriat nu mai stiu din ce motiv.

Se întoarseră cam plouaţi la Londra. Nimeni nu comentă absenţa lui Ming. Nimeni, în afară de mătuşa sa.

Tom Corally nu mai avea cum să vegheze asupra fiicei sale, sau să-i pună întrebări. La ora sapte si jumătate în seara aceea, după ce citise ziarul, îl lăsase să-i cadă la picioare si ... murise de angină pectorală.

Asta în timp ce biata Ming lupta pentru propria-i viaţă, în casa lui Julian Barrisford.

Timp de patruzeci şi opt de ore, Ming luptă cu pneumonia. Noaptea, după ce criza trecuse după cum spusese doctorul Bishop, Ming învinsese boala. Julian

Barrisford, în pijama şi papuci, se afla la uşa ei. Asistenta îl trimisese la culcare cu două ore în urmă, dar el revenise.

- Marea ei problemă este slăbiciunea, zisese doctorul Bishop. Nu este bine hrănită şi cred că munceşte prea mult.

Dar Ming reuşise să învingă boala. Iar Julian se retrăsese din nou în camera sa, liniştit de data asta.

Dimineaţa primul lucru pe care-l făcu fu să afle adresa lui Ming. Probabil ai ei erau îngrijoraţi.

Ming se simţea mai bine. Se ridicase pe perne, cu toate că avea privirea obosită, cu ochii încercănaţi. Cu toate acestea încercă să-i zâmbească.

- Mă simt mai bine şi nu ştiu cum să-ţi mulţumesc pentru tot, murmură ea. N-ar mai trebui să mă ţii aici.

- Doctorul Bishop a spus că va trebui să stai vreo zece zile. Ai scăpat de pericol dar nu de tot. Trebuie să-mi dai adresa, să comunic cu ai tăi.

- De când mă aflu aici?

- De două zile. Te-ai simţit prea rău ca să poţi vorbi. Ai spus multe lucruri, dar fără sens pentru noi.

Tânăra îl privi speriată, după cum i se păru lui Julian. De ce se temea oare? se întrebă Julian.

Ming începu să-i vorbească despre tatăl ei... China... mătuşa Prue...

Şi el văzu totul cu ochii minţii. Casa aceea sordidă din Streatham, în care fata era mereu cicălită, chiar dacă tatăl îi lua partea. Mătuşa părea o brută.

Julian scrise adresa.

- O să trimit o telegramă, zise el.

Ming vru să mai spună ceva dar roşi, transpiră, întrebându-se ce gândeau oare tata şi mătuşa.

De aceea, îi spuse:

- Cel mai bine ar fi să telefonezi la biroul unde lucrez, să ceri să vorbeşti cu prietena mea, Sallie Lawford. Ea îi poate transmite tatei că sunt bine.

- N-ai vrea să vorbeşti tu cu Sallie? zise Julian. Iţi voi aduce telefonul aici.

- O, ar fi grozav! exclamă Ming.

Julian găsi imediat numărul şi în clipa următoare Ming vorbea cu Sallie. Aceasta era uimită, iar Ming nu putea vorbi în largul ei din cauza lui Julian. Ii spuse pe scurt cum se purtase Ivor şi ce se întâmplase de atunci la Shanley.

Sallie zise doar atât:

- Iar eu şi Norman te credeam acasă! Ştii, am fost cam supărată pe tine că ne-ai stricat petrecerea.

- Nu te-a sunat tata, cumva? o întrebă Ming.

Răspunsul fu negativ. Ming era uluită.

Oricum, Sallie îi promise să se ducă acasă la ea, să le spună ce se întâmplase cu Ming.

- Spune-i tatei că mă simt bine şi sunt îngrijită cu multă atenţie.

Cu acestea, convorbirea se încheie. Iar Julian se linişti acum când musafira lui luase legătura cu familia.

La şase şi jumătate, Ming primi un telefon. Ridicând receptorul, ea spuse emoţionată:

- Cred că este tatăl meu.

Dar Ming primi o lovitură puternică, asa cum numai Prudence Corally stia să dea. Cu vocea ei stridentă, pe care o auzi chiar si Julian Barrisford, aflat în dreptul ferestrei, îi spuse nepoatei sale:

- Sallie mi-a povestit că te-ai speriat de nu stiu ce bărbat si ai căzut în râu. N-am mai auzit asemenea baliverne; desigur, nu cred o iotă.

Ming o întrerupse.

- Mătuşă Prue, acest lucru chiar s-a întâmplat!

- De fapt, nu mă interersează, zise Prudence Corally, ai douăzeci si unu de ani si te poţi păzi singură. De fapt, te-am sunat să-ţi spun că n-o să-ţi mai vezi tatăl.

Ming păli.

- De ce, mătusă?

- Pentru că exact în noaptea în care ai lipsit, a murit de inimă. L-am îngropat azi dimineaţă. Am fost singura care a însoţit cosciugul la groapă.

Ming nu-si găsea vorbele. Julian îi veni în ajutor. Prudence Corally continua să ţipe în receptor.

- Nu încerca să-mi vinzi gogosi, Ming! Şi te rog, nu mai veni în casa asta; îţi vei găsi bagajele în gara Victoria. îţi voi trimite chitanţa de la bagaj. Nu vreau să mai stai în casa mea, chiar dacă esti fiica fratelui meu... semeni mai mult cu acea...

Ming nu mai auzi nimic; scăpă receptorul din mână.

Julian îl prinse si i se adresă mătusii Prue:

- N-am avut plăcerea de a vă cunoaşte, doamnă Corally, zise el furios, dar aş vrea să vă informez că nepoata dumneavoastră are o pneumonie severă, se află în casa mea, iar doctorul şi asistenta

El nu mai apucă să spună nimic.

- Dacă eşti iubitul ei, poţi s-o ţii acolo. La revedere.

Julian se înfurie teribil. Simţi aceeaşi neputinţă ca atunci
când îl găsise pe bietul Frisby prins în capcană. O privi pe Ming, observă că tenul ei căpătase o paloare albăstrie şi o chemă repede pe asistentă. Era evident că Ming, slăbită cum era, nu putea suporta un şoc.

Julian îşi turnă un pahar de brandy, apoi luă mai multe pături, pe care le duse în camera lui Ming.

Asistenta se străduia s-o aducă la normal pe Ming, care acum îl privea cu ochii mari, cu lacrimi rostogolindu-i-se pe chip. Fata asta avea de îndurat prea multă durere. Tatăl ei, cel mai bun tată din lume, se dusese... era imposibil de crezut, dar se pare că era adevărat.

Il îngropaseră deja! Asta spusese cruda ei mătuşă. Dacă l-ar mai fi apucat în viaţă, Ming s-ar fi rugat să nu creadă nimic rău despre ea.

Lacrimile amare continuau să curgă. Iar Ming să se gândească la ce o aştepta acum, într-o lume în care tatăl ei nu mai exista. Era complet singură şi nu avea nici măcar un acoperiş deasupra capului. Ar fi vrut să fugă departe de acest loc, dar unde să se ducă? Cu ce

bani?

Julian o văzu plângând şi-l duru inima pentru acea biată fată, atât de greu încercată.

- Biata de tine, murmură el. Cum să ţi se întâmple atâtea? Ce femeie blestemată! Ţi-a dat vestea fără nici un menajament

Ming închise ochii.

- Mătuşa Prue m-a urât întotdeauna.

- De ce, draga mea?

- Din multe motive. Era geloasă pe mama, pentru că s-a căsătorit cu tata. Mătuşa ar fi vrut să meargă cu tata în China, de aceea n-a iertat-o pe mama. Iar despre mine spune că semăn prea mult cu mama...

Julian făcu o grimasă.

- Dar din motivul acesta nu te poate da afară din casă!

Ming oftă.

- Mătuşa Prue poate. Şi pe tata l-a terorizat... Ming izbucni în plâns din nou.

Julian îi luă mâna mică în palmele sale mari. Începuse să înţeleagă ce-l făcuse să vrea s-o ajute, să fie Bunul Samaritean cu ea. Şi pe măsură ce trecea timpul, înţelese că avusese dreptate.

- Încearcă să nu mai plângi, Ming, nu-ţi face bine. Când te vei însănătoşi, vei suporta totul mai uşor. Încearcă să nu-ţi pierzi curajul. Lucrurile se vor aranja cumva. Şi eu am primit astfel de lovituri de la viaţă. Nu ştii niciodată ce se poate ivi...

Ea suspină:

- Să se iveascâ?

- Consideră-mă un prieten bun, Ming. Mâine te vei simţi mai bine şi poate vom găsi împreună o soluţie la problemele tale. Această femeie blestemată încearcă să scape de veninul acumulat scuipându-l spre tine, o fiinţă vulnerabilă. Dar nu numai acasă la ea poţi locui, Ming. Vom găsi o soluţie pentru tine, îţi promit.

Vocea lui calmă şi puternică aduse oarecare linişte în sufletul lui Ming.

- De ce să fii atât de bun cu mine, sunt o străină!

- Poate. Cu toate acestea, simt că te cunosc de când lumea, Ming. Te deranjează să-mi spui ce vârstă ai?

- Douăzeci şi unu, murmură ea.

- Dumnezeule! Am crezut că ai cel mult optsprezece.

- Nu; după cum spunea mătuşa, am vârsta la care trebuie să-mi port singură de grijă. Domnule Barrisford, nu ştiu cum să-ţi mulţumesc pentru grijă, pentru cuvintele bune, pentru tot. Nu ştiu ce aş fi făcut dacă aş fi ajuns la spital!

Julian se întrebă cum ar fi fost căsnicia lui dacă ar fi avut o soţie ca Ming; bună, blândă supusă... şi-o imagină pe Claudia pufnind dispreţuitor privind-o pe Ming; o biată gâsculiţă, dintr-o suburbie a Londrei.

Julian n-o suspecta pe Ming că ar fi făcut ceva rău şi luase chiar de la început drept bune vorbele ei. O lăsă pe Ming să se odihnească şi ieşi din încăpere.

- Trebuie să facem ceva pentru copila asta, bătrâne Frisby; este ca şi tine cândva, într-o urâtă capcană. O s-

o ajutăm să iasă din ea.

Frisby fu desigur de acord; latră o dată scurt, încuviinţând dorinţa stăpânului său, apoi o rupse la fugă.

Capitolul 4

Trecură două săptămâni până când Ming putu să se ridice din pat si să coboare la parter, în salon.

Era patru si jumătate, într-o vineri după-amiază, iar Julian nu se întorsese încă de la birou. Afară, vremea era la fel de frumoasă.

Cu sentimente contradictorii, Ming ajunse într-o altă încăpere frumoasă, plină de cărţi. Nu-si amintea decât că mai fusese o dată aici; probabil când fusese adusă.

Ming începu să se obisnuiască la gândul că tatăl ei nu mai exista. Julian reusise, de fapt, să-i transmită din filosofia lui de viaţă, acceptarea aproape fatalistă a tragicului.

Firma lui Julian, Camledge Publishing, avea nevoie de o dactilografă; de aceea, Julian îi explicase lui Ming că-i va putea oferi o slujbă, chiar pe St. James. Salariul nu era foarte mare dar era oricum dublu faţă de ce câstiga ea.

- Vreau să devii independentă, să nu mai depinzi de creatura aceea oribilă, mătusa ta, încheiase el cu un zâmbet.

Ming se obişnuise să se bucure de zâmbetul lui Julian, care făcea ca figura lui să se destindă subit, alungând toată suferinţa de pe chipul lui. De fapt, în aceste zile petrecute în casa lui, avuseseră multe discuţii pe teme de viaţă, iar Ming începuse să-l admire pe Julian, ca să nu mai vorbim de recunoştinţa pe care i-o purta. Şi-ar fi dat şi viaţa pentru el.

In după-amiaza aceasta, stând la fereastră şi

aşteptând să apară maşina care-l aducea pe Julian, Ming îşi aminti cuvintele asistentei aduse de doctorul Bishop de la spitalul din localitate:

- Cred că este mai bine să dispar de aici înainte să se întoarcă nevasta lui....

Sinistre cuvinte! Păcat că Julian era căsătorit cu o femeie despre care nu prea vorbea. In aceste zile ea nu apăruse niciodată. Nu putea fi din vina lui Julian.

Ming se întrebase adesea cum arăta această doamnă Barrisford. Probabil asistenta ştia ceva, auzise probabil bârfe de la Jackson, singura persoană din casă pe care Ming n-o plăcea.

Probabil Jackson lansase zvonul că doamna Barrisford ar putea să apară pe neaşteptate, s-o găsească aici pe Ming.

De aceea, ea decise să părăsească a doua zi conacul Shanley . Nu mai putea abuza de generozitatea lui Julian. Se va întoarce la Londra, va închiria o cameră şi va începe lucrul la editura Camledge.

Ce fel de femeie avea Julian drept soţie, dacă nu avea o căsnicie fericită? se întrebase Ming de sute de ori. Cum arăta?

Purtată de curiozitate Ming ieşi din bibliotecă şi se trezi într-un hol mare, unde rămase câteva clipe privind cu admiraţie scara din lemn de cireş, cu balustrada sculptată, tablourile în ulei. Nu era nici unul al soţiei lui Julian, erau doar figuri din altă epocă.

Ming, care mergea pe vârfuri, vrând să nu facă zgomot, se trezi într-o cameră care era, se pare, un

salon în care văzu două superbe candelabre din sticlă de Veneţia. Ferestrele cu draperii de brocart dădeau spre pajiştea pe care o găsise Julian. Toate lucrurile din încăpere i se păreau foarte valoroase. Observă scaunele Regency, sofaua cu multe perne decorative; oglinda Louis Quatorze, covoarele de Buhara. Erau toate, de fapt, colecţia doamnei Barrisford, mama lui Julian.

Deasupra şemineului văzu un tablou pe care-l privi îndelung, simţind instinctiv că aceasta era Claudia, soţia lui Julian.

Era vechi de zece ani, executat de un renumit pictor al vremii.

Claudia era îmbrăcată într-o rochie de catifea gri cu mânecile lungi, strâmte, până la cot. Avea un zâmbet enigmatic, aşa îl percepu Ming, iar părul îl purta strâns la spate într-o coadă.

Cu toată frumuseţea femeii din tablou, Ming sesiză ceva care-i repugna. Ii dădea aceeaşi senzaţie pe care o avusese când o dusese tatăl ei prima oară la o grădină zoologică. Se uitau împreună la un şarpe încolăcit, care avea culori extraordinar de vii şi frumoase. Acestea îi atrăseseră de fapt privirea lui Ming, care strigase: o tată, ce şarpe frumos!

Reptila se descolăcise, scosese o limbă ascuţită şi pornise în viteză spre ea, ceea ce o făcuse pe Ming să plângă, să-i ceară tatălui să plece de acolo.

Tata râsese atunci, dar şi acum Ming îşi amintea acea limbă ascutiţă de şarpe. Iar acum, privind portretul soţiei lui Julian Barrisford avu aceeaşi senzaţie de teamă

şi de repulsie. Simţea că această Claudia avea mult venin şi abia aştepta să-l scoată la iveală.

Infiorându-se, Ming părăsi acel salon plin de lucruri atât de frumoase şi se întoarse în bibliotecă. Se simţea atât de slăbită!

Se mai afla încă la fereastră când apăru Julian.

In clipa în care el intră în bibliotecă şi labradorul sări în întâmpinarea lui dând din coadă, Ming simţi cu totul altceva. Se simţea bine, protejată, în compania acestui bărbat. El o făcea să simtă că era bine, că era în viaţă.

- Ei, asta da, surpriză! exclamă Julian văzând că Ming părăsise patul. Eşti încă slăbită, dar total diferită de acum două săptămâni, adăugă el râzând.

- Mă simt mai bine, zise Ming.

- Ce ai făcut azi? o întrebă Julian.

- M-am plimbat prin casa asta mare, am admirat tablourile...

- In salon sunt două tablouri minunate. Ai văzut acel Corot?

Ming roşi, neştiind ce era acela un Corot.

Julian observă că fata era jenată de incultura şi neştiinţa sa, aşa că adăugă:

- Tabloul cu rama aurită, un peisaj cu copaci, umbre, funigei...

- O, da, l-am văzut, încuviinţă Ming. Ochii ei străluceau de interes, aflase ceva. Ii plăcea să afle lucruri noi de la Julian.

- Am văzut şi tabloul acelei femei în catifea gri.

Figura lui Julian se schimbă.

- A, portretul soţiei mele, zise el.

- Mi-am închipuit că este doamna Barrisford, zise Ming.

- A fost făcut la Paris, la puţin timp după căsătorie.

- Este foarte atrăgătoare.

- Mda, mormăi el, cine ştie cum mai este acum...

Deodată, Ming îl întrebă:

- Crezi c-aş putea pleca mâine la Londra?

- Cred că n-ar fi bine să te duci atât de repede în atmosera aceea poluată a oraşului. A fost o căldură insuportabilă, cu tot aerul condiţionat.

- Cu toate acestea, trebuie să plec.

- De ce te grăbeşti, Ming?

Ea îi evită privirea, muşcându-şi buzele nervoasă.

- Mă aflu aici de prea mult timp şi am abuzat de amabilitatea ta.

- Dragă copilă, sunt singur aici, în toată casa asta, cu o armată de servitori care nu are mare lucru de făcut. De ce nu vrei să mai stai? Cel puţin până-ţi găseşti o slujbă.

Ming izbucni:

- Sunt convinsă că soţiei tale nu i-ar face plăcere să afle că...

Cu ţigara în gură, cu mâinile în buzunare, Julian o privi
amuzat. Cu cine discutase copila asta? Cine-i sădise în suflet astfel de temeri? Lui nu-i păsa ce ar putea crede Claudia. Ea refuzase să-şi împartă viaţa cu el, aşa că nu mai avea dreptul să decidă cine putea sta sau nu la

conac.

Iar el se simţise incomparabil mai bine de la sosirea fetei în această casă; era ca şi cum ar fi îngrijit un copil bolnav... dar vorbele lui Ming aruncară o lumină diferită asupra lucrurilor. Se temea de ce ar putea spune Claudia. Biata copilă!

- Nu crezi c-ar trebui să plec de acum?

Julian fu impresionat, ca de obicei. Aruncă ţigara şi se apropie de ea.

- Micuţă Ming, începu el, nu cred c-ar trebui să pleci de aici până nu eşti complet restabilită, numai pentru că eu am o soţie. Ea nu mai vine pe aici. Nu suntem în termeni prea buni, ea preferă viaţa de la Londra şi prietenii ei. Nu este geloasă pe mine. De fapt, n-o interesez deloc! Iar dacă prin absurd ar apărea aici, nu cred c-ar deranja-o să te vadă!

- Dar şi asistenta a plecat! insistă ea. De fapt, Ming nu voia să părăsească conacul Shanley. Mai precis, nu mai voia să-l părăsească niciodată pe bărbatul care o salvase. Il adora. Dar fiind crescută în atmosfera puritană a casei mătuşii Prue, era încă prizoniera acelor idei învechite. Nevoind să-l supere pe Julian, adăugă: eu ştiu că nu sunt probleme, dar ceilalţi... ?

Biata Ming! oftă Julian. Probabil avea dreptate. De obicei, oamenii sunt gata să tragă concluzii pripite. De ce n-ar face-o şi Claudia? Dacă ar fi aici să afle!

Julian se încruntă.

Ming, care îl urmărea cu privirea, observă că pe chip îi apărură urmele unei dureri pe care de obicei reuşea s-

o ascundă.

- Cred că ai dreptate, Ming, zise el în cele din urmă. Oricum, nu cred că reputaţia ta ar avea de suferit dacă ai mai rămâne încă patruzeci şi opt de ore. Intre timp, o voi ruga pe doamna Trench să-ţi găsească undeva o cameră onorabilă.

- Eşti neaşteptat de bun cu mine, zise Ming, întrebându-se de câte ori îi mai spusese asta.

El făcu un gest cu mâna cum că n-ar fi contat şi sună pentru ca Jackson să-i aducă ceaiul. In timp ce discuta cu Ming, deveni brusc conştient că i-ar lipsi foarte mult această mică făptură fragilă, lipsită de apărare, atât de uşor de afectat de viaţă. Nu mai era o străină pentru el. Era diferită de celelalte femei pe care le cunoscuse. Nu se bucurase de o educaţie aleasă, probabil, dar era mult mai interesantă ca oricare alta. Părea demodată, crescută într-o atmosferă cu idei învechite.

Se simţi puţin descumpănit să constate că-i va lipsi această tânără şi mai ales că nu era dispus să revină la solitudine, să-şi găsească doar câinele şi servitorii la întoarcerea acasă.

- Te-ar deranja, Ming, dacă aş lua legătura cu prietena ta s-o invit să stea aici cu tine?

- Sallie n-ar accepta această invitaţie. Cred că mama ei gândeşte lucruri oribile despre mine, la fel ca mătuşa mea. Iar Sallie nu şi-ar putea părăsi slujba.

- Ei bine, curând vei părăsi această cuşcă a leului, draga mea Ming, şi vei duce o viaţă respectabilă într-o

pensiune, găsită de doamna Trench, voi avea grijă de asta chiar de mâine.

Ming simţi că Julian este iritat de insistenţele ei. Se gândi că era mai bine să tacă, să nu mai spună nimic pentru că greşise.

După două sau trei minute, Julian o privi şi văzu că fusese afectată de vorbele lui. Dacă ar fi ştiut, n-ar fi spus nici o vorbă care s-o supere!

- Uite ce este, Ming, zise el. Ascultă sfatul meu şi nu te mai lăsa influenţată de hipersensibilitatea ta. Asta te va face foarte nefericită. Invaţă să iei mai uşor viaţa şi oamenii, aşa cum fac eu.

- Dar nu cred că tu îi iei mai uşor! Altfel ai fi cinic!

Vorbele ei îl făcură să râdă.

- Mulţumesc, draga mea, eu chiar am crezut că sunt cinic. Oricum, nu vreau să mai suferi, Ming. Nu vreau să te mai ştiu vulnerabilă. El cită un vers: „calcă atent, pentru că sunt visele mele cele pe care le calci“. Cred că Yeats la tine s-a gândit când le-a scris. Tu trebuie să fii atentă, pentru că reuşeşti doar să-mi risipeşti visurile, draga mea.

Ming nu-i înţelese vorbele în totalitate, dar reţinu numele poetului, pentru a cumpăra un volum, imediat ce ajungea la Londra. Cu multă simplitate, ea îl rugă:

- Mi-ai putea cita mai mult?

Julian întinse mâna şi mângâie câinele aflat lângă el.

- Nu ştiu dacă-mi mai amintesc prea bine versurile, de pe vremea când eram student la Oxford, dar pentru tine voi încerca:

O, cum îmi amintesc noaptea, luna şi stelele Când mi-am pus haina sub picioarele tale...
Sărac fiind îţi pot oferi doar visurile mele,
Calcă încet pe ele...
Ai grijă de visurile mele...“

- Superb! exclamă Ming.

- Da, încuviinţă Julian, Yeats este de un romantism aparte. Dar tot insist să fii atentă la picioarele cui îţi vei pune visurile.

Ming ar fi vrut să continue discuţia lor, dar se opriră auzind zgomotul făcut de roţile unei maşini.

- O, exclamă Ming! Ai musafiri. Ar fi mai bine să mă duc în camera în care am stat, să mă aşez înapoi în pat, nu mă simt prea bine. Ming nu continuă observând cum figura lui Julian exprima dintr-o dată consternare. Privind afară văzu şi ea un tânăr cu părul lung blond, cu chip de efeb, care coborî din maşină dând mâna unei doamne într-un taior gri şi o pălărie mică la care avea prins un buchet de flori albe. Ming o recunoscu imediat pe Claudia, iar Julian zise:

- Minunile nu vor înceta niciodată să existe. In seara asta, am onoarea unei vizite din partea soţiei mele!

Julian îl urmări cu inima strânsă pe Jackson, care se îndreptă spre holul mare de la intrarea casei, pentru a-i deschide uşa Claudiei. Şi, după cum presupuse el, celui mai recent amic al acesteia.

Nu avu timp să se gândească la ce-i va spune despre Ming Corally.

Claudia intră în conac. Era încă frumoasă, cu toate că se îngrăşase în ultimii doi ani, iar tenul îi era afectat

de băutura în exces.

Se apropie de Julian ca şi când s-ar fi despărţit de el doar de câteva minute, îi întinse o jachetă pe care o avusese pe braţ, apoi îşi scoase pălăria.

Julian zise:

- Nu te aşteptam. De ce n-ai sunat să cer să ţi se pregătească ceva de mâncare?

- Nu-mi este foame. Nu vreau decât să beau ceva.

Julian o privi curios. O ura pe această Claudia, care nu
putea trăi fără alcool. Fără a-i răspunde, aruncă o privire celui care o însoţea şi care-i ducea în braţele câinele. Ce creatură detestabilă! Semăna cu câinele pe care-l ducea. Avea părul lung şi era prea elegant şi parfumat pentru un bărbat.

Claudia îi spuse:

- Ozzy, te rog s-o duci pe Mitzi afară.

Tânărul clipi des privindu-l pe Julian.

- Ai văzut-o pe Mitzi? Nu ţi se pare frumoasă?

Julian strânse din buze, dispreţuitor.

- N-am avut plăcerea de a cunoaşte pe nici unul din ei.

Claudia căscă plictisită.

- Ozzy, acesta este soţul meu. Va trebui să fii atent cum te comporţi aici. El este dedat muncii şi disciplinei.

Ozzy zâmbi ca un heruvim.

- Ce pasionant! Claudia dragă, ce zici, Mitzi n-ar vrea să bea ceva?

Julian răspunse în locul soţiei sale:

- Mitzi mai poate aştepta, am de discutat cu tine, Claudia.

- Bine, zise aceasta. Nici n-am venit bine şi vrei să-mi ţii o predică; să nu te mire că nu prea vin să te vizitez.

Julian era conştient că atitudinea refractară a soţiei sale se datora reţinerii sale în a pune la picioarele ei întregul lui capital. O luă de braţ şi o introduse în bibliotecă.

- Julian, dacă m-ai adus aici ca să-mi spui că nu-ţi plac prietenii mei, plec direct la Londra.

- Poţi să bei liniştită şi aici, Claudia, numai să nu te aştepţi să-ţi plătesc eu băutura. Cât priveşte cel mai recent iubit al tău, chiar nu mă interesaeză. Nu ştiu de ce ai ales această ezitare între sexe drept iubit.

- Ozzy este un excelent pianist şi un bărbat

amuzant. Este fiul celui de al unsprezecelea duce de St. Finnygan.

- Căruia nu pot decât să-i fiu recunoscător pentru că l-a produs pe acest Ozzy... de ce ai venit Claudia?

Ea ridică din umeri.

- Era prea cald în apartament şi mi-am spus că m-aş simţi bine o noapte aici pe râu.

- Aşadar, se presupune că va trebui să am grijă de pianistul cu faţă de homosexual ca şi de pudelul lui, pentru ca tu să poţi respira aerul curat de la Shanley?

Ea începu să râdă apoi îşi pudră nasul.

- Eşti atât de dulce, Julian! Nu ştii cum să faci să mă simt bine, ori de câte ori te văd!

- Era mai bine dacă nu apăreai cu celebrul pianist şi pudelul lui!

- Mulţumesc foarte mult, dar Mitzi este a mea.

- Va trebui să fii atentă, să n-o muşte Frisby.

- A, n-a murit încă bruta aia?

Julian răbufni.

- Acest câine este companionul meu; este mult mai credincios decât...

Claudia izbucni într-un râs isteric.

- Mai credincios ca soţia, voiai să spui, nu? Dar nu este adevărat! Iţi sunt foarte credincioasă, Julian! Nu mă interesează Ozzy, fizic vorbind; admir muzica lui şi faptul că mi se supune de bunăvoie. Imi plac sclavii. Bărbaţii nu mă interesează.

Julian nu mai zise nimic. Poate Claudia spunea adevărul. Cunoscând-o bine, ştia că era interesată de

cei cu care se asocia, pentru a obţine avantaje de pe urma lor. Claudia era prea isteaţă să rişte un divorţ, până nu era sigură ce va obţine de la el. De aceea, o ura. Ar fi respectat-o mai mult dacă l-ar fi părăsit pentru alt bărbat şi nu pentru bani.

Julian îşi aminti de Ming.

- Ei, dacă tot eşti aici, să vedem ce-ţi pot oferi de mâncare.

- De băut ai ceva?

- Puţin vin.

- Foarte bine, să mergem în bibliotecă să bem un cocteil.

- Claudia, aş vrea să cunoşti o persoană care se află în bibliotecă.

Claudia îşi trecu mâna nervoasă prin păr.

- Nu-mi spune că vicarul este aici!

- Nu, este o tânără.

Claudia se opri şi-şi privi lung soţul. Apoi, izbucni în râs.

- Dumnezeule, ce moment nepotrivit mi-am ales să-i fac o vizită iubitului meu soţ! L-am prins cu alta! N-aş putea suporta asta!

- N-am o relaţie amoroasă cu această fată, Claudia, ridică Julian tonul pentru a o aduce la realitate.

Claudia continua să chicotească.

- Atunci, cine este?

- O domnişoară pe care o cheamă Corally.

- N-am auzit de ea. Este de pe aici?

- Nu. Este o copilă, puţin cam naivă, aş zice.

- Hai, Julian, confesează-te. Ce făceai tu cu o copilă cam naivă, aici la conac? E prietena ta? Cui îi pasă?

- Nu este prietena mea! exclamă Julian roşind şi n-am nimic de mărturisit. Era indignat de atitudinea Claudiei care punea în umbră relaţia lui cu acea fiinţă inocentă care era Ming. Ii povesti cele întâmplate.

Claudia nu zise nimic ci continua să-şi muşte buzele, care altădată aveau o curbă fascinantă, iar acum căpătaseră duritate, chiar urâţenie. Credea fiecare cuvânt rostit de el. Era sătulă de felul în care se ocupa de copiii părăsiţi, de animalele fără stăpân, şi altele de genul acesta. Felul în care arăta Julian, farmecul lui, încetaseră de mult să existe pentru ea. La început, el păruse un bărbat extraordinar când îi promisese să-i dea mulţi bani de cheltuială. Dar avea un caracter prea puternic şi era prea critic şi pisălog. O enerva chiar şi faptul că mai credea în legătura sfântă a căsătoriei şi nu făcea ceea ce făcuseră foarte mulţi prieteni ai lor: să divorţeze.

Claudia era convinsă că Julian o adusese din bunătate pe această fată în casă. Dar dacă fata era frumoasă, iată un prilej să arunce o piatră în direcţia celui care aruncase prea multe în ea.

- Ce act de caritate mai veritabil decât să adăposteşti această făptură timp de două săptămâni! Pleacă de acum?

- Da.

- Acasă? Are rude?

- Ti-am spus că i-a murit tatăl în noaptea în care a

ajuns aici. Mătuşa ei nu mai vrea s-o primească acasă.

- O, voi încerca să fiu ca o mamă pentru ea, îl persiflă Claudia. O să-l pun pe Ozzy să-i cânte la cină.

- Te rog să te porţi cuviincios, Claudia, începu Julian.

- Bine, îşi pierdu aceasta răbdarea, fără vorbe deşănţate, du-mă la ea să sărbătorim faptul că ne-am reîntregit familia.

Julian făcu prezentările, mai ruşinat ca oricând.

Ming, biata de ea, era chiar îngrozită.

Tremura şi o privea pe Claudia care era îmbrăcată cu o toaletă epatantă Piere Balmain, în timp ce ea părea sărăcăcioasă. Era o biată dactilografă, îmbrăcată într-o fustă modestă spălată de mii de ori, cu sandale uzate. Cu toate acestea, pentru Julian părea o floare în comparaţie cu Claudia.

Claudia îi întinse mâna lui Ming.

- Aşadar ea este micuţa miss Corally; îmi pare bine că te-ai vindecat de pe urma acelei pneumonii. Iar soţul meu a putut să te ajute.

Cuvintele Claudiei erau pline de bunăvoinţă, dar Ming continua să tremure speriată. Nu văzuse o femeie atât de elegantă, ca doamna Barrisford. Cu toate acestea, chipul ei şi mâinile cu degetele lungi şi foarte reci îi amintiră de şarpele de la grădina zoologică. Ming era convinsă că femeia asta era plină de venin în spatele vorbelor binevoitoare pe care i le adresase.

Ming îi mulţumi, dar înainte să mai apuce să spună ceva, Claudia suna după băutură.

- Pregăteşte-mi camera mea şi o alta pentru

domnul Allardeen, îi spuse ea lui Jackson.

- Imediat, doamnă, răspunse acesta.

- Căldura asta mă doboară, zise ea aruncându-se într-un fotoliu.

Ming se uita de la Julian la soţia lui.

- Eu nu beau, îngăimă ea. Vă rog să mă scuzaţi... aş prefera să mă întorc în pat, doar dacă doamna Barrisford nu crede c-ar trebui să iau primul tren spre Londra.

- Cu siguranţă, nu va spune asta, interveni Julian.

- A, da, sigur că nu voi spune! întări Claudia. De ce să pleci, numai pentru că am venit eu? Stai aici să-i amuzăm pe Ozzy şi pe Mitzi.

Ming îi aruncă o privire disperată lui Julian. Acesta înţelese mesajul şi interveni:

- Este a doua oară când Ming se dă jos din pat, nu se simte bine încă.

Claudia dădu ochii peste cap, apoi izbucni într-un râs isteric.

- I-auzi! Speriată de moarte şi nu bea cocteil! Ce i-ai făcut, Julian? N-am văzut pe nimeni să pară mai vinovat.

Julian roşi de furie.

- Dacă continui în aceeaşi idee, Claudia, ies din casă!

- O iei şi pe miss Corally cu tine? Ming! Ce nume divin! Pare o piesă de porţelan. Te felicit pentru alegere, Julian. Este foarte frumoasă, sau mai precis ar fi, dacă ar şti să se îmbrace.

- Faci aceleaşi observaţii inutile şi răutăcioase, Claudia. Ming este o tânără drăguţă şi...

- Da, Ming este o fată foarte drăguţă şi cred c-a fost o companie foarte plăcută pentru tine în ultimul timp... Când a plecat asistenta?

- Ieri.

Claudia făcu repede un calcul. Asta însemna că Julian şi protejata lui fuseseră singuri o noapte întreagă în casă.

- Jackson abia se mişcă, zise ea. A, uite-l pe Ozzy cu Mitzi, cred că moare de sete, bietul de el.

Julian se întoarse dezgustat spre fereastră, cu mâinile în buzunare.

Era o zi superbă de vară, plină de frumuseţe şi miresme. Grădina conacului era o splendoare la această oră, înaintea apusului. Dar Claudia şi pianistul ei îi distruseseră pacea.

Şi-o imagină pe Ming plângând în camera ei, fără s-o consoleze cineva. El trebuia să rămână aici, să asculte trăncănelile Claudiei, să numere paharele pe care le dădea pe gât.

Deodată, Julian se ridică.

- Mă duc cu Frisby la plimbare, anunţă el.

Mitzi începu să dea din coadă, Ozzy încercă să zică ceva, dar Julian trecu repede pe lângă ei urmat de Frisby.

Claudia se ridică.

- Dragul meu! i se adresă ea lui Ozzy. Puritanul meu soţ cred că are o idilă!

Ozyy îşi dădu ochii peste cap.

- Iubito! Ce tot spui acolo? Nu poate fi adevărat!

- Tocmai am cunoscut-o. O cheamă Ming, nu bea,

nu fumează... mă întreb pentru ce mai trăieşte... va trebui să am o discuţie cu credincioasa mea slugă Jackson. Ca de obicei, o să-i dau un bacşiş substanţial, dacă poate să-mi dovedească...

- Ce să dovedească, iubito?

- Că soţul meu nu este chiar aşa cum vrea să fie considerat de lume. In acest caz mi-aş putea redobândi foarte repede libertatea, aş căpăta o treime din ce mai are Julian şi...

- Şi apoi ce, iubito? Desigur, te-ai mărita cu mine, nu?

Claudia ştia foarte bine ce avea în minte. Fratele mai mare
al lui Ozzy se afla într-un sanatoriu din Suedia şi sănătatea i se deprecia cu fiecare zi. Asta însemna că Ozzy va deveni viconte Allardeen. Iar Ozzy era un pic cam prostuţ....

Asta doar dacă ea-şi putea obţine libertatea.

Jackson le aduse alte băuturi.

- Aş vrea să vorbim Jackson, îi spuse Claudia. Ozzy, o mai duci o dată pe Mitzi afară?

După ce Ozzy execută ordinul, Claudia îl privi lung pe Jackson:

- Acum, aş vrea să aflu, zise ea, confidenţial desigur, ce este cu tânăra pe care am găsit-o aici?

Capitolul 5

Ming se afla în pat, citind un roman din biblioteca lui Julian, dar gândurile îi rătăceau aiurea. Nu se simţise prea bine de la sosirea neaşteptată a soţiei lui şi a acelui tânăr care o însoţea. Nu putea să înţeleagă cum o femeie care se bucurase de dragostea unui bărbat ca Julian Barrisford, putea să-l înşele fără scrupule.

După ce realiză că nu putea citi nimic, Ming lăsă deoparte romanul. Simţea că la conac se vor întâmpla lucruri rele datorate prezenţei celor doi indivizi.

Soarele se îndrepta spre apus. Prin fereastra deschisă se auzea cântecul păsărilor care se întorceau la cuiburi. Le ascultă cu multă dragoste, chiar dacă era dezorientată şi descumpănită. Nu văzuse niciodată până acum un loc mai frumos ca acest conac, şi-şi dorise ca viaţa ei de până acum, în tumultuoasa Londră să rămână undeva în urmă, să i se deschidă perspective noi.

Ce plină de contraste este viaţa! îşi spuse ea. Ce exemplu mai grăitor poate fi decât diferenţa dintre bunătatea pe care i-o arăta Julian şi suspiciunile oribile aflate permanent în mintea mătuşii Prue? Ming închise ochii. Cu cântecul păsărilor în gând, reuşi să adoarmă.

Se trezi peste o oră, când bătu cineva la uşa ei.

Ming aprinse lampa de pe noptieră şi spuse:

- Intră!

Poate era Julian, care-i aducea cina. Dar nu era aşa. Era una din servitoarele care nu depăşea niciodată limita bucătăriei; singura excepţie fusese în ziua liberă a

lui Jackson, când aceasta îi adusese mâncarea. Fata intră speriată în camera lui Ming.

- Mă scuzaţi, miss, zise ea, domnul m-a trimis să vă aduc asta. Vine şi dânsul mai târziu.

Incă somnoroasă, Ming îi zâmbi fetei care era cam de aceeaşi vârstă. O chema Rosy.

- Dar Jackson unde este, Rosy? o întrebă ea.

Rose se uită speriată în jur.

- A plecat.

- A plecat! repetă Ming, uimită.

- Da, şi-a luat şi bagajele. Nu şi-a luat rămas bun de la nimeni, ştim doar că s-a certat cu domnul.

Ming se întrebă cum putea cineva să se certe cu Julian.

- Dar când am fost în salon se comportau normal, zise Ming.

Rosy începu să chicotească. Abia aştepta să poată pălăvrăgi
cu cineva.

- Domnul a venit la mine şi mi-a spus să vă aduc eu mâncarea şi părea supărat, nervos. Bucătăreasa, care-l cunoaşte de mult, mi-a spus că nu l-a văzut niciodată aşa.

Inima lui Ming începu să bată foarte repede.

- Dar cu Jackson ce s-a întâmplat?

- Bucătăreasa a spus că este legat de dumneavoastră, dar nu ştiu despre ce este vorba.

Ming roşi, stânjenită.

- Cu mine? Rosy, spune-mi ce s-a întâmplat!

- Nu ştiu decât că bucătăreasa a început să

pregătească o cină de patru persoane, apoi a apărut domnul nervos şi l-a anulat, apoi doamna a plecat cu tânărul acela... După toate astea a apărut Jackson şi i-a spus:

- Voi lua primul tren spre Londra. Bucătăreasa l-a întrebat din ce cauză şi el i-a spus: vei afla foarte curând. La fel şi tânăra din camera de sus, din cauza căreia se întâmplă toate... apoi a spus ceva ce nu pot să repet, miss.

Ming rămase ca paralizată. Toate temerile începuseră să prindă contur. Claudia şi companionul ei plecaseră, iar Jackson fusese nevoit să părăsească şi el conacul din cauza ei.

Rosy observă că Ming purta un capot de mătase pe care se aflau iniţialele CB. Claudia Barrisford. Işi spuse că nu era frumos că Ming purta lucrurile doamnei. Dar probabil că domnul Barrisford i le împrumutase, aşa că era păcat să nu profite de ocazie.

Ming trecu fără un cuvânt pe lângă Rose; trebuia să afle ce se întâmplase.

Rose fugi după ea, rugând-o să se întoarcă, iar Ming realiză că se simţea foarte rău şi că va leşina.

Rose, văzând că făcuse o greşeală, se năpusti spre bucătărie pentru a nu fi trasă la răspundere.

Julian Barrisford se întorcea de la cea de a doua plimbare făcută cu Frisby, dorind să scape de prezenţa soţiei sale şi a lui
Ozzy. Plecase pentru că nu mai putea suporta starea de încordare şi nu voia să dea ochii cu Ming fără să se fi

calmat.

Se întrebase în timpul acestei plimbări de ce naiba n-o omorâse pe Claudia. Şi acum simţi pornirea de a o strânge de gât şi de a o face să-şi retragă spusele. Claudia îl privise speriată dar Ozzy cu vocea lui piţigăiată, intervenise.

- Dă-i drumul, altfel chem poliţia...

Cuvintele lui Ozzy îl făcuseră să revină la realitate. Nu avea nevoie de intervenţia poliţiei la conac. Mai ales să-i apară numele în ziare...

Ura faptul că trebuia să-i spună lui Ming ce se întâmplase. Dar apoi se gândi că era bine s-o facă mai repede şi să ia o decizie împreună cu ea.Tocmai atunci o văzu coborând scara. Privind cum se agaţă cu disperare de balustrada scării, Julian realiză că fata va leşina curând.

- Rose mi-a spus că au plecat toţi şi asta din cauza mea.

Julian strânse din dinţi.

- Du-te înapoi în pat, Ming, încă nu te simţi bine.

- Dar trebuie să ştiu...

- Du-te în camera ta şi voi veni eu mai târziu să vorbim.

Ming îl ascultă şi făcu calea întoarsă. Apoi călcă pe poalele
capotului prea lung pentru ea şi căzu. Julian porni repede spre ea şi o prinse în braţe ca pe un copil neajutorat. Lăsă deoparte furia faţă de cei care-l supăraseră.

Ce mică şi slabă era fata asta, se gândi el. Trupul ei mic şi slab îi reaminti de cel al copilului coreean din acel sat părăsit.

Dar Ming nu era un copil. Avea forme feminine, frumos conturate. O aşeză încet pe pat acoperind-o cu pătura.

Tocmai când vru să plece, o auzi pe Ming gemând:

- Ce am făcut? O, Doamne ce am făcut? Ming încetă să aibă semnificaţie pentru Julian ca femeie. Deveni în ochii lui copilul care avea nevoie de ajutor. Era sarcina lui s-o .

Se aplecă asupra ei şi-i spuse cu blândeţe:

- N-ai făcut nimic. Nu ai nici o vină. Nici măcar eu nu sunt vinovat decât de faptul c-am fost un prost. Puteam să evit situaţia asta dac-o rugam pe asistentă să mai stea, dar nu mi-a trecut prin minte că soţia mea ar putea să se poarte astfel. Dar acum, înainte de orice altă discuţie aş vrea să mănânci. Te rog să te serveşti singură în timp ce eu mă voi duce în salon să beau ceva.

- Nu, spune-mi mai întâi ce s-a întâmplat, te rog...

- Ming, şi eu vreau să beau ceva; după aceea voi reveni să discutăm.

El reveni cu două pahare; unul cu whisky pentru el şi altul cu un brandy pentru Ming.

După ce luă o gură de brandy, Ming se forţă să mănânce din friptura acum rece, iar el să-i povestească.

Claudia îl acuzase de infidelitate. Il ameninţase că va înainta o reclamaţie că Ming Corally era femeia cu care o înşela soţul.

Jackson fusese mituit să întărească spusele stăpânei sale, că Julian îşi petrecuse ultima noapte cu Ming. Că-i găsise împreună dimineaţa când venise cu micul dejun.

- Ar fi trebuit să prevăd asta, Jackson s-a arătat de la început ostil.

- Nici mie nu mi-a plăcut prea mult, dar a fost un servitor foarte eficient, aşa că l-am păstrat aici. Dar cred că soţia mea îl are la mână cu ceva. Am făcut o mare greşeală că am lăsat asistenta să plece.

Ming se simţea foarte rău.

- Dar de ce face doamna Barrisford toate astea?

- Pentru că vrea să scape de mine.

- De ce ar vrea asta?

- Pentru că nu mai vreau să-i plătesc datoriile mari pe care le face şi să aprob viaţa pe care o duce de când m-am întors din război. Mă urăşte de mult timp, dar până acum cred că n-am realizat cât de profundă este ura ei.

- Nu înţeleg cum te poate urî cineva! exclamă Ming.

- Firea omenească este foarte ciudată, draga mea, este greu de spus de ce oamenii se iubesc sau se urăsc.

Ming izbucni în lacrmi.

- Imi pare atât de rău! Ai făcut atâtea pentru mine, iar prezenţa mea aici ţi-a adus numai necazuri!

- Ming, copila mea iubită, scoate-ţi asta din minte. Eu trebuie să-ţi cer scuze că m-am comportat prosteşte. Ar fi trebuit să păstrez asistenta aici, dar n-am realizat că astfel aş putea să-ţi fac rău. Te-am implicat fără voia mea în ceva ce aş fi vrut să evit.

- Nu are nici o importanţă ce mi se întâmplă, acum

când tata nu mai există!

- Te înşeli, Ming. O tânără trebuie să-şi păzească reputaţia. Mă tem de clipa în care îţi va ajunge numele în ziare. O să mă duc să discut cu Claudia mâine; este ahtiată după bani şi o voi mitui pentru ca să nu menţioneze numele tău.

-Julian, cred că eşti cel mai bun om pe care l-am cunoscut! exclamă Ming printre lacrimi. Dar tu ai un nume de protejat, nu este bine ca lumea să creadă că ţi-ai înşelat soţia.

- Dacă Jackson îşi menţine declaraţia, n-am de ales.

Ming spuse, cu un glas disperat:

- Nu m-am gândit că se va întâmpla asta când am aranjat acea ieşire cu Sallie.

Julian îşi scoase pipa din gură.

- Sigur că nu! Cred că regreţi c-ai acceptat invitaţia!

Ea îl privi cu ochi trişti.

- Nu regret c-am venit aici. Nu voi regreta niciodată că te-am cunoscut, Julian. Eşti unic ...

- Draga mea copilă, sunt copleşit de vorbele tale.

- Sunt spuse din inimă, zise Ming.

Julian îi zâmbi şi în clipa aceea toată frumuseţea şi inocenţa acestei fete ajunseră la el străbătând ceaţa aceea groasă, urâtă, de nesiguranţă, de minciună, de îndoială, pe care Claudia o urzise în jurul lui. Incepu să simtă ceva minunat faţă de Ming Corally. Deveni conştient de frumuseţea ei. Amanta lui! Erau cuvinte grele spuse de Claudia şi confirmate de Jackson.

Julian era un bărbat tânăr, care-şi reprimase

sentimentele şi trăirile de multă vreme. Un bărbat a cărui căsătorie era un eşec. Ce putea fi mai frumos decât să se afle în compania acestei copile care era evident că-l adora? Era singură pe lume.

Iar o dată ce Claudia va lansa campania împotriva lui şi a lui Ming, toată lumea se va aştepta ca ei să rămână împreună.

Pentru un scurt moment de nebunie, Julian se îndreptă spre ea; Ming stătea cu capul sprijinit de perne şi-l privea cu ochii ei albaştri inocenţi, plină de adoraţie. Ar fi fost a lui. S-ar fi topit în îmbrăţişarea lui.

Ming nu avea experienţă cu bărbaţii, cu excepţia unor întâlniri cu câţiva tineri mediocri şi a aventurii cu Ivor Walters pe râu. Dar nu rămase oarbă la flacăra care izbucni deodată în ochii lui Julian. Ştia că este îndrăgostită de el. Atât de îndrăgostită, încât ar fi făcut orice pentru el. Dar momentul acesta trecu şi Julian îşi recăpătă controlul. Se îndepărtă de patul ei.

- Ming, eşti prea frumoasă, prea caldă, prea dulce. De aceea, trebuie să plec de aici. De ce să ne dăm pe mâna unei femei cum este soţia mea? Nu trebuie să se întâmple aşa ceva. Te voi feri.

Julian ieşi.

Ming rămase extaziată la gândul că-l iubea cu pasiune pe acest bărbat. In clipa în care Julian îi luase mâna în palmele sale, ar fi vrut să-l prindă cu braţele după gât, să nu-i mai dea drumul niciodată. Julian plecase pentru că nu mai îndrăznea să stea cu ea.

Ming oftă şi-şi îngropă faţa în pernă. Era prima ei dragoste. Era capabilă să şi moară pentru el. Dar după

ce trecură clipele şi extazul momentului se mai risipi, începu să gândească raţional. Cum putuse să-şi dorească dragostea lui Julian?

Chiar dacă Claudia Barrisford ar obţine divorţul, ea, Ming, n-ar putea să aibă un rol în viaţa lui Julian. Când va părăsi Shanley, nu va trebui să-l mai vadă vreodată. Chiar şi el va dori să scape de ea, să uite de această întâmplare urâtă din viaţa sa.

***

Claudia Barrisford se trezi în apartamentul său dimineaţa următoare din cauza telefonului, care suna în acelaşi timp cu soneria de la intrare.

Răspunse mai întâi la telefon, încă ameţită după petrecerea la care participase cu Ozzy. Nu reuşea să se trezească după o astfel de petrecere decât a doua zi după-amiaza, când i se mai limpezea mintea.

Unde naiba era Betty, femeia de serviciu, care trebuia să ajungă dimineaţa înainte de ora nouă?

- Alo! zise Claudia cu vocea răguşită din cauza băuturii şi fumatului.

- Sunt eu, draga mea, auzi glasul lui Oswald Allardeen. Cred c-o să mă urăşti că te-am trezit, dar trebuia s-o fac.

- Ce naiba vrei la ora asta? Abia ne-am despărţit, dragă Ozzy.

- Am veşti senzaţionale, Claudia dragă. Raymond a murit ieri; i-am trimis tatei o telegramă de condoleanţe. Fratele meu a avut o hemoragie care i-a fost fatală.

Claudia rămase fără cuvinte. Veştile date de Ozzy erau de importanţă capitală pentru ea. Nu s-ar fi

aşteptat ca fratele lui Ozzy să moară atât de repede. Asta însemna că Ozzy era acum viconte de Allardeen, moştenitorul direct al ducelui.

Soneria de la intrare continua să sune insistent.

- Aşteaptă un moment, Ozzy, te rog, zise Claudia disperată.

Işi trecu repede o mână prin păr şi se privi în treacăt în
oglindă. Doamne, ce privelişte sumbră avu în faţa ochilor! Cearcăne, obrazul buhăit. Arăta oribil! Dar unde naiba era Betty? Se grăbi spre uşa de la intrare. Apartamentul era încă plin de fum, de miros de băutură după petrecerea de noaptea trecută. Iar vremea era atât de caldă la Londra şi tocmai de aceea se dusese la conac, să respire puţin aer curat. Dar lucrurile nu merseseră aşa cum dorise ea. Nu se aşteptase ca norocul să-i surâdă prin intermediul acelei fetişcane, Ming Corally.

Deschise uşa de la intrare unde găsi un bilet de la Betty, o femeie responsabilă, pe care Claudia o plătea destul de bine.
Astăzi, din nefericire, femeii îi fusese imposibil să vină la serviciu. Când ridică privirea, Claudia îl văzu pe Julian.

- Tu! exclamă ea.

După privirea cruntă pe care i-o aruncă, se temu că acesta venise să se răzbune.

- Nu cumva ai venit să mă împuşti?

- Nu fi proastă, Claudia, am venit să discutăm despre divorţ.

Ea se destinse vizibil.

- Mergi în salon şi fă-te comod, spuse ea.

Intre timp, ea se duse înapoi în dormitor, dornică să audă ce mai avea Ozzy de spus.

El n-o mai reţinu mult, pentru că trebuia să prindă avionul spre Irlanda.

- Lucrurile sunt foarte simple, Ozzy dragă. Vreau să-mi recapăt libertatea, dar fără să fiu găsită vinovată. Mă gândeam să te însoţesc în Irlanda, unde şederea la castel în aer liber mi-ar prinde bine.

- Draga mea, ideea este minunată. O s-o rog pe mama să-ţi trimită o invitaţie. Ştii că nu suport să stau departe de tine, Claudia; o dată ce vei fi liberă, voi putea să-ţi ofer mai mult...

Claudia realiză că triumfase. Se şi vedea vicontesă de Allardeen, viitoare contesă de St. Finnygan. Cei bătrâni aveau deja o vârstă respectabilă; erau trecuţi de şaptezeci de ani. Ozzy fusese născut la bătrâneţe. Ai lui îi puseseră la dispoziţie cam tot ce aveau, cu toate că el lăsa de dorit din punct de vedere al caracterului; oricum, vor accepta bucuroşi să se însoare, chiar şi cu o femeie mai bătrână.

Claudia se duse în salon unde o aştepta Julian, aflat cu spatele spre ea.

In ultimele zece minute, aşteptând să apară Claudia, privise dezgustat prin încăpere. Cândva îi făcuse plăcere s-o ajute pe Claudia să mobileze apartamentul din strada Mount; nu pentru că ar fi aprobat gusturile ei bizare, pentru că el prefera viaţa la ţară, ci pentru că

voise să-i facă o plăcere.

Dar ea avusese grijă să-i înăbuşe aceste impulsuri şi atmosfera pe care o găsi în această casă era de-a dreptul respingătoare. Duhnea a aer stătut şi miros de ţigară, ca şi de parfum. Florile aflate în glastre sau ghivece păliseră din lipsă de aer.

Iar Claudia, îmbrăcată în capotul de satin, nu mai avea nici un farmec pentru el. Figura îi era complet ruinată. Cu toate acestea, pe figura ei se putea citi o mare satisfacţie. Probabil că avea o reuşită la care nu se mai aşteptase.

Julian o întrebă:

- Persişti în ideea divorţului?

Ea îi zâmbi şi se prăbuşi pe canapeaua Regency.

- Ai o ţigară? Am rămas fără!

Julian îi întinse tabachera.

Ea îi zâmbi din nou, de parcă erau foarte buni amici.

- Să intrăm în subiect, Claudia. Intenţionezi să divorţezi pe baza mărturiei credinciosului tău servitor?

- Ce lucruri teribile spui, Julian!

- L-ai mituit pe Jackson, nu?

- Vezi ceva deosebit la o femeie care vrea să divorţeze de soţul ei care trăieşte pe faţă cu o fată foarte tânără care îi mai şi îmbrăcă rochiile?

- Gata, să nu continuăm discuţia asta stupidă, o întrerupse Julian. Jackson ştie cum au stat lucrurile chiar de la început.

L-ai mituit, iar el a reacţionat, asta este. Foarte bine, o să-i dejoc planurile. Cât despre tine, n-are rost să joci

rolul soţiei înşelate...

- Dacă vei face asta, vei stârni atâta vâlvă... mărturia lui Jackson este de-ajuns.

- Il pot da în judecată pentru mărturie falsă, Claudia.

- Cine să-ţi susţină cazul? Va fi cuvântul tău şi al fetei împotriva lui. Chiar şi bucătăresei i s-a părut ciudat că fata a rămas în casă după plecarea asistentei căreia, probabil, i s-a părut indecent să mai rămână.

La naiba cu toate aceste femei cu mintea bolnavă! se gândi Julian. Toate păreau să fie împotriva lui şi a nefericitei Ming. Iar când Jackson va povesti toate astea în faţa tribunalului, cine putea să dovedească contrariul?

Claudia avea dreptate; să încerce să dovedească contrariul, ar fi însemnat publicitate şi asta ar fi înrăutăţit situaţia lui Ming.

Se decise să-i spună Claudiei cu ce scop venise în dimineaţa asta.

- Tu vrei bani mereu, Claudia, nu?

- Niciodată nu-mi prisosesc!

- Presupun că ai datorii, ca de obicei. La ce sumă se ridică?

- De ce te-ar interesa? Doar nu vrei să divorţăm şi să continui să-mi plăteşti datoriile? Prefer libertatea şi un sfert din bunurile tale.

- Uite ce este, Claudia, dacă intenţionezi să divorţezi, mergi înainte, fă toate demersurile. Ai comis o crimă şi ai determinat un individ care nu gândeşte să te ajute în acest scop; pe mine mă interesează doar această tânără inocentă care va fi victima complotului

tău.

Claudia flutură din gene.

- Continuă cu divorţul, Claudia. Mă bucur să scap de tine. Reputaţia mea nu contează, dar ai afectat onoarea unei fiinţe nevinovate.

- Nevinovate! exclamă Claudia. Cum va reacţiona judecătorul când va declara Jackson ce a văzut când i-a adus micul dejun?

Julian îşi încleştă apoi descleştă mâinile.

- Bine, ai câştigat. Eu şi Ming eram singuri atunci. Te voi ruga să accepţi nişte bani, cu condiţia să nu tragi această fată în mizeria unui divorţ. Să-l opreşti şi pe Jackson de la comentarii inutile.

Claudia deschise ochii mari.

- Dumnezeule! exclamă ea, dar eşti chiar îndrăgostit de fata asta!

Inima lui Julian începu să bată mai tare. El nu se gândise până acum c-ar putea fi îndrăgostit de Ming.

- Ceea ce spui este desigur un nonsens. Ce datorii ai, Claudia?

- Vreo patru mii. Tocmai mi-am comandat o blană nouă pentru toamnă.

Claudia îl privi lung. De fapt, oferta lui era tentantă. Lui Ozzy nu-i putea cere deocamdată să-i plătească datoriile. Era bine dacă intra în familia Finnygan fără un maldăr de chitanţe neplătite. Şi de fapt ce conta pentru ea că nu se menţiona numele lui Ming Corally atâta timp cât îşi recăpăta libertatea şi banii? Dar nici partea din banii lui Julian pe care o va moşteni nu mai conta prea

mult pentru că urma să se mărite cu Ozzy. Oricum, era mai bine să pozeze ca victimă în acest proces de divorţ.

- Foarte bine, Julian, zise Claudia privindu-l printre gene. Facem un târg. Imi dai, să zicem cinci mii de lire, apartamentul pentru care vei plăti întreţinere şi toate costurile, şi a treia parte din venitul tău. Tu rămâi cu Shanley şi restul. Plus reputaţia nepătatei tale Ming.

El tăcu o clipă. Din punctul lui de vedere, era o afacere proastă, nici măcar din punct de vedere legal nu era profitabilă. Dar dacă voia să salveze reputaţia lui Ming, era singura cale. Făcu repede un calcul mental. Venitul lui după impozitare era de cincisprezece mii de lire. Capitalul lui era investit în firmele pe care le conducea. Iar anul viitor, când unchiul său se va retrage, va prelua Camledge, ceea ce va însemna o retribuţie mai mare.

Pe de altă parte, nu ştia cum va primi unchiul Philip vestea divorţului. Era bătrân şi cu toate că era o persoană încântătoate de care Julian se simţea foarte ataşat, avea vederi foarte limitate în privinţa divorţului.

Când Julian îi spusese că trăiau separat, el îi recomandase să fie văzut mai des cu soţia sa. Nu avusese curajul să-i spună acestuia ce fel de femeie era Claudia, dar fusese nevoit să admită că nu mai exista cale de întoarcere. Ii mai promisese să apară cu Claudia la reuniunile de familie sau cine de afaceri unde erau invitate şi soţiile.

Iar vestea acestui divorţ îl va afecta teribil pe bătrânul unchi. N-avea rost să-i spună adevărul. Acesta

l-ar fi categorisit drept un Donquijote pentru că încerca să salveze reputaţia lui Ming.

Philip Barrisford se căsătorise de tânăr, dar soţia îi murise la scurt timp şi de atunci nu-şi refăcuse viaţa. De fapt, nu era defel interesat de femei. Şi nici n-ar înţelege de ce voia nepotul său să salveze reputaţia unei fete oarecare.

Oricum, trebuia să-i spună că divorţa.

Vor fi desigur discuţii cu bătrânul. Cinau împreună o dată pe săptămnă la club şi nu voiau să se înstrăineze. Financiar, şi el va fi foarte afectat de acest divorţ, dar va încerca să reducă cheltuielile la Shanley. Nu-l va înlocui pe Jackson. Poate le va concedia pe bucătăreasă şi pe Rose.

Dar Claudia câştigase. Nu-i mulţumi pentru înţelegere când Julian acceptă condiţiile ei. Acceptă să nu facă public numele lui Ming. Dar când acesta îi sugeră că s-ar putea căsători după divorţ cu Ming, îşi pierdu cumpătul şi ridică glasul la ea.

- Inţelege o dată pentru totdeauna că nu există nici un fel de relaţie între mine şi fata asta! Este un copil. O respect; n-a avut nici o şansă de la viaţă şi nu vreau să fie victima lipsei tale de scrupule. Eu voi respecta promisiunea mea iar tu pe a ta. Dacă menţionezi numele ei, nu vei vedea nici un ban, Claudia, să-ţi fie clar! Voi spune lumii întregi că eşti…

Claudia nu-l văzuse pe Julian într-o asemenea stare. El nu dăduse niciodată dovadă că i-ar fi curs sânge prin vine. Chiar şi scurtele lui momente de pasiune aveau o

doză de rezervă care pe ea o înfuria. I-ar fi plăcut să aibă şi asupra lui controlul pe care-l avea asupra lui Ozzy.

- Nu ridica glasul la mine, Julian! Este utima oară când avem o discuţie decentă! Nu ne putem despărţi prieteni?

- Noi n-am fost niciodată prieteni şi tu ştii asta. Nu vreau să te mai văd vreodată. Vom comunica prin intermediul avocaţilor.

Julian ieşi trântind uşa.

Pe stradă, se gândi cum va reacţiona lumea la auzul veştii despre divorţul lui. Probabil îşi va pierde respectul oamenilor din subordine. Poate şi unchiul Philip va lăsa banii unei instituţii caritabile, cine ştie? Nu putea însă să-l îndepărteze din firmă pentru că Julian moştenise acţiunile tatălui său.

Se gândi să discute cu doamna Trench, o funcţionară care lucra acolo de pe vremea tatălui său, care-l adora, aşa cum făcea de altfel şi restul personalului şi s-o roage să-i găsească lui Ming o cameră decentă undeva, pentru că nu se mai putea pune problema ca Ming să lucreze la firmă.

Desigur, femeia se va întreba dacă dragul de Julian avea o relaţie cu Ming Corally, dar va fi de acord cu ea, căci acea soţie imposibilă a lui nu-i putea aduce fericire.

Femeia îi dădu deja două adrese; una era a unei pensiuni din Golders Green şi alta a uneia din Southampton unde locuise chiar doamna Trench.

Julian luă adresele şi-i mulţumi doamnei Trench, care-l privi peste ramele ochelarilor.

- Nu arătaţi prea bine, domnule Julian.
- Mă doare capul. Unchiul a venit?
- Da, domnule, tocmai a întrebat de dumneavoastră.

Capitolul 6

In aceeaşi dimineaţă, în timp ce Julian şi unchiul său discutau pe tema apropiatului său divorţ, Ming îşi lua şi ea partea. Inainte de plecare, acesta îi lăsase un bilet.
„Voi fi plecat toată ziua, dar seara vom discuta. Capul sus!
Julian“

Rosy îi adusese biletul fără a-l însoţi de obişnuitul ei chicotit. De fapt, avea ochii roşii şi se vedea că plânsese.

- Ai păţit ceva, Rose? Nu arăţi prea bine, îi spuse Ming.
- Da, datorită dumneavoastră, miss, mi-am pierdut slujba. Ming, care abia se trezise după un somn liniştitor fără vise,

se trezi brusc. Inima începu să-i bată tare, ca la apropierea unei catastrofe.

- O, Rose ce tot spui? Ce rol am avut eu?

Rose lăsă privirea în jos.

- O, nu mă mai întrebaţi! Ar trebui să ştiţi! Mama a fost chemată aseară de bucătăreasă, care i-a spus că nu mai trebuie să lucrez aici, nu este un loc pentru o tânără ca mine!

Ming, amintindu-şi vorbele lui Jackson, încercă s-o liniştească.

- Jackson a minţit, Rose!
- Mama a spus să vă aduc micul dejun şi să plec imediat, să nu mai stau de vorbă cu dumneavoastră, miss.

Ming păli.

- Tu şi mama ta vă înşelaţi în privinţa mea, Rose. Iar eu nu vreau să stai de vorbă cu mine. Domnul Barrisford va discuta cu tine, sau cu mama ta, bănuiesc.

- Mama îl cunoaşte pe domnul de când era mic, dar nu este de acord cu ce face el. Şi bucătăreasa pleacă o dată cu mine.

Cafeaua şi pâinea prăjită cu unt începuseră să se răcească, dar lui Ming nu-i păsa.

- Aţi discutat cu domnul Barrisford? Ştie că plecaţi?

- Nu. Bucătăreasa îi lasă un bilet, nu vrea să asiste la scene neplăcute.

Ming oftă. Ce şoc pentru Julian când se va întoarce seara şi va constata că nu mai avea personal!

Dintr-o dată, n-o mai plăcu pe Rose.

- Te rog, pleacă şi lasă-mă singură!

Rose se duse la bucătărie unde nu mai găsi pe nimeni. Bucătăreasa îşi împacheta şorţurile pentru că fiind o femeie foarte religioasă nu suporta să mai trăiască în casa aceasta.

Ming bău cafeaua şi încercă să ronţăie un sandviş. Privi apoi în jur la încăperea aceasta frumoasă în care reuşise să revină la viaţă.

Era evident acum că trebuia să părăsească acest conac, fără a-l mai aştepta pe Julian.

Dar după ce se îmbrăcă, constată surprinsă că era foarte slăbită. Această pneumonie o secase de puteri; nici nu prea mâncase, căci nu avusese apetit. Iar şocul de ieri... Trebuia să plece numaidecât la Londra, să-şi

găsească o slujbă.

Dar numai când ajunse în holul mare de la intrare realiză că nu putea ajunge la Londra. Nu avea bani, nu avea nimic de fapt. Işi pierduse poşeta în incidentul cu Ivor Walters.

Intr-o stare de confuzie, încercă să stabilească ce era mai bine pentru ea. Nu avea prieteni în Shanley, iar la Londra doar pe Sallie Lawford. Avea de luat salariul pe o săptămână de la birou, dat atât. Tatăl ei nu-i lăsase nimic pentru că şi el era înglodat în datorii, iar cu mătuşa Prue nu voia să mai ia legătura.

Fusese aruncată în vâltoare fără nici un mijloc de subzistenţă.

Frisby o mirosi, apoi începu să se gudure. La un moment dat încetă observând că fata avea ochii plini de lacrimi. Ming îl mângâie pe creştet. Ii va lipsi acest câine, care era suportul moral al lui Julian.

Nu ştia ce să facă. Va continua să se umilească cerându-i bani de transport lui Rose. Aceasta o privi cu curiozitate vădită. In sinea ei, recunoştea că această miss Corally nu părea o fată rea, aşa cum spunea mama. Şi era atât de tânără şi... prost îmbrăcată, îşi spuse Rose.

- Tocmai plecam, zise Rose.

- Unde este bucătăreasa? întrebă Ming.

Tocmai în momentul acela, femeia intră în bucătărie. Era o femeie solidă, roşie la faţă. Privind-o pe Ming, roşi şi mai tare.

- Inţeleg că aţi plecat de aici din cauza mea, începu Ming. Dar şi eu plec chiar în clipa aceasta aşa că nu are rost să plecaţi şi dumneavoastră. Nu mi se pare corect să-l lăsaţi pe domnul Barrisford fără nici un ajutor.

Bucătăreasa pufni.

- Nu este problema mea dacă staţi sau nu, miss, răspunse bucătăreasa. Fiecare este liber să facă ce doreşte; n-am de gând să rămân la Shanley , aş vrea să am referinţe de la oameni respectabili.

Ming încercase să-şi păstreze calmul, dar vorbele femeii o scoaseră din nou din sărite. Incepu să tremure.

- Faceţi o greşeală, Jackson v-a minţit, nu ştiu cu ce scop.

- Nu vreau să discut despre asta, miss, o întrerupse femeia, vădit dispreţuitoare. I-am lăsat un bilet domnului Barrisford în care am scris şi suma pe care mi-o datorează, mi-o poate trimite acasă. Am vorbit şi cu sora mea care lucrează la vicar şi ea mi-a spus că nu trebuie să mai stau aici.

- Dar greşiţi foarte tare, doamnă, încercă Ming.

- Oricum, sunt decisă să plec, insistă bucătăreasa cu încăpăţânare. Ea fusese bună prietenă cu Jackson şi primise prin intermediul acestuia o bancnotă de la doamna Barrisford pentru ca să părăsească aceasta casă, în semn de protest. Bucătăreasa era convinsă că nici doamna nu era mai bună ca soţul ei şi Ming, dar decisese să lucreze la oameni care aveau o viaţă normală de familie, într-o casă decentă.

Ming înţelese că era inutil să insiste, dar nu putu să

nu mai încerce o dată:

- Greşiţi, doamnă, repetă ea; oricum, şi eu plec chiar acum din această casă. Problema este că n-am nici un ban. Aţi putea să-mi împrumutaţi bani să ajung la Londra? Vă jur că vă voi returna aceşti bani, imediat ce ajung.

Vocea îi pieri. Rose vru să spună ceva dar vorbele refuzau să iasă. Miss Corally voia bani de la ea să ajungă la Londra? De ce nu-i cerea lui?

- Imi pare rău, miss, dar nu am bani de împrumutat, zise bucătăreasa. Va dura până ce voi primi salariul datorat de domnul Barrisford.

Cu aceste cuvinte, îşi luă sacoşa şi-i făcu semn lui Rose s-o însoţească.

Ming nu se simţise niciodată mai rău, mai umilită ca acum. Ce putea face? Trebuia să aştepte întoarcerea lui Julian. Privi în jur prin încăperea goală, apoi se duse din nou în hol, unde Frisby o ruga din priviri să-l ducă la plimbare.

Incepu să plângă, simţindu-se neajutorată. Picioarele refuzau s-o mai poarte. Numai dacă nu s-ar fi simţit atât de slăbită!

Nu avea de ales, trebuia să aştepte întoarcerea lui Julian. Intre timp, se gândi să-i fie cumva de ajutor acum când nu mai existau servitori în această casă. Puse la loc lucrurile risipite prin bibliotecă, şterse praful, iar când termină era deja epuizată. Se duse la bucătărie, unde mâncă nişte pâine cu brânză, îşi făcu un ceai şi se

aşează în scaunul bucătăresei să-şi recapete puterile.

Privind pe fereastră, observă că afară se adunau nori negri. Frisby veni lângă ea, să-i ţină companie. Fără să vrea, slăbită încă de boală şi de efortul depus la curăţenie, adormi. Se trezi doar când auzi soneria de la intrare. Se uită pe fereastră şi văzu un taxi afară. Incepuse ploaia cu nişte stropi foarte mari.

Se grăbi să deschidă uşa.

- Sunteţi miss Corally? o întrebă femeia care venise cu taxiul. Eu sunt doamna Trench, poate domnul Barrisford v-a vorbit despre mine.

Ming se simţi dintr-o dată mai bine.

- Desigur; dar vă rog, poftiţi înăuntru.

- Domnul Barrisford m-a trimis să stau cu dumneavoastră, să nu fiţi singură pentru că dânsul întârzie.

Ming o conduse în salon.

Eva Trench o studie cu curiozitate feminină pe cea pentru care domnul Barrisford îşi stricase reputaţia. Eva trecea drept o bună psihologă şi o cunoscătoare a firii omeneşti. După o singură privire în ochii aceia mari, ea deveni sigură că Ming nu era decât o adolescentă inocentă şi speriată.

- Te rog să nu te sperii de mine, draga mea, zise Eva. Sunt aici într-o vizită de prietenie şi voi rămâne şi peste noapte, aşa că ar fi mai bine să anunţ personalul că...

- Nu mai există nimeni în casă în afara mea, au plecat toţi de dimineaţă.

Eva Trench îşi scoase pălăria lăsându-şi liber părul grizonant. Ming observă că avea nişte ochi albaştri foarte frumoşi şi blânzi. Privind-o, Ming realiză că dacă mama ar mai fi trăit, ar fi vrut să arate ca doamna Trench.

- Din ce cauză au plecat? întrebă Eva.

- Bucătăreasa şi servitoarea au spus că din cauza ... mea. Jackson, majordomul, a făcut afirmaţii mai dureroase.

Eva Trench ştia desigur şi făcu eforturi s-o facă pe biata Ming să nu se mai gândească la asta.

- Ming, întrucât suntem doar noi două în această casă mare, să încercăm să vedem ce se poate face. Şi începură să caute aşternuturi pentru doamna Trench; aceasta se duse la bucătărie să pregătească ceva de mâncare.

- O, doamnă Trench, credeţi că vor divorţa? Nu este normal...

- Sunt aproape convinsă că lucrurile nu vor ajunge până acolo. Eu şi domnul Julian putem constata că nu eşti genul de fată care ar distruge o familie.

Ming oftă.

- El este cel mai grozav bărbat de pe lume şi n-aş face nimic care să-l afecteze. Nu ştiu cum o poate face soţia lui!

Eva Trench strânse din buze dispreţuitor.

- Nu voi pierde vremea spunându-i ce cred despre ea; oricum, nu-i ajunge nici la degetul mic!

Ming se simţi încurajată.

- Dar chiar ar trebui să divorţeze?

Eva Trench, care discutase cu Julian înainte de a pleca spre conac, aflase că acesta avusese o discuţie cu unchiul său. Acesta ridicase vocea la Julian, care ieşise roşu ca racul din birou. Mai apoi, Julian i se confesase doamnei Trench, spunându-i că unchiul său voia să trimită după Claudia să încerce s-o convingă să renunţe. Dar Julian îi interzisese. Ştia că era inutil şi că asta ar duce la alte scene penibile. Nu-i spusese unchiului, desigur, că divorţul ar fi continuat oricum, pentru că era o posibilitate bună pentru Claudia de a câştiga bani frumoşi de pe urma lui.

Eva mai auzise că unchiul lui Julian îi spusese că nu va mai fi primit în casa lui sau la club. Iar asocierea lor în viitor va fi sub semnul întrebării.

Când Eva îl întrebase pe Julian dacă se mai putea face ceva, el o rugase să se ducă la conac să stea cu Ming, să încerce s-o facă să se simtă nevinovată.

Julian urma să cineze la club cu avocatul său Kenneth Brunskill şi se va întoarce noaptea la conac.

Eva Trench nu avea alte informaţii, mai precis nu deţinea toate informaţiile. Cu toate acestea, singurul gând care o anima era să-l ajute pe Julian.

- Va trebui să aşteptăm, să vedem ce se mai întâmplă, draga mea, zise Eva.

Ming oftă.

- Cred că da.

- Oricum, după masă vom discuta despre un loc în care să stai.

Şi avură o discuţie foarte plăcută în bibliotecă, cu Frisby aşezat pe covor la picioarele lor, cu urechile ciulite, aşteptând să audă maşina stăpânului.

Se lăsase întunericul, iar Ming privind mereu afară putu să vadă luminile bărcilor care treceau pe râu. Păsările îşi încetaseră cântecul. Carul Mare se putea vedea foarte bine pe cer la această oră. Atmosfera era romantică şi misterioasă, aici la conac. Ming asculta vocea calmă egală a Evei Trench care-i organiza viitorul.

Vor pleca amândouă de dimineaţă la Londra, unde Eva se va ocupa de ea şi o va duce să locuiască la pensiunea din South Kensington despre care-i vorbise şi lui Julian.

- Nu este luxoasă, dar este foarte curată, iar proprietara este o veche prietenă a mea, care are la rândul ei trei fete şi te va primi cu dragoste.

- Sunteţi atât de bună, doamnă Trench... dar cu cei voi plăti? Nu am o slujbă acum şi din câte înţeleg nici nu voi mai avea slujba promisă de domnul Barrisford.

- Aşa este, întări Eva. Cu toate acestea, nu trebuia să-şi facă probleme pentru că ea va rezolva şi acest aspect.

- Până acum ai practicat dactilografia şi stenografia, nu?

- Da, numai asta ştiu să fac, recunoscu Ming ruşinată.

- Şi nu te plictiseşte? Eu n-aş rezista prea mult cu o astfel de slujbă, zise Eva.

- Desigur, mi-ar plăcea să fac alte lucruri, dar nu sunt în poziţia în care să-mi pot permite să aleg, zise Ming cu tristeţe.

- Şi ce-ai vrea să faci? insistă Eva, curioasă să afle ce avea în minte această fată atât de deosebită de toate cele de vârsta ei.

- Nu mi-aş dori să fiu dactilografă toată viaţa, vânzătoare sau manechin dacă aş arăta corespunzător pentru un astfel de post, nu mă interesează îmbrăcămintea, viaţa socială activă. Eu ador copiii. Mi-ar plăcea să fiu educatoare într-o grădiniţă.

- Dumnezeule! exclamă Eva, dar eşti tu însăţi doar un copil!

- Imi plac copiii foarte mult, deşi n-am avut şansa să îngrijesc vreunul. Oricum, visez să am familia mea cu mulţi copii, într-o bună zi.

Eva aprecie gândurile lui Ming Corally. Şi ea îşi dorise să aibă copii, dar nu fusese atât de norocoasă. Poate copila din faţa ei va fi scutită de frustrările şi dezamăgirile prin care trecuse ea în încercarea de a face copii.

- Vom vedea; ai pregătire de secretară, aşa că pe

moment un astfel de post ar trebui să ocupi. Bănuiesc că nu ţi--ar plăcea o slujbă de guvernantă, de exemplu.

Ming o privi gânditoare:

- Mi-ar plăcea mai mult decât să lucrez într-un birou şi să plec acasă în fiecare seară apoi să fiu singură.

Eva Trench îşi mai aprinse o ţigară şi o privi lung pe fată. Ming Corally era o fiinţă specială. Nu era de mirare că Julian îşi făcea probleme pentru ea. Ar fi fost mai simplu să rezolve problemele ei dacă ar fi fost mai dură.

După câteva minute, Eva o trimise la culcare.

- Nu uita că eşti în convalescenţă, că ai nevoie de multă odihnă.

-Vă mulţumesc din suflet pentru tot ce faceţi pentru mine. De fapt, ar trebui să fiţi supărată pe mine că i-am cauzat atâtea probleme domnului Barrisford.

- Nu este vina ta, nu-ţi mai face reproşuri, zise Eva.

Ming nu putu să închidă un ochi în noaptea aceea, din
cauza gândurilor negre; nu-şi făcea probleme pentru ea, ci pentru Julian, care trebuia să treacă printr-un divorţ.

Julian lua masa cu avocatul său. Ce va trebui să facă el în continuare? Ming era conştientă de dragostea care înflorise pentru el şi de faptul că îi simţea lipsa. Nu voia să părăsească această casă fără să-l mai vadă o dată.

Rămase trează cu urechile ciulite să audă maşina lui.

Eva Trench se dusese şi ea la culcare, iar liniştea se lăsase asupra conacului. O dată Frisby lătrase şi ea

alergase la fereastră să vadă maşina lui Julian, dar acesta se lăsa aşteptat. Ceasul de pe peretele camerei bătu ora unsprezece; probabil Julian rămăsese la Londra.

Fusese foarte bun şi atent cu ea trimiţându-i-o pe Eva Trench; dar se temea că va fi pusă în situaţia de a nu-l mai vedea vreodată. Se gândi apoi că îi făcuse prea multe probleme şi Julian se hotărâse s-o lase în grija doamnei Trench. Fu cuprinsă de dezolare. Ii era foarte greu să nu-l mai vadă niciodată pe Julian. Nu mai avea pe cine să iubească. Tata murise şi astfel Julian Barrisford devenise totul pentru ea.

Disperată, se furişă în bibliotecă.

In clipa în care aprinse lumina, Frisby se ridică de pe covor, începu să se întindă, apoi veni în întâmpinarea ei.

- Şi tu îl aştepţi, dragul meu Frisby... amândoi am fi în stare să-l urmăm până la capătul pământului... dar tu ai mai mult noroc... o să rămâi cu el până la moarte, în timp ce eu n-o să-l mai văd niciodată!

Frisby o privea cu ochii lui mari, înţelegând că era vorba despre o nefericire.

Numai dacă ar fi ştiut ce să citească! Astfel ar pătrunde mai uşor în lumea lui Julian. Deodată începură să-i strălucească ochii. Văzuse un volum cu poeziile lui Yeats. Era ceva ce cunoştea oarecum... el îi citase câteva versuri şi-i vorbise despre poetul englez.

Luă o hârtie şi un creion şi începu să copieze poezia

recitată de Julian.
„Dar eu sărac fiind am numai visurile mele...
Le-am pus deja la picioarele tale...
Mergi încet pentru că pe visurile mele calci...“

Oftând, împături hârtia şi o puse în buzunar.

Apoi se cuibări într-un fotoliu şi începu să citească. Se strădui să asimileze cunoştinţele care-l absorbiseră pe Julian, pe care le înţelese fără efort, apreciind faptul că o astfel de poezie era sursa de inspiraţie pentru un bărbat ca el.

Clipele trecură, iar ochii ei obosiră încercând să memoreze cele mai frumoase versuri şi somnul o cuprinse, deşi în camera ei refuzase să vină.

Nu auzi maşina lui Julian. El însuşi se simţea foarte obosit, pentru că după cina cu avocatul său acceptase invitaţia acestuia de a merge la apartamentul acestuia. Nu avea de ce să se grăbească la Shanley. O trimisese acolo pe Eva Trench şi discutase cu Kenneth toate aspectele divorţului de Claudia. Kenneth nu era de acord ca, doar pentru a păstra nepătat numele lui Ming, Julian să accepte toate cererile Claudiei. Dar Julian insistase pentru a-l scuti pe unchiul său de vâlva care s-ar fi făcut în jurul acestui divorţ.

Lătratul lui Frisby o trezi pe Ming, care încă buimăcită de somn, sări în picioare.

El îi spuse:

- Pentru numele lui Dumnezeu, ce faci aici la ora

asta, Ming?

Dar înainte ca ea să-i poată răspunde el se aplecă şi luă de pe jos cartea lui Yeats, pe care ea o scăpase când se ridicase în grabă. Observă că ea citea Yeats. Biata fată! Işi aminti şi el versurile pe care i le recitase şi-şi spuse că multe visuri îi vor fi călcate în picioare înainte de a ieşi din situaţia grea în care se afla.

- Ai citit poezie în loc să dormi, copilă? o dojeni el.

Ming roşi, căutând în van să găsească un răspuns potrivit.

In timp ce Ming se străduia să găsească un răspuns adecvat,
Julian consideră că era mai bine să răspundă în locul ei.

- Cred că poţi adormi mai repede dacă citeşti câteva rânduri, zise el.

Ea se bâlbâi:

- Cred că... da.

Deşi obosit şi deprimat, Julian se lăsă invadat de căldură şi simpatie faţă de făptura din faţa sa. Era un copil. Apoi îşi aminti uneltirile murdare ale Claudiei... In alte condiţii, n-ar fi rămas insensibil la farmecul copilăresc al lui Ming, care-i amintea mereu de acel copil coreean, pe care-l salvase. Tânăra din faţa lui avea ceva de floare orientală; apariţia ei îl încânta şi intriga, în egală măsură.

- Fugi şi încearcă să mai prinzi câteva ore de somn, Ming, o îndemnă el, aşa cum ar fi făcut cu o şcolăriţă.

Ming ezită. Ardea de curiozitate să ştie ce se

întâmplase cu el.

- Te rog, spune-mi, s-a rezolvat ceva?

Julian se opri lângă labradorul său.

- Stai puţin, bătrâne, o să ieşim imediat, îi spuse el. Da, s-ar putea spune că s-au stabilit nişte lucruri, zise el.

- Va fi un divorţ?

- Da, Ming.

Julian observă cum fata păleşte.

- Dar nu este normal...

- Draga mea, Kipling spunea că în dragoste şi în război totul este normal. Din nefericire, între mine şi soţia mea există o stare conflictuală de mai mulţi ani; eu nu pot trece peste nişte principii educaţionale. Ea poate, aşa că va câştiga. Cu toate acestea, am ajuns la o înţelegere, iar Claudia nu va menţiona numele tău. Poţi fi liniştită, aşadar.

Ming trase aer în piept.

- Şi atunci, dacă nu precizează numele meu, ce va face?

- Va spune că este vorba despre o femeie, dar aceasta nu va avea nume.

- Oh! exclamă Ming. De ce o laşi să te împroaşte cu noroi?

Julian începu să-şi caute pipa. Evită s-o privească. Nu voia
s-o mintă, dar nici să-i spună adevăratul motiv. De ce naiba să apară în ochii ei cu un aer donquijotesc,

încercând să-i salveze ei onoarea, o necunoscută? Ca să nu mai vorbim despre implicaţiile financiare...

- Nu-mi pune prea multe întrebări, Ming, zise el, cu vocea unui om căruia îi dispăruse căldura şi bunăvoinţa. Nu vreau să-ţi faci probleme în privinţa mea. Vei reveni în viaţa reală şi vei uita că am existat.

Ming se simţea teribil de rău şi-l privea cu ochii ei mari, aproape ieşiţi din orbite, albă ca o coală de hârtie. Ar fi vrut să strige: nu mă îndepărta de tine, Julian! Voi muri dacă voi fi departe de tine şi nu te voi mai vedea! Te iubesc mai mult ca orice pe lumea asta; de fapt, eşti singurul om pe care-l iubesc.

Dar desigur, nu zise nimic. Il auzi pe Julian spunând:

- Capul sus, Ming! Putea fi mai rău. Claudia ar fi putut să refuze şi ţi-ar fi menţionat numele.

Ming îşi muşcă buzele şi-şi încleştă pumnii. Julian nu înţelegea că ar fi fost capabilă să se lase târâtă în noroi numai să-l poată vedea în continuare, să-l poată ajuta în felul ei....

Julian o întrebă:

- Iţi place doamna Trench?

Ming reveni la realitate.

- O, da, mulţumesc. A fost foarte bună cu mine, îţi mulţumesc că ai trimis-o.

Julian se simţi dintr-o dată foarte obosit. Simţea nevoia să doarmă.

- Trebuie să-l duc pe Frisby la o scurtă plimbare, zise el, deşi sunt istovit. Rose ştie că suntem trei la micul

dejun?

Ming îi explică despre plecarea lui Rose şi a bucătăresei. Julian roşi de furie.

- Ce poveste! Ce buni creştini şi ce luminaţi sunt oamenii aceştia ! Bucătăreasa este o femeie fără pic de minte, iar Rose nu se află prea departe de ea. Voi discuta cu părinţii ei mâine dimineaţă; dacă astfel gândesc despre mine, să elibereze şi casa în care locuiesc de atâţia ani.

- Dragul meu, toate astea din cauza mea!

- Nu te mai învinui! exclamă Julian. Trebuie să devii conştientă că nu este vina ta, ci eşti doar o făptură inocentă care a nimerit într-un loc nepotrivit.

- Cred c-ar fi mai bine să mă duc la culcare, zise Ming.

- Noapte bună, Ming şi, încă o dată, nu te mai învinui degeaba. Lucrurile se vor aranja cumva.

Pentru Ming, faptul că pleca şi nu-l mai vedea pe Julian era tot ce putea fi mai rău.

- Şi nu te voi mai vedea niciodată?

Julian o privi lung, neştiind în ce scop fusese pusă întrebarea.

- Ai aranjat ceva cu doamna Trench legat de viitorul tău?

Ming îşi şterse lacrimile care începuseră să-i curgă pe
obraz.

- Problema locuinţei se pare că este aranjată. Mai

rămâne cea a slujbei, iar Eva mi-a promis că se va rezolva şi asta.

- Mă bucur că te-am lăsat pe mâini bune, Ming. Iar când lucrurile se vor rezolva, vom lua legătura.

Ming nu putu să-şi ascundă prea mult adevăratele sentimente. Fu atât de afectată de faptul că nu-l va mai vedea o vreme, încât izbucni necontrolat:

- O, domnule Barrisford, de ce nu te pot vedea în continuare?

Folosirea numelui lui legat de acel strigăt izbucnit din
pieptul lui Ming, îl copleşiră pe moment. Era uluit când fata îşi întoarse spre el faţa udă de lacrimi. Nu-şi imaginase ce simte copila aceasta faţă de el. Nu-şi închipuise că se va ataşa de el într-un timp atât de scurt.

- O, Dumnezeule, exclamă el, ce este de făcut?

I-ar fi fost uşor să răspundă la acele emoţii şi sentimente pe care ea le punea pe tapet. S-o strângă la piept, dar asta însemna că-i dădea Claudiei ocazia de a o distruge pe Ming.

Julian se trezi sfâşiat de porniri omeneşti, de dorinţa de a o alina pe fata din faţa lui, dar fu nevoit să-şi controleze sentimentele.

Se apropie de ea şi o prinse după umeri, cum ar fi făcut un frate mai mare.

- Ming, nu trebuie să-ţi faci speranţe false în ceea ce priveşte situaţia asta sau eu. Mă bucur că vrei să mă

mai vezi. Şi mie mi-ar făcea plăcere să ne vedem; eşti o făptură foarte plăcută şi orice bărbat s-ar mândri cu tine, dar nu este momentul ca vreun dram de afectivitate să apară între noi. Este esenţial să nu ne vedem o vreme.

Lacrimile de pe obrajii lui Ming se uscaseră deja, dar durerea din frumoşii ei ochi albaştri, nu. Julian lăsă să-i cadă braţele pe lângă corp. Nu-i venea să creadă ce citea în ochii lui Ming, că era îndrăgostită de el. Dumnezeule, ce situaţie! Iar lui nu-i trebuia prea mult pentru a-şi îndrepta spre ea inima căreia îi refuzase orice sentiment în ultimul timp. Era frumoasă, generoasă, încântătoare, tot ce nu fusese Claudia niciodată şi tot ce şi-ar fi dorit el de la o femeie. Educaţia era un lucru pe care Ming îl putea căpăta, cu puţin efort.

Tânăra asta era făcută pentru dragoste, mai ales pentru dragostea protectoare pe care el simţea nevoia să i-o acorde.

Julian fu nevoit să facă faţă situaţiei nou create. N-o iubea în clipa aceasta pe Ming Corally nici altă femeie. Iubise fără a primi nimic prea mulţi ani şi fusese dezamăgit de femeia pe care o alesese drept soţie.

Cu un oftat, Julian rupse tăcerea:

- Este o situaţie grea şi ştiu că nu eşti fericită, Ming, dar nu te voi abandona. Voi ţine legătura cu tine prin doamna Trench şi dacă va fi posibil să ne vedem, o vom face, desigur.

- Dacă... dacă am continua să ne vedem ar fi ceva rău...

El îi evită privirea.

- Nu chiar rău, dar am fi la cheremul indiscreţilor. Sunt mulţi care abia aşteaptă să aibă un motiv de bârfă. Nu trebuie să fii implicată în această afacere murdară şi pentru asta trebuie să stai departe de mine, Ming.

Ming lăsă capul în jos, iar el nu putu să îndure durerea ei. Nimeni nu putea să nu îndrăgească o făptură atât de frumoasă, delicată ca Ming.

- Draga mea, nu te voi lăsa să ieşi din viaţa mea definitiv numai pentru a satisface capriciile soţiei mele. Vom găsi o cale să ne vedem când şi când. Incearcă să fii tare, între timp. Pari extrem de obosită şi nu cred că te-ai recuperat de pe urma bolii.

Lui Ming îi era teamă să răspundă, simţind că nu mai are aer. Ieşi repede din încăpere, închizând uşa în urma sa. Cu ochii plini de lacrimi se împiedică pe scări. Când ajunse în camera sa se întinse pe pat şi plânse mult timp fără a mai fi deranjată de nimeni.

Julian fusese iarăşi foarte bun cu ea. Ming îşi aminti vocea lui şi felul în care fusese prinsă după umeri pentru a fi consolată. Nu-şi amintea decât: draga mea copilă, nu te voi părăsi...

„Draga mea copilă“... Da, era ca o copilă pentru el. Dar îl iubea cu dragostea unei femei....inima ei era capabilă de sentimente profunde, de dăruire totală...

Poate tocmai din dragoste simţea nevoia să-l

răsplătească pentru bunătatea lui.

Oare acum, după ce trecuse avalanşa de evenimente legate de Claudia, de cupiditatea lui Jackson, Julian n-o considera o povară? El nu era genul de bărbat care s-o îndepărteze cu gentileţe, ce-i drept, din viaţa sa, apoi să-şi continue viaţa ca şi cum nimic nu s-ar fi întânmplat.

Ming zăcu toată noaptea cu ochii deschişi până când, spre dimineaţă, epuizată de plâns şi durere adormi, dar nu înainte de a lua o decizie.

O va însoţi pe doamna Trench la Londra chiar a doua zi. Dar nu se va instala în acea încăpere aranjată de doamna Trench, pe care probabil, o va plăti Julian. Lui Julian nu-i va mai îngădui să facă nimic pentru ea.

Incercă să-şi contureze un plan în minte. Era o decizie înspăimântătoare cea pe care trebuia s-o ia pentru că nu avea bani şi nici prieteni care s-o ajute în acest moment de restrişte. Deodată, îşi aminti de familia Seller, cuplul care locuia lângă mătuşa Prue. David era inginer, iar soţia sa Molly, o femeie extrem de agreabilă. Când ieşeau, ea avea grijă de fiica lor de optsprezece luni, Margaret. Işi amintea cu plăcere acele nopţi în care dormea la căldură, lucru de care nu prea se bucura în casa mătuşii Prue.

Poate o vor ajuta să-şi găsească o slujbă, o vor recomanda altei familii. Ii va suna imediat ce va ajunge la Londra, după ce va scăpa de doamna Trench.

Dormi până la ora nouă, când luă micul dejun cu Julian şi noua sa prietenă, doamna Trench. Julian nu avea cum să le ducă până la Londra, pentru că trebuia să treacă pe la tipografia din Ditton, iar ele se duseră la gară. Incă o dată, înainte de despărţire, o asigură pe Ming că va avea grijă de ea prin intermediul doamnei Trench şi că vor ieşi împreună într-o seară.

- Te rog să mă suni la birou peste o zi sau două, să-mi spui dacă te simţi bine acolo unde te-a instalat doamna Trench. Tot ea se va ocupa de o sumă de bani pentru început, nu poţi pleca la Londra fără bani.

Ming roşi. Nu voia să accepte bani din partea lui.

Julian şopti:

- Capul sus, Ming, ştiu că-ţi este greu. Pentru mine te rog să nu-ţi faci probleme, mi-ai făcut un mare serviciu; acela de a mă face conştient că este cazul să-mi recapăt libertatea.

Ming şopti cu vocea înecată de lacrimi:

- Iţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine, mai ales pentru că ai avut grijă de reputaţia mea.

- Fugi să nu pierzi trenul, zise Julian. Ne vom vedea curând.

Cu inima strânsă, Ming o însoţi pe doamna Trench la tren.

Ea pregătise până şi un bilet pe care i-l întinse acesteia argumentând că se duce la toaletă.

Inainte ca doamna Trench să apuce să pună vreo

întrebare, Ming se pierduse deja în mulţime.

Eva citi biletul, uluită:

„Dragă doamnă Trench,

Să nu mă consideraţi recunoscătoare sau ingrată; am apreciat tot ce aţi făcut pentru mine. Dar nu pot accepta camera rezervată, vreau să dispar din viaţa domnului Barrisford cât mai repede. M-am gândit toată noaptea; este cel mai bun lucru pe care-l pot face. Nu vă faceţi probleme pentru mine, voi apela la prieteni; vă rog, explicaţi-i totul domnului Barrisford, care a fost prea bun cu mine, lucru pentru care-i mai mulţumesc o dată.

Şi dumneavoastră vă mulţumesc şi nu încercaţi să mă găsiţi, este mai bine aşa.“

Ming Corally.

O, prostuţo! îşi spuse Eva Trench.

Era o greşeală din partea lui Ming. Ea ar fi ajutat-o chiar dacă Julian nu s-ar fi implicat. La cine se ducea acum? Doamna Trench începu s-o caute prin sălile gării, prin cabinele de telefon, chiar.... Ming nu mai era în zonă, aşa că Eva Trench se duse la birou cu inima strânsă din cauza bietei fete. Se întrebă cum va primi Julian vestea că Ming dispăruse de sub nasul ei.

Capitolul 1

Aflată în gara Victoria, Ming folosi biletul primit de la mătuşa Prue pentru a-şi recăpăta un cufăr mare pe care tatăl ei îl adusese din China şi o valiză la fel de ponosită, pe care se aflau multe etichete. Erau de fapt valizele tatălui ei, care-i aminteau de faptul că acesta nu se mai afla în viaţă iar ea era astfel singură pe lume. Îi mai auzea şi acum glasul drag, puţin răguşit din cauza tutunului:

-Acesta este hotelul în care mi-am petrecut ultima vacanţă cu iubita ta mamă. Sau: vezi locul acesta, Ming? Era undeva, în Hong Kong... într-o zi, te voi duce acolo...

Iar acum el nu mai era, nici draga ei mamă, iar ea nu avea decât relicvele trecutului.

Se întrebă ce lucruri îi pusese mătuşa Prue în acele valize şi cât de cinstită fusese cu micuţa ei avere. Nici măcar nu ştia ce va face cu aceste bagaje. Se gândi la doamna Trench, sperând că aceasta n-o va considera nerecunoscătoare.

Intră într-o cabină de telefon şi formă numărul familiei Seller. Molly, care răspunse, nu fu neprietenoasă cu ea.

- Dumnezeule, Ming, tu eşti? Chiar aseară am discutat cu David despre tine, ne întrebam ce ai păţit. Am întrebat-o pe miss Corally dacă ştie ceva despre tine, dar mi-a spus că nu are veşti. Nici la moartea

bietului tău tată n-ai fost, Ming!

Ming îi povesti pe îndelete totul şi Molly află că fusese bolnavă şi că Prue Corally se comportase înfiorător. Ming încheie povestirea spunându-i că nu acceptase oferta lui Julian Barrisford şi că trebuia să facă faţă vieţii singură.

Apoi o rugă pe Molly să-i dea nişte referinţe, s-o ajute în găsirea unei slujbe, ca guvernantă.

Doamna Seller ştia că Ming fusese foarte atentă cu micuţa Margaret. Ea îi spuse despre moartea tatălui lui Ming şi înmormântarea acestuia. Acum Ming ştia unde se află mormântul lui. Ming mai află şi că Prue Corally vânduse casa în care locuise cu fratele şi nepoata sa la un preţ destul de bun.

- S-a întâlnit cu David la oficiul poştal, zise Molly, şi i-a spus că a luat şi pielea de pe cei care au cumpărat-o, o familie cu copii mulţi, fără bani. S-a dus la Hastings cu Pixie. De ce nu vii la noi, Ming, să stai câteva zile, până-ţi găseşti o slujbă? Poate ţi-o vom găsi chiar noi.

Molly, care era o femeie bună, îi sugeră că ar putea avea grijă de Margaret, pentru ca ea să aibă puţin timp liber.

Ming puse receptorul în furcă şi scăpă un strigăt de bucurie. După tot răul, se arăta lumina şi pe strada ei!

O sună apoi pe Sallie Lawford, care fu bucuroasă s-o audă.

- M-am logodit cu Norman, zise ea, ne vom căsători

anul viitor.

- Sallie, mă bucur pentru tine!

- I-am spus şefului nostru că te-ai îmbolnăvit şi el a fost de acord să-ţi plătească salariul restant pe ultima săptămână.

- Sallie, după cele întâmplate, vrei să mai fim prietene?

Sallie începu să râdă.

-Ming, îţi sunt prietenă adevărată. Apropo, cum este noul tip?

Ming roşi. Tip! Julian nu putea fi numit astfel. El care pentru ea era la fel de inaccesibil precum stelele, minunat şi misterios. Dar n-avea rost să-i explice asta lui Sallie. Ming deveni conştientă de distanţa care se afla acum între ea şi amica ei Sallie, după zilele petrecute în casa lui Julian Barrisford.

Luându-şi rămas bun de la Sallie, alergă spre sala de bagaje pe care decise să le recupereze mai târziu în acea după- amiază.

Se duse direct la birou, unde fu întâmpinată de Sallie şi Teddy Bence, un alt funcţionar care făcuse totul pentru a se împrieteni cu ea. Acum îl studie prin comparaţie cu Julian şi observă că era îmbrăcat cu un bun-gust îndoielnic, că părul îi era cam nespălat.... şi multe altele.

In timp ce discuta cu Sallie şi ceilalţi colegi, Ming se simţi ca un peşte pe uscat. Era deprimată, deşi încerca să glumească şi ea cu ceilalţi. Julian îi răpise pentru totdeauna plăcerea de a mai agrea un alt bărbat; iar

când îşi amintea de Shanley, grădina, casa, Frisby labradorul...

Nu ştia cum va suporta să-şi trăiască viaţa de acum înainte, fără el, fără tot ce-l înconjura.

Le era recunoscătoare foştilor colegi de serviciu pentru felul în care o primiră, pentru atenţia lor. Domnul Fox acceptă minciuna ei privind boala, ca şi demisia ei, şi-i dădu salariul pe o săptămână, dar nu se oferi s-o angajeze din nou.

- Sunt conştientă că n-am fost o dactilografă prea bună, recunoscu ea.

Tânărul Fox se întrebă însă cum naiba nu observase ce bucăţică bună era această Ming Corally, cu ochii albaştri, părul negru, Claudette Colbert în miniatură. Ming plecă de la birou cu ultimul salariu, aşa că avea ceva de cheltuială.

Când ajunse pe strada Streatham, unde locuise din copilărie, se simţi epuizată fizic şi psihic. Furtuna care ameninţase cu o zi în urmă Shanley ameninţa acum Londra; nu era aer, era foarte cald. Ming descoperi cu tristeţe că era foarte slăbită; desigur, nu avusese parte de o convalescenţă corespunzătoare, dar revederea cu colegii ar fi trebuit să-i facă bine.

Ajunse la familia Seller a căror casă i se păru înghesuită şi lipsită de confort, comparată cu Shanley, dar oricum se putea simţi ca acasă.

- Ai slăbit mult, Ming, constată Molly, ochii ţi s-au dus în fundul capului. Cred că din cauza pneumoniei.

Ming încuviinţă. Molly n-avea de unde să ştie că totul se datora iubirii disperate pentru acel bărbat.

Despachetă, găsi o rochiţă de bumbac şi se îndreptă spre bucătărie spre a-i fi de folos lui Molly, aşa cum promisese.

- Ce vară! exclamă Molly, ce căldură! Dar cum n-ai ajuns la spital, dacă ai avut pneumonie? o întrebă ea brusc.

Ming roşi. Nu putea spune adevărul, altfel trebuia să menţioneze numele Claudiei Barrisford. Ii povesti câte ceva lui Molly, fără amănunte, desigur. Şi asta nu pentru că Molly ar fi suspectat-o de ceva rău. Dar când observă că fata nu vrea să-i povestească tot ce se întâmplase la Shanley, Molly îi spuse:

- Ei bine, dacă nu vrei să spui totul... du-te acum la Margaret, cred că trebuie schimbată!

Fericită că scăpase de interogatoriu, cu capul cuprins de o durere violentă, se duse în camera fetiţei care plângea. O ridică în braţe cu ochii scăldaţi în lacrimi şi şi-o lipi de piept; ce zi teribilă avusese! Iar necazurile ei nu aveau să se termine prea curând, pentru că nu se putea aştepta la nimic bun.

Se întrebă dacă făcuse bine rupând orice legătură cu Julian. Va afla despre el doar când va citi în ziare despre divorţul lui. Şi-l aminti stând la Shanley cu Frisby alături. Avu tendinţa de a pune mâna pe telefon, să sune la conac, să-i vorbească. Simţea că stătuse prea mult timp departe de el. Il iubea. Il iubea cu pasiune, fără speranţă, cu o iubire care o devora încetul cu încetul, pe

care n-o va diminua nici timpul.

Ingriji fetiţa, apoi închise lumina, îşi şterse lacrimile şi se duse la bucătărie, rugându-se ca Molly să nu mai pomenească de Julian.

Oricum, trecu din nou prin coşmarul de a povesti totul lui David când veni acesta acasă.

David Seller era un tip isteţ, plăcut, glumeţ, care purta ochelari cu lentile foarte groase din dosul cărora ochii lui inteligenţi străluceau către soţie şi prieteni.

Margaret şi Molly erau doar o parte din viaţa sa; cealaltă era dedicată televiziunii.

- Ti-ai găsit un tip bogat dincolo de râu? glumi el.

Ming roşi, lăsând capul în jos.

- Nu vei afla nimic de la ea, tace ca o stridie.

David, care nici nu-şi imagina ce durere se afla în sufletul lui Ming, îi puse întrebări hazlii, culminând cu:

- Ming, prietenul ăsta al tău are televizor?

Când Ming clătină din cap, David îl şterse pe Julian de pe lista persoanelor interesante.

- Nu-l înţeleg, zise el. La banii lui, ar putea avea ceva foarte bun. Tu i-ai putea trezi interesul, eventual.

Ming zâmbi. Nu-l vedea pe Julian interesat de spectacolele de televiziune. Nu-i păsa câtuşi de puţin de muzica modernă şi avea un singur radio la bucătărie şi un gramofon cu discuri foarte bune în bibliotecă.

După ce o mai ajută pe Molly, Ming reuşi să scape şi să se retragă în camera în care Molly îi instalase patul de campanie al lui David.

Trecând mai târziu prin faţa acestei încăperi, Molly auzi suspine înăbuşite şi deschise uşa. Văzu chipul lui

Ming scăldat de lacrimi şi o iertă pentru reticenţa de a-i vorbi despre Julian şi încercă s-o consoleze. Acceptă că fata plângea moartea tatălui său.

- Biata de tine, zise ea, nu te-a răsfăţat viaţa. Tocmai am discutat cu David, care a început să se descurce foarte bine la magazin; astăzi a vândut trei televizoare şi-mi spunea că mi-aş putea permite un ajutor în casă. Ar trebui să ai grijă de Margaret şi să mă ajuţi şi pe mine câte puţin. Ce zici?

David spune că ne-am putea permite să-ţi dăm o liră pe săptămână; este adevărat că dacă te-ai duce în altă parte ai putea câştiga mai mult....

Ming ascultă cu recunoştinţă; familia Seller era bună cu ea, oferindu-i casă, masă şi salariu. Iar faptul că trăia în casa unor prieteni, era mai mult decât dacă ar fi primit mai mulţi bani de la oameni necunoscuţi.

Molly Seller văzu că Ming, deşi recunoscătoare, nu se arăta foarte grăbită să accepte, şi realiză că poate o luase pe nepregătite, aşa că-i spuse că după o lună, dacă nu-i convenea, putea să refuze slujba.

După ce plecă Molly, Ming rămase cu ochii aţintiţi în tavan, neştiind la ce să se gândească mai întâi. De fapt, toate gândurile ei zburau spre Julian.

După o noapte de nesomn, se trezi devreme, pregăti ceaiul, cafeaua şi le duse prietenilor ei micul dejun. Molly fu încântată.

Ming o privi cu jind pe Molly, care acum îşi putea permite să stea mai mult în pat dimineaţa. Observând cât de fericiţi erau alături de Margaret, Ming îşi spuse că probabil viaţa de familie era ceva foarte frumos, mai

ales când exista şi un copil.

Şi asfel începu prima zi de lucru pentru Ming, pe o vară fierbinte. Noroc că Molly, văzând că Ming era atât de slabă şi palidă, o trimitea la prânz să se odihnească o oră.

Cu toate neajunsurile, Ming se bucura de Margaret, un copil minunat. Seara, cei doi Seller se puteau duce acum la prieteni pentru că aveau cu cine lăsa fetiţa.

Poate că slujba asta era plictisitoare, prost remunerată şi fără viitor, dar Ming simţea că nu-şi pierde timpul degeaba.

Adesea, se întreba dacă Julian Barrisford şi Eva Trench mai erau îngrijoraţi de neaşteptata ei dispariţie în gara Victoria.

Când Julian află vestea de la Eva, fu supărat pe Ming la început, pentru că-i crea şi alte probleme pe lângă cele existente. Apoi, când citi scrisoarea ei către Eva Trench şi înţelese ce-o făcuse să reacţioneze astfel fu extrem de afectat.

- N-o putem lăsa să dispară fără urmă, îi spuse el Evei. Unde se putea duce fata asta?

- Sincer vorbind. nu ştiu. Nu are pe nimeni, în afara acelei teribile mătuşi de la Streatham, unde nu se poate întoarce. Mi-a mărturisit că-i plac mult copiii, poate a apelat la vreo agenţie de plasare. O să telefonez la cele mai importante, să aflu dacă a solicitat o slujbă.

Julian fu dezamăgit când după vreo câteva ore, Eva Trench reveni cu un răspuns negativ.

- Cum se descurcă oare? Nu are nici un ban! se

întrebă Julian.

În pofida eforturilor făcute de Eva Trench, Ming nu era de găsit.

Iar Julian nu merse până la a angaja un detectiv particular pentru a o găsi pe Ming Corally, a cărei dispariţie rămase un mister.

Cu toate acestea, nu suporta ideea că nu ştia unde se află Ming. Îl urmărea amintirea ochilor ei mari, a feţei ei palide, cu acei ochi mari în care se citea disperarea... fata asta lăsase o amprentă asupra vieţii lui.

Julian fu condamnat la singurătate şi la multe probleme personale care durară până toamna.Tot astfel se simţea şi când primii fulgi căzură peste Shanley.

Acel târg sinistru făcut cu Claudia avusese repercusiuni nefericite, printre care cea mai importantă şi greu de suportat era înstrăinarea de unchiul său.

Phillip Barrisford continua să dezaprobe divorţul nepotului său, cu care nu mai avea decât relaţii stricte de serviciu.

Poziţia financiară a lui Julian se înrăutăţi datorită sumei mari solicitate de Claudia pentru a nu face public numele lui Ming, ca să nu mai vorbim de regresul în care se afla editura.

Julian deveni brusc conştient că trebuia să vândă Shanley, dar iubea prea mult acest conac pentru a renunţa la el. Scosese portretul Claudiei de pe peretele din bibliotecă, pentru că nu mai suporta să-i vadă figura de vulpe.

Viaţa la Shanley nu mai era uşoară. Reuşea încă să plătească grădinarul şi o bucătăreasă. Eva Trench îl sfătuise să închirieze un apartament în oraş pentru a mai scuti din cheltuieli. Conacul era acum gol, mare şi plin de năluci, dar acolo se afla Frisby, care-l aştepta mereu cu dragostea lui necondiţionată.

De la anunţul divorţului care apăruse în ziare şi datorită bârfelor risipite de mama lui Rose şi de fosta bucătăreasă lui Julian îi fu destul de greu să mai găsească personal. Lumea credea că el se purtase rău cu Claudia.

Câteodată, se judeca aspru c-o lăsase pe Ming să plece. Ar fi putut să-şi lege viaţa de a ei, să se căsătorească, s-o facă a lui. Dar nu încercase s-o facă, nici măcar nu-i trecuse prin minte.

După ce fata dispăruse, simţi că nu avusese rost să facă acele sacrificii de a o salva pe Ming de Claudia.

In martie, se judecă procesul. Claudia îşi respectă promisiunea şi nu pomeni numele lui Ming. Ea primi o treime din averea soţului, iar Julian se întoarse sărac la Shanley, dar cu promisiunea că peste şase luni va fi un bărbat liber.

Viaţa nu-i oferea nici un fel de bucurii zilele acestea. Iar gândul la Ming nu-i dădea pace. Unde se dusese? Ce se întâmplase cu ea?

Când veni vara din nou, Julian se simţi cuprins de o dorinţă nebună de a o găsi pe fata cu ochii albaştri, care era responsabilă de schimbarea din viaţa sa.

Dădu un anunţ într-un ziar de mare tiraj, cerând ca Ming Corally să trimită adresa la care se afla la o căsuţă poştală.

***

Ming Corally văzu anunţul lui Julian din The Times, după ce trecu ea însăşi printr-o perioadă ciudată, dureroasă, de încercări, de renunţări. Se simţea ca şi cum ar fi trăit viaţa altcuiva, fără a participa la bucurii, realizări, împliniri. Trăia o viaţă searbădă, ca de robot. Iar când îşi citi numele în ziar „Ming Corally, te rog imediat ce vezi acest anunţ să iei legătura cu căsuţa poştală X“, se afla acolo unde Julian nici nu visa. Era departe de Anglia, se afla în balconul unui hotel de lux din Roma.

In faţa ei, la masă, stătea un domn solid, cu o figură jovială, păr grizonant şi ochi albaştri care semănau cu ai lui Ming. Era un domn elegant îmbrăcat, care-şi mânca tacticos micul dejun. Ming, la rându-i, era şi ea foarte cochetă, în taior alb, cu un buchet de violete la rever.

Inainte să-i fie adusă corespondenţa din Anglia, Ming privea visătoare, aşa cum făcuse în ultimele săptămâni, panorama Romei, oraşul etern, care nu înceta s-o încânte. Când văzuse prima oară oraşul, ajunsese la concluzia că era cel mai frumos oraş din lume, mai ales la această oră a dimineţii când toate clădirile şi monumentele de artă erau scăldate de lumina soarelui, care era altfel ca la Londra, mai luminos, mai puternic.

In fiecare zi vizitase muzee, biblioteci, opere de artă, nu obosea să acumuleze informaţii şi cunoştinţele pe care Roma i le oferea cu generozitate. Făcuse acelaşi lucru la Florenţa, Veneţia şi înainte la Paris.

Lumea deschidea în faţa lui Ming o comoară nesfârşită. Voia să înveţe, să afle, să se informeze. Nu mai era Ming Corally ignoranta, care pornise să facă turul Europei cu nouă luni în urmă.

Ceea ce văzuse până acum îi produsese mare bucurie, dar acum, citind acel mesaj din Times toate păliră. Ştia ce însemna acel mesaj, fără să fi fost menţionat vreun nume. Ştia că bărbatul a cărui imagine o însoţise peste tot, al cărui spirit o determinase să scape de ignoranţă, să se înconjoare de cărţi, picturi celebre, statuete, de toate comorile de artă ale lumii, se afla la baza acestui mesaj.

- Unchiule Albert, zise Ming, ne putem întoarce imediat la Londra?

Bărbatul căruia Ming i se adresase astfel o privi pe deasupra ochelarilor cu rame de aur.

- Desigur, draga mea. Nu-mi pasă unde mergem,

sau ce facem. Banii nu contează. I-am făcut şi acum trebuie cheltuiţi.

- Eşti un om minunat, unchiule! Viaţa mea a devenit o poveste de când ai apărut! Niciodată nu-ţi voi putea mulţumi îndeajuns pentru tot ce ai făcut. Simt că nu-ţi place Londra, cu ceaţa aceea imposibilă, poate ar trebui să mai rămâi aici.

- Nu mă interesează Roma în mod special, dar parcă m-aş duce la Monte Carlo. De altfel, cred că şi tu mi te vei alătura curând, pentru că Londra nu are farmecul necesar pentru a te reţine.

- In acest caz, dacă nu te superi voi cere să se schimbe biletele de avion.

- Foarte bine, draga mea, zise unchiul Albert cu un zâmbet. Ai cumva probleme, Ming?

Ming roşi.

Avea faţa foarte odihnită acum, paloarea fusese înlocuită de bronzul Mediteranei. Dormise mult, mâncase bine, văzuse locuri frumoase şi toate acestea avuseseă darul s-o transforme într-o tânără care strălucea de sănătate, de care unchiul era foarte mândru. Oriunde mergea, lumea întoarcea capul după ea. Albert îi oferise bani, lăsând-o să cheltuie pe toalete, pălării, cei mai buni croitori... Oriunde mergeau, Ming era în centrul atenţiei.

Ming era o companioană foarte plăcută, care nu se plictisea şi era mereu interesată de tot ce vedea. Setea ei de cunoaştere îl amuza. Un singur defect avea această nepoată: n-o interesau deloc bărbaţii. Ar fi fost

firesc să vrea să aibă un prieten, să meargă la dans, la petreceri. Nici căsătoria n-o atrăgea. Era evident că nu şi-l putea scoate din minte pe acel Barrisford. Albert ştia tot ce se întâmplase, iar Ming nu-i ascunsese că el fusese cel care o făcuse să aprecieze arta.

Când se întâlniseră prima oară, el îi spusese:

- Te rog să alegi un cadou care ţi-ar plăcea, Ming.

Iar ea nu alesese cercei cu diamante sau vreun colier de perle aşa cum ar fi făcut orice tânără, ci o carte. Poemele lui
Yeats. Albert insistase după aceea ca fata să cumpere un şirag de perle veritabile pentru a le înlocui pe cele false şi uzate pe care le avea.

Ming se duse în camera sa; era o încăpere mare spaţioasă, frumos mobilată şi decorată, plină de cărţi şi flori.

Ming nu mai era săracă acum. Nu mai putea spune că avea doar visuri, cu toate acestea doar visurile contau pentru ea. Visurile şi amintirea lui Julian.

Se aşeză la măsuţa de toaletă pieptănându-şi părul, trecând în revistă tot ce i se întâmplase în ultimul an. La două săptămâni de când începuse să lucreze la familia Seller, apăruse unchiul Albert.

Albert Eduard Springer era un celibatar convins a cărui singură rudă era ea, Ming. Dusese o viaţă aventuroasă, pierduse chiar şi două mine de aur din Australia, cumpărase şi vânduse orice, de la vite până la grâne. Era un individ genial, care transforma în bani orice atingea.

Implinise şaizeci de ani când hotărâse s-o rupă cu trecutul şi se întorsese la Londra s-o caute pe fiica lui Babe. Găsise urma lui Tom Corally imediat după moartea acestuia şi după aceea totul decursese uşor.

Precum Cenuşăreasa, Ming plecă la Paris cu el, să înceapă o viaţă nouă plină de lux ca nepoată şi moştenitoare a lui Alber Springer.

Dar fusese o Cenuşăreasă fără Prinţ, îşi spuse ea cu un zâmbet amar. Cu toţi banii, viaţa ei era searbădă.

Oriunde călătorise ceruse ziarele din Anglia, urmărind veştile despre divorţul lui Julian. Numele ei nu fusese menţionat, ci numai al Claudiei, care obţinuse o treime din averea soţului, editorul Julian Barrisford. Dar cu ce preţ pentru Julian fusese evitat numele ei? Nu ştia. De multe ori se simţise tentată să-i scrie, dar n-o făcuse.

Scrise o telegramă către acea căsuţă poştală:

Indiferent cine este „ căsuţa poştală X“ trebuie să ştie că miss Ming Corally se află în prezent la Roma şi se va întoarce la Londra pe data de 15 septembrie. Adresa ei este Saville Court 21.

Acea săracă şi ponosită Ming era acum proprietara unui apartament pe care unchiul Albert i-l cumpărase imediat ce se întâlniseră.

Ming alesese singură apartamentul care dădea spre Tamisa şi avea mobilă stil, covoare şi tablouri de valoare.

Cu toate acestea, îşi dorea totuşi o casă la ţară, cu grădină.

Se întoarseră la Londra pe o vreme splendidă, când

oraşul era scăldat în lumina soarelui, iar inima lui Ming bătea cu puterea anticipării ca persoana care o voia să fie Julian.

Unchiul Albert o lăsase la apartament şi plecase cu treburi, aşa că Ming intră singură în apartamentul ei splendid şi deschise toate ferestrele pentru ca aerul proaspăt şi lumina soarelui să intre în voie, aşa cum făcea şi la Roma.

Văzu imediat corespondenţa şi începu să caute înfrigurată un semn de la el. Dar nu găsi nimic şi entuziasmul începu s-o părăsească. Poate fusese o greşeală...

Se duse în dormitorul ei şi se privi în oglindă. O privi pe noua Ming care strălucea de sănătate, de frumuseţe. Işi scoase pălăria şi-şi pieptănă părul negru, lung.

Incepu să cutreiere apartamentul, apoi se opri în bibliotecă, privind cu ochi îndureraţi cărţile pe care le acumulase. Clasici, proză, poezie, cărţi pe care şi Julian le avea.

Işi dori să nu se fi întors la Londra. Se simţi tentată s-o sune pe Eva Trench....

Apoi sună telefonul şi ea răspunse:

- Alo?

O voce de femeie... o voce pe care Ming şi-o amintea foarte bine, vocea Evei Trench.

- Tu eşti, Ming Corally?

Cu ochii strălucind de bucurie, ea răspunse:

- O, doamnă Trench... da, eu sunt, Ming.

- Ce faci draga mea, după atâta vreme?

- Bine....totul s-a schimbat de când nu ne-am văzut... Nici nu poţi ghici ce s-a întâmplat!

- Trebuie să-mi povesteşti totul... noi am primit răspunsul tău, Ming.

Inima lui Ming începu să bată mai tare. Doamna Trench vorbea la plural.

- Aşadar, tu ai dat acel anunţ? întrebă ea cu emoţie.

- Domnul Julian m-a rugat s-o fac în locul lui.

- Asta înseamnă că vrea să mă vadă?

- Doreşte asta de foarte mult timp, dar ştii că ai făcut greşeala de a te rupe de noi.

- M-am purtat ca o nerecunoscătoare, nu?

- De fapt, eu l- am apreciat ca un act de curaj din partea ta. Unde ai plecat, Ming?

Ming îi spuse în câteva cuvinte doamnei Trench cum se schimbase viaţa ei.

- Vezi aşadar c-am fost extrem de norocoasă, conchise ea.

- Draga mea, meriţi norocul ăsta! zise Eva.

- Am vrut să-ţi scriu de mii de ori, dar mi-am dat seama că nu este bine. Prespun că divorţul este terminat....

Eva începu să-i povestească şi ea ce se întâmplase de la dispariţia ei. Claudia se măritase imediat ce se pronunţase divorţul cu un bărbat cumplit, căruia îi spunea Ozzy.

Dar veştile despre Julian nu erau la fel de bune. Era tot mai slab, părea bolnav. Ruptura dinte el şi unchiul său se adâncise. Shanley era scos la vânzare pentru că

nu-şi mai putea permite întreţinerea unei astfel de case. Iar Julian nu mai avea de unde să facă rost de bani; poate la moartea unchiului său va mai primi ceva, dar acesta era încă în putere.

- Nu pot crede că vinde Shanley! Adora acest conac!

- Da, a fost o decizie greu de luat, dar singura. Va trebui să ceară un preţ destul de bun. Poate îl va cumpăra cineva care vrea să facă acolo un hotel.

Ming era îngrozită.

- Unde este Julian acum?

- Locuieşte în casa grădinarului deocamdată, singur, părăsit.

- Şi Frisby?

- A fost dintotdeauna alături de Julian.

- De ce vrea Julian să mă vadă, Eva?

Eva Trench păru că răspunde cu greutate la întrebare. De fapt, nici ea nu prea ştia răspunsul corect. Ii spuse că acesta voia s-o ştie bine, pentru ca să nu-şi mai facă procese de conştiinţă de când fata dispăruse.

- Nu trebuia să-şi facă probleme pentru mine, îngăimă Ming auzind vorbele Evei. Dar acum, unde este Julian?

- In fosta casă a grădinarului. Este mereu foarte obosit, dar acum, de când a primit mesajul tău de la Roma parcă a prins viaţă.

- Iei legătura cu el în seara asta?

- Il voi suna să-i spun noutăţile; va fi foarte fericit.

- Spune-i să vină să mă vadă, Eva. Şi pe tine te rog să vii să luăm masa împreună.

- Ce straniu sună! Ming mă invită la masă...

După ce-şi luară rămas bun, Ming recăpătă tristeţea din priviri, gândindu-se că Shanley va fi vândut curând. Iar dragul ei Julian trăia în casa grădinarului... Se învinovăţi spunându-şi că dacă n-ar fi fost ea Julian ar fi dus aceeaşi viaţă cu care era obişnuit şi n-ar fi ajuns în această stare...

Cum va reacţiona acum, aflând că Ming era o moştenitoare bogată? Va veni s-o vadă? Ii va auzi vocea acum după atâta timp?

Apăru unchiul său, transpirat de căldura de afară.

- Este mult mai cald aici ca la Roma draga mea, zise el aruncând pe masă revista Country Life.

- O, ai adus tocmai ce voiam să citesc! exclamă Ming.

- Sunt anunţuri pentru multe case bune. Ti-e dor de viaţa la ţară, draga mea?

Inima lui Ming începu să bată mai tare.

- Una dintre cele mai frumoase case din Anglia este de vânzare, unchiule, murmură ea.

- Cumpăr-o, dac-o vrei! zise unchiul Albert.

Ming citi prezentarea casei lui Julian:

„Conac stil Queen Anne, cu panel original, scări din lemn de trandafir... galerie de muzică... zece dormitoare... patru băi...“

Capitolul 8

Când auzi povestea lui Ming şi a unchiului ei bogat, Julian nu se miră deloc, ci fu chiar fericit pentru ea şi schimbarea în bine.

Când se gândise să dea acel anunţ în ziar pentru a o găsi pe Ming, se gândise şi la această posibilitate. Ce succesiune stranie de evenimente...Steaua lui Ming abia răsărea, pe când a lui se afla la apus...ea era bogată şi el sărac...

- Părea fericită? o întrebă el pe Eva.

Eva nu putea să-i răspundă la întrebare; n-o văzuse pe Ming, nu ştia nimic despre viaţa ei particulară, constatase doar că Ming evoluase mult, se emancipase. Vorbea ca o tânără care a călătorit mult.

Julian se arătă dezamăgit.

- Nu-mi spune că banii au reuşit s-o strice...

Eva îi spuse însă că fata era la fel de dulce ca întotdeauna şi abia aştepta să-l vadă.

- O s-o sun mâine, promise el.

După ce închise, i se adresă labradorului:

- Ei bătrâne, ce este de făcut? Am găsit-o, este foarte bogată... cine ar fi crezut că roata se va întoarce?

Julian regreta decizia de a o căuta. Rezultatul căutărilor lui era că n-ar fi trebuit să-şi facă probleme, Ming evoluase mai bine decât şi-ar fi închipuit el.

O sună şi vocea ei de copil îi readuse multe amintiri. Imediat, ea spuse:

- Vei veni să mă vezi?

- Sigur că da! Când?

- Ce-ai zice să cinezi cu mine şi unchiul? Este un restaurant foarte bun aici, în clădire, ne va trimite mâncarea în apartament.

- Acum eu gătesc pentru mine şi Frisby!

- Abia aştept să-l văd şi pe el!

- Trebuie să vii cu unchiul tău la Shanley, asta dacă nu vând între timp.

- Ai cereri?

- Da, de la nişte americani bogaţi, pe care-i voi urî din toată inima.

Ming ştia cu câtă durere se va despărţi Julian de Shanley. Seara trecută, unchiul Albert îi spusese că poate cumpăra conacul, dacă vrea, ca să nu ajungă pe mâna unora care să-l transforme în hotel. Dar deocamdată lui nu-i va spune nimic.

Faptul că Julian îl ura deja pe noul proprietar spunea foarte multe. Nu-i va spune nimic legat de intenţia ei de a cumpăra Shanley.

Unchiul ei era plecat când sosi Julian. Ming petrecuse mult timp în faţa oglinzii, pentru că era foarte emoţionată să-l revadă şi asta îi dădu o stare foarte proastă. Se schimbă de trei ori, întrebându-se ce toaletă o avantaja. In cele din urmă, alese o rochie gri de mătase, cu nişte flori estompate, pe care o cumpărase de la casa Dior, în prima vizită la Paris. Era de o croială desăvârşită, cu un decolteu parţial acoperit de trei rânduri de perle. Se machiase discret.

Privind-o, Julian avu senzaţia că în faţa sa se afla o străină îmbrăcată cu bun- gust desăvârşit, dar atât.

Julian o privi lung apoi se uită în jur. Ming îi urmări privirea care poposi inevitabil asupra rândurilor de cărţi.

- Da, sunt cărţile tale preferate acolo; primul volum cumpărat a fost al lui Yeats.

Julian, impresionat de vorbele ei, îndrăzni s-o privească în ochi. Dumnezeule! Cum se schimbase! Cum înflorise! Trecuse un an de când nu se mai văzuseră, iar Ming se maturizase.

- Nici nu-ţi pot spune ce fericit sunt că te revăd, Ming; nu ştii cât de îngrijorat am fost când ai dispărut fără urmă.

- Sper c-ai înţeles motivele mele?

- Le-am înţeles, desigur, şi am considerat că te-ai comportat minunat.

Ea îl privi în tăcere o clipă, cu inima bătând puternic.

I se părea incredibil că Julian se afla aici cu ea. Nu se schimbase prea mult, doar că arăta după cum spusese şi Eva Trench slăbit şi descurajat, parcă. Ming întâlnise mulţi bărbaţi în voiajurile ei prin Europa, dar încă o dată fu impresionată de felul în care arăta Julian, de graţia lui, de aerul lui distins. Cât ar fi vrut să-l întrebe mai multe despre viaţa lui! Ming se arătase foarte stăpână pe sine la început, dar acum se simţea neajutorată.

Julian îi spuse:

- Te felicit, Ming, pentru toate astea. Ce bine pentru tine că unchiul tău te-a salvat la timp! Nu ştiam adresa

mătuşii tale, dar nu mi-aş fi închipuit că te afli atât de aproape!

- Da, am avut noroc că m-a găsit unchiul. O să-ţi placă, va veni imediat.

- Da, abia aştept să-l cunosc, dar aş vrea să-mi povesteşti despre tine, călătoriile pe care le-ai făcut...

- Şi eu abia aştept să aud veştile tale, admise Ming.

Albastrul ochilor ei îl uimea, îl încânta. Nu-i uitase niciodată privirea. Ochii ei îl fascinaseră. Julian simţi dintr-o dată că viaţa îi oferea încă o şansă prin intermediul acestei fete frumoase. Viaţa merita trăită. Se închistase prea mult timp, mult prea mult se detaşase de plăcerile vieţii, le îndepărtase chiar şi pe cele două prietene fidele, Eva Trench sau Joanna, soţia prietenului său Brunskill. Realiză dintr-o dată că avea mare nevoie de dragoste, de tinereţe, de frumuseţe. O găsi extrem de atrăgătoare pe această nouă Ming şi inima îi bătu tare, simţi chiar nevoia s-o atingă. Apoi vraja se rupse şi apăru unchiul ei.

Pentru Ming, fusese un moment periculos, dar trecusse.

După ce se făcură prezentările, unchiul lui Ming le oferi de băut, iar Julian începu să se simtă bine în prezenţa celor doi.

Ming observă că unchiul Albert îl plăcu pe Julian.

Li se aduse şi mâncarea, iar în ora următoare discuţia se desfăşură într-un mod foarte plăcut pentru

toţi, iar Ming avu ocazia să-i demonstreze lui Julian ce mult se schimbase, acumulând foarte multe informaţii.

Mai apoi, unchiul Albert, plin de tact, părăsi încăperea lăsându-i pe tineri să discute în voie. Ming nici nu observă că erau singuri; ea îi arăta lui Julian o copie ilustrată a poemelor Christinei Rossetti, pe care o cumpărase de la Florenţa.

Ming era entuziasmată ca un copil care-şi arăta darurile. Fusese întotdeauna o copilă încântătoare, care nici măcar nu încerca să ascundă că Julian fusese cel care-i dăduse o orientare.

- Ai achiziţionat cărţi valoroase, Ming, nu pot decât să te felicit pentru alegere, zise el.

- O, dar n-ai văzut colecţia de articole de sticlă! Am adus-o de la Veneţia, unde pe Canal Grande se află ateliere renumite cu piese unice. O, Julian, aş fi vrut să fi avut şi tu măcar jumătate din norocul meu! exclamă ea.

- Eu am grădina şi mă mulţumesc cu cultivarea florilor mele dragi, zise el făcând un gest larg. Mă simt bine cu ceea ce fac acum, Ming.

- Dar n-ai renunţat la muzică sau lectură.

- Nu, n-o voi face niciodată.

Ming oftă.

- Lectura a fost singurul lucru care mi-a adus satisfacţii de când am început să-l însoţesc pe unchiul Albert, i se confesă Ming.

- Se pare că ai găsit răspunsul la problemele vieţii,

draga mea. Dar n-ai găsit un bărbat care să-ţi placă?

Ming lăsă în jos frumoşii săi ochi şi clătină din cap.

- De ce nu? continuă Julian. Cred că toţi bărbaţii te găsesc extrem de atrăgătoare.

Ming ridică repede capul, iar Julian putu să citească răspunsul şi singur de pe gura ei ca o floare. Ming era foarte aproape de el. Ii simţea parfumul delicat şi nu mai putea nega că acea copilă care-l atrăsese de la început, devenise o femeie foarte frumoasă.

Julian privi repede în jur de parcă atunci ar fi devenit conştient că se aflau singuri în cameră.

- Unde este unchiul tău?

Ming îl privi cu ochii ei mari.

- Cred că s-a dus la culcare, căldura îl oboseşte.

Inhibiţiile lor dispărură. Julian simţi că este îndrăgostit de
Ming. O prinse în braţe şi o sărută. Fu un sărut lung, pasional, la care ea răspunse cu toată fiinţa. Trupul ei se topi în îmbrăţişarea lui Julian. Îl prinse după gât cu braţele ei frumoase, trăgându-l mai aproape.

El simţi că niciodată un sărut nu i se păruse atât de intens; era ameţit de emoţie când, în cele din urmă, ridică încet capul şi-şi trecu mâna prin părul mătăsos. Ii şopti:

- Doamne, ce frumoasă eşti, Ming! Iubita mea, micuţa mea Ming!

Ea ar fi vrut să vorbească, să-i poată spune că era cel mai minunat bărbat din lume, că trăia doar ca să-i

alunge tristeţea din priviri, să-l facă să uite căsătoria nefericită cu Claudia. Dar vorbele refuzau să se facă auzite. Era copleşită de acel sărut neaşteptat, de braţele lui puternice care-i făcuseră inima să bată foarte tare, într-un ritm anume. Era momentul pentru care se născuse, pe care-l aşteptase toată viaţa.

Nu putea face altceva decât să rămână în braţele lui cu ochii închişi, ţinându-l după gât.

Julian nu avea ce să-i ofere în afară de o reputaţie ruinată. După acel moment de extaz reveni la realitate spunându-şi că nu avea rost şi nici voie s-o iubească.

Ming era o tânără foarte bogată acum, ceea ce complica mult lucrurile, pentru că lumea ar fi început să bârfească pe seama eventualei lor căsătorii.

Se retrase încet din braţele ei, pasiunea se destrămă şi nu rămase decât sentimentul zădărniciei.

- Ai fost întotdeauna bună cu mine, Ming. Iar acum, în mod special. Iţi mulţumesc. Mă vei ierta dacă plec acum?

Ea îl privi uimită, fără să înţeleagă.

- De ce faci asta, Julian?

- N-ar fi trebuit să te sărut, dar eşti atât de frumoasă, încât n-am putut să mă controlez. Iartă-mă, Ming. Mă grăbesc, să nu pierd trenul spre Shanley.

Ming vedea fericirea sfărâmându-se în mii de bucăţi.

Sărutul fusese dat sub impulsul momentului... Julian n-o iubea, n-o sărutase din dragoste. De fapt n-o iubise niciodată. Fusese o nebunie din partea ei să creadă că

se putea schimba. Inima ei iubitoare fu cuprinsă de durere şi umilinţă. Dar n-avea ce face, avea şi ea mândrie. Cu glas scăzut, spuse:

- Desigur, înţeleg că vrei să prinzi trenul, Julian...

Durerea din glasul lui Ming nu rămase nesesizată de bărbatul, care era mai mult ca oricine, sensibil la suferinţele altora. Ming era îndrăgostită de el, ceea ce ar fi trebuit să-l flateze. Ştia că-l iubea încă de pe vremea când se afla în casa lui şi sperase tot timpul că dragostea ei dăinuise în anul în care trecuse de la anonimat la bogăţie. Şi el o iubea. Simţea acum dorinţa s-o ia în braţe, să nu-i mai dea drumul.

Dar mai presus de toate, Julian nu voia s-o ştie nefericită. Ming avusese parte de prea multă durere în viaţă. In situaţia dificilă în care se afla, n-o putea cere de nevastă şi nici nu se cădea s-o facă. Dar nici nu făcuse încercarea de a fugi de ea, aşa cum ar fi trebuit. Se simţea atras irezistibil de ea, de a o privi, de a fi cu ea.

Ming îl privi confuză, văzând că nu pleacă, aşa cum spusese. Julian nu se putea desprinde de ea. Ming izbucni:

- O, Julian, te iubesc atât de mult!

El îşi pierdu capul din nou, luat pe nepregătite de declaraţia ei.

O prinse din nou în braţele sale. O sărută din nou cu pasiune, era ca o nouă reafirmare a dragostei lor.

- Ming, totul ne este potrivnic. Ar trebui să mă laşi să

plec, iubita mea, să plec cât mai am puterea s-o fac.

- De ce spui asta? De ce spui că n-ar trebui să mă săruţi? De ce vrei să te iert? Te iubesc prea mult Julian, te-am dorit dintotdeauna...

Julian o simţi cum tremură şi mângâie cu duioşie capul lipit de pieptul său. Numai o brută ar fi rămas insensibilă la vorbele ei.

In timp ce Julian căuta vorbele potrivite pentru a-i răspunde, ceva care să nu-i provoace durere, s-o facă să înţeleagă că n-ar iubi-o, Ming ridică spre el minunaţii ei ochi albaştri.

- Şi tu mă iubeşti puţin, Julian, nu? Cred că da, deşi nu ştiu de ce o faci...

Julian roşi.

- Dumnezeule, ce interpretări! Nici n-ai idee cât te poate dori un bărbat!

- Nu vreau să mă dorească orice bărbat, ci tu.

Julian o strânse din nou la piept, apoi o eliberă şi se depărtă de ea scuturând din cap.

- Şi eu te iubesc, Ming, cred că eşti conştientă. Dar nu te pot cere în căsătorie dintr-o mie de motive. N-am dreptul s-o fac.

- De ce, Julian? Eu mă ofer ţie. Ar trebui să-ţi fie ruşine să mă respingi!

- Nu! strigă el. Ar trebui să fii mândră pentru că te comporţi firesc; dar aş ajunge să nu mai valorez nimic în proprii mei ochi dacă aş profita de tine.

- Ce este rău? Spune-mi, vreau să aflu! Este pentru

că... din cauza familiilor noastre? Ming simţea că-i este foarte greu să exprime trăirile ei, dar el o înţelese.

- N-are nici o legătură cu poziţia socială, Ming. Faptul că familia mea a avut statut social confirmat, că mi s-au oferit posibilităţi de educaţie, nu înseamnă că nu te pot cere de soţie. Când ai apărut în casa mea şi nu aveai bani, anul trecut, te găseam foarte atrăgătoare, dar nu te iubeam. Eram încă soţul Claudiei. De fapt, nu iubeam pe nimeni.

- Dar ai făcut eforturi disperate să-mi salvezi reputaţia! izbucni Ming.

- Exact, încuviinţă el. Dar acum situaţiile noastre sunt diferite; tu eşti moştenitoarea unei mari averi, iar eu nu am dreptul să te cer de soţie.

Ming făcu o ultimă încercare.

-Julian, vrei să te însori cu mine? Spune-mi adevărul, te rog.

- Da, admise el. Apoi se corectă repede: dar n-am de gând să te cer.

- Numai pentru că eu am bani acum, iar tu eşti într-o situaţie dificilă?

- Da, şi la asta se mai adaugă faptul că eşti foarte tânără, iar eu sunt un bărbat divorţat.

- Dar este absurd şi cred că eşti necinstit cu mine. N-am crezut că mă iubeşti. Anul care a trecut nu m-am gândit decât la tine, că poate vei ajunge să mă iubeşti. Iar acum nu poţi renunţa la mine doar pentru că se întâmplă să am nişte bani, sau că sunt mai tânără. Iar tu

nu eşti chiar sărac.

- Aşa este. Mai am ceva rămas, dar foarte puţin şi oricum, va trebui să vând Shanley. Ca să divorţez de Claudia, am renunţat la o sumă destul de mare!

- Şi asta din cauza mea! Inseamnă că-ţi sunt datoare!

- Ming, tu ştii să argumentezi situaţia cu multă înţelepciune şi prezinţi lucrurile foarte tentant, dar nu te voi cere de soţie. Imaginează-ţi ce va crede unchiul tău despre mine: acest individ n-a făcut nimic pentru a-mi regăsi nepoata, decât după ce a aflat că este o bogată moştenitoare!Toată lumea va crede la fel.

- Ce-ţi pasă ce va crede lumea?

- Imi pasă, Ming, pentru că am nişte principii. Poate sunt un încăpăţânat prost, dar trebuie să acţionez conform acestor principii pentru a fi împăcat cu mine.

- Aşadar, numai pentru că sunt moştenitoarea unchiului Alfred pierd tot ce-mi este mai drag?

Julian clipi de câteva ori. Se simţea foarte tentat să treacă peste convingerile sale, s-o ceară de soţie. Dar în mintea sa se ridicau alte bariere insurmontabile. Cum să împace ideile sale cu căsătoria?

Ming observă că el ezită şi păli din nou. Se depărtă, îndreptându-se spre un lampadar aflat în faţa unei ferestre; îl aprinse şi începu să se joace cu franjurii acestuia.

- Cred că de fapt nu eşti tentat să te însori cu mine.

M-am umilit îndeajuns. Poate ar fi bine să ne luăm rămas bun.

Julian nu suporta să se despartă de ea. O dorea cu disperare, aşa cum o dorise în toate lunile de depărţire. Numai la gândul că s-ar putea îndrăgosti de alt bărbat se scutură ca de o idee rea. Dar vechile inhibiţii începură iar să-i dea târcoale. Făcu un pas spre ea, apoi se opri.

- Inainte de plecare aş vrea să ştii, Ming, că te iubesc cu disperare, dar...

- Dar îţi pasă mai mult de ce va spune lumea... termină ea cu amărăciune.

- Nu este aşa, protestă el. Intre noi se află doar conştiinţa mea, Ming.

Ming se întoarse spre el.

- N-am de gând să cer unui bărbat să lupte împotriva conştiinţei sale, zise ea. Am spus deja foarte mult, dar mă declar înfrântă.

- Ming, iubita mea, încearcă să înţelegi...

- Incerc, dar asta nu face lucrurile mai uşoare.

- Nu pot suporta gândul că n-am să te mai văd, m-am simţit minunat alături de tine!

- De ce m-ai căutat, Julian? Asta n-a adus fericire nimănui!

- Ming, draga mea copilă, nu putem rămâne prieteni?

Ming ar fi vrut să-i dea un răspuns dur, dar văzându-i
chipul marcat de suferinţă, voinţa ei se topi din nou. Nu

ştia decât că-l iubeşte, că ar face orice pentru el, indiferent cu ce preţ, ar renunţa chiar şi la mândria personală.

Se îndreptă spre el cu căldura şi francheţea pe care el părea să le adore, îl prinse după gât cu ambele braţe şi-i spuse:

- Să fim prieteni? Să fim! Să nu ne luăm rămas-bun, n-aş suporta!

- Vom găsi o soluţie Ming, vei vedea... Julian sărută lacrimile din frumoşii ei ochi, îi netezi părul, o sărută pe obraji.

- Acum chiar trebuie să plec, iubito. Mulţumesc pentru totul. Ai făcut extrem de mult pentru mine. Nu cred că este ceva mai minunat pe lume ca dragostea ta. Numai gândul la tine mă face să-mi recapăt încrederea. Ajută-mă, Ming! Dă-mi răgazul necesar; nu mi-am revenit de la pronunţarea divorţului, sunt conştient că multe s-au datorat prostiei mele.
Dar suportă-mă, Ming, te rog, dă-mi dragostea ta, vino într-o zi în casa grădinarului cu unchiul tău să-l vezi pe Frisby, vă voi primi cu ce voi avea mai bun.

Ea încuviinţă cu lacrimile gata să izbucnească. Incercă să-l înţeleagă, să conştientizeze că refuzul lui avea la bază binele ei mai ales, şi nu gura lumii.

Dar în seara asta nu mai putea să lupte. Era o nebunie să-l lase pe Julian să iasă din viaţa ei, să-i piardă prietenia. Iar el părea să aibă nevoie de ea.

- Noapte bună, dragă Julian, reuşi să murmure.

Julian plecă, iar ea închise uşa în urma lui, se duse spre fereastră şi lacrimile începură să-i curgă în voie. Se simţea înfrântă, ura acest apartament luxos şi banii unchiului Albert. Banii lui stăteau acum între ea şi Julian. Dacă era săracă, ar fi cerut-o de soţie.

Dacă aş fi săracă, îşi aminti ea, aş avea doar visurile mele, dar acum sunt bogată şi ce am? O Julian, păşeşte cu atenţie, calci pe visurile mele!

Ming începu să plângă disperată.

Capitolul 9

După câteva zile, Ming luă Rollsul unchiului său şi porni spre Streatham. Işi amintise că era aniversarea soţilor Seller; cumpără o mulţime de cadouri şi se duse să-i vadă. Faptul că era bogată n-o făcea să-şi uite vechii prieteni, care fuseseră atât de buni cu ea.

Trecu prin faţa casei în care locuise cândva la mătuşa Prue, dar nu simţi nici o strângere de inimă. Ar fi trebuit să se simtă foarte bine acum, când mergea într-un Rolls, purta o toaletă costisitoare şi avea un inel cu un diamant care valora cât casa. Nu mai era acea timidă care avea doar două rochiţe şi acelea cusute de o croitoreasă de cartier, Ming care se grăbea în fiecare dimineaţă spre slujba ei umilă şi neînsemnată.

Realiză cu tristeţe că nu era mai fericită acum. Banii şi locurile pe care le văzuse o ajutaseră să înţeleagă viaţa mai profund, dar acest lucru atrăsese după sine o mare tristeţe, reflectă ea. Toate canalele de percepţie însă duceau la Julian Barrisford. Fără el, nimic nu mai avea valoare sau frumuseţe.

O dată ajunsă la familia Seller, oferi tuturor daruri, pe care şoferul le aduse de la maşină.

Molly, cu muntele de daruri în braţe, începu să le despacheteze fericită, îngropându-se realmente în vrafurile de ambalaje, cu ochii strălucind de bucurie.

- Ming! Ai cheltuit o avere pe cadourile astea! exclamă Molly.

Ming, care o ţinea pe Margaret în braţe, simţi că era un moment, poate singurul, în care banii unchiului

Albert aveau semnificaţie, pentru că prin ei îşi făcuse prietenii fericiţi.

- Draga mea, zise David. De ce nu te mai îngraşi puţin? Ti-ar sta mai bine dacă ai avea trei-patru kilograme în plus! Cât mai stai la Londra? Mă gândeam să vii să-ţi gătească Molly! zise el râzând.

- Din păcate, unchiului Albert nu-i prea place la Londra, mai ales pe timp de iarnă, aşa că bănuiesc că vom migra spre ţinuturi cu climă mai blândă.

Molly oftă.

- Aş fi vrut să văd cum ar reacţiona mătuşa ta care te-a chinuit văzându-te aşa cum eşti acum, zise ea.

Dar gândurile lui Ming nu erau la mătuşa Prue...

- L-am revăzut pe Julian, le spuse ea.

- O, exclamă Molly fericită, a revenit în viaţa ta?

- Intr-un fel, da, zise Ming.

- Noi am citit în ziare despre divorţul lui Julian. S-a desfăşurat fără prea multă vâlvă, totuşi.

- Da, zise Ming, Julian a plătit şi încă mai plăteşte pentru a-şi recăpăta libertatea. Iar de la mine nu vrea să accepte nimic... nici măcar dragostea mea!

- Tu îl mai iubeşti, Ming?

- Da, Molly, recunoscu Ming, am fost îndrăgostită de el şi acum mi-am pierdut capul cu totul.

- Eşti o fiinţă aparte, Ming, loială tuturor prietenilor, constată Molly. Ştiu că l-ai iubit mult, dar am crezut că de când ai început drumurile prin Europa ai cunoscut alţi bărbaţi mai interesanţi. Eşti foarte frumoasă şi acum şi bogată.

- Chiar, Ming, când îl vei alege pe bărbatul potrivit? interveni David.

Ming se simţi mizerabil. Singurul bărbat pe care-l iubea, nu voia să se căsătorească.

- Iţi promit că dacă mă voi căsători cândva, David, voi cumpăra un televizor performant, iar tu mi-l vei instala.

După ce părăsi familia Seller, Ming ajunse într-o lume de lux şi bogăţie. O invitase pe Eva Trench la Claridge. Era prima lor întâlnire de la acea zi memorabilă, când o lăsase pe Eva s-o aştepte în gara Victoria.

Eva Trench era la fel de încântătoare şi elegantă ca în trecut. Ea o găsi extraordinar de schimbată pe Ming. Ochiul ei format trecu rapid peste silueta fetei la fel de zveltă, îmbrăcată într-un costum foarte elegant, galben, cu pălărioară neagră, mănuşi, poşetă şi cizme negre. Ce diferenţă faţă de vechea Ming! Maniere alese, până şi vocea i se schimbase în bine...

- Nu mă surprinde că Julian a fost uluit de felul în care arăţi, Ming, mărturisi ea în timpul mesei.

- Chiar aşa? Ţi-a spus asta? o întrebă Ming.

- Da, mi-a spus că te-ai schimbat extraordinar, dar mai ales că ai studiat, ai citit mult .

Ming se juca nervoasă cu paharul.

- A mai spus şi altceva? o întrebă ea fără a o privi.

- Că i-a făcut mare plăcere să te revadă, că şi unchiul tău este o persoană încântătoare, că se bucură că ţi s-a schimbat soarta.

Ming îşi muşcă buzele. Eva observă că dincolo de ceea ce lăsa să se vadă, Ming ascundea o suferinţă. Dragostea lui Ming pentru Julian era ceva foarte frumos, îşi spuse Eva Trench, dar de ce părea Ming nefericită?

- Nu renunţi, draga mea, nu-ţi schimbi sentimentele prea uşor, nu?

- In ceea ce-l priveşte, nu mă voi schimba niciodată, mărturisi Ming.

- De fapt, noi n-am discutat ce simţi pentru el. Te deranjează dacă te întreb direct: îl iubeşti, Ming?

- Da, îl iubesc, zise Ming cu simplitate.

- El ştie asta? o întrebă Eva.

- Nu ţi-a spus nimic în acest sens, Eva?

- Nu. Il cunosc de când era copil, dar n-am discutat aceste aspecte ale vieţii cu el.

- Ei bine, zise Ming cu un surâs amar. El ştie prea bine că-l iubesc, i-am spus când ne-am revăzut, n-am ascuns că vreau să mă mărit cu el.

Eva îşi aprinse ţigara, gânditoare.

- Draga mea, dacă toţi oamenii ar fi atât de direcţi ca tine n-ar mai exista inimi zdrobite; mulţi îşi ascund sentimentele şi rău fac!

- Faptul că i le-am spus chiar eu nu mi-a adus nimic bun. Julian nu vrea să-şi lege viaţa de a unei moştenitoare bogate. Este prea mândru.

- Aşa deci... bietul Julian! A pierdut foarte mulţi bani, din cauza acelei femei blestemate şi nici editura n-a avut un an prea bun. Iar unchiul lui s-a comportat neaşteptat de tiranic. In total, lui Julian nu i-a mers bine

deloc, s-a închis în sine, iar faptul că a scos Shanley la vânzare a fost picătura care a umplut paharul.

- Ştiu asta, zise Ming.

- In acelaşi timp, îmi pare rău că nu v-aţi înţeles. Ştiu că Julian era foarte atras de Ming pe care a cunoscut-o la Shanley şi sunt sigură că se va îndrăgosti şi de noua Ming.

Ming roşi.

- Cred că şi el mă iubeşte, dar acum aceşti bani blestemaţi se află între noi!

- Nu dispera, draga mea. Sunt convinsă că lucrurile se vor aranja aşa cum vrei tu. Numai nu fugi din calea lui. Continuă să-l vezi. Te rog, promite-mi!

Ming o privi lung.

- Ai vrea să-l vezi pe Julian însurat cu mine, Eva? o întrebă ea. Crezi că sunt potrivită pentru el?

Eva îi atinse mâna încet.

- Cred că întotdeauna ai fost prea modestă, draga mea. Iar dacă în trecut ai avut un complex de inferioritate, acum acesta nu se mai justifică. Ii poţi oferi totul bărbatului iubit, nu?

Ming parcă se simţi mai bine. Trase aer în piept, oftă, apoi îi spuse Evei:

- In acest caz, nu voi mai pleca nicăieri şi voi merge să-l vizitez la Shanley. M-a invitat acolo cu unchiul meu.

- Ar fi bine să mergi înainte de sfârşitul săptămânii, pentru că am auzit că are deja oferte serioase.

Inima lui Ming începu să bată mai tare.

- Ştii cumva de la cine?

- Nu, nu ştiu numele.

Ming începu să râdă.

- Dacă promiţi să nu-i spui lui Julian, îţi voi spune eu de la cine.

De data asta, Eva Trench îşi schimbă culoarea feţei.

- Ming, cumva tu...?

- Da, n-am vrut să las conacul să ajungă pe mâinile cine ştie cui, care să nu-l aprecieze, aşa că unchiul Albert mi l-a cumpărat.

Eva Trench era extrem de entuziasmată.

- Nu puteai să-mi dai o veste mai bună, Ming! A fost o idee extraordinară! Ştiu că iubeşti conacul şi te vei îngriji de el. Vei cumpăra şi mobilierul?

- Da, tot ce vrea să vândă Julian.

Eva Trench îşi mai aprinse o ţigară.

- Iată că acea fată timidă şi speriată pe care am cunoscut-o va deveni stăpâna de la Shanley!

Ming oftă.

- Nu ştiu ce va crede Julian.

Eva o privi cu ochii ei mari şi blânzi.

- Cred că va fi încântat.

- Nu vreau să afle, deocamdată!

- De ce?

- Pentru că este cam ciudat şi foarte orgolios. Poate că este prea orgolios pentru a-mi vinde mie conacul. Mă tem să nu considere că m-am oferit să-l cumpăr ştiind că are nevoie de bani, sau cine ştie ce altă idee i-ar trece prin minte...

- Dar va afla mai curând sau mai târziu numele

cumpărătorului, Ming.

- Da, îl va vedea pe contractul de vânzare, dar atunci va fi prea târziu.

- Draga mea, Julian nu va da înapoi, va fi fericit să ştie că Shanley va fi al tău. Aşa că poţi continua liniştită achiziţia.

- Ştii, Eva, eşti cea mai de nădejde prietenă pe care am avut-o vreodată, izbucni Ming cu francheţe.

Eva Trench zâmbi fericită. I se umeziră ochii când spuse:

- Ming, te voi ajuta în orice condiţii! Aş fi vrut să am o fiică şi să-ţi semene mult!

Deodată, Ming se crispă, apoi păli. Eva Trench îi urmări privirea observând ce o făcuse pe fată să pălească. In restaurant intrase o femeie înaltă, elegantă, cu o blană de hermină, şi o pălărie elegantă urmată de un tânăr cu o floare la butonieră. Era Claudia. Noua vicontesă de St. Finnygan. Ming îl recunoscu pe Ozzy, care părea foarte departe de a fi fericit.

Nici Claudia nu prea zâmbea. Arăta ca o femeie care abia terminase o ceartă cumplită.

- Ozzy, chiar ai făcut rezervare? Vezi lângă cine vom sta?

- Să plecăm cât mai repede, Eva, zise Ming, nu suport să fiu văzută de această femeie.

Imediat, Claudia St. Finnygan o recunoscu pe fata cu părul negru şi ochii albaştri ca şi pe doamna cu părul grizonant aflată cu ea. Claudia cercetase cu ochi ageri tot restaurantul în căutare de chipuri cunoscute. Când o

detectă pe Ming, spre disperarea acesteia, Claudia se ridică venind spre masa ei.

- Incearcă să-ţi păstrezi cumpătul, Ming! îi şopti Eva Trench.

Ming încuviinţă. Eva o privi cu curiozitate pe fosta soţie a şefului său. Cu toate că băutura îşi pusese amprenta pe chipul ei, Claudia era încă foarte frumoasă. Dar era cea mai dură şi nemiloasă dintre toate femeile, era cea care îl ruinase pe Julian. Eva, loială şefului ei, o ura pentru asta.

Ming o ura şi mai tare. Cu toate că apropierea Claudiei îi sugera apropierea unui şarpe, nu putu să nu recunoască frumuseţea ei. Ming reuşi să citească în ochii ei că această femeie, cu toată frumuseţea ei şi bogăţia noului soţ, făcuse un iad din viaţa sa. Se măritase cu o marionetă, un bărbat pe jumătate idiot numai pentru banii şi titlul acestuia şi acum, probabil, ajunsese deja la disperare.

Claudia observă toaleta lui Ming, bijuteriile de valoare deşi foarte discrete şi de bun-gust; nu aflase despre unchiul lui Ming şi averea acestuia. Apoi o recunoscu pe Eva Trench şi spuse:

- O, bine că sunteţi amândouă aici, a trecut multă vreme de când... nu-i aşa, miss Corally?

Ming scăpă dintr-o dată de timiditate, de teama pe care o simţise odinioară, că i-ar putea face rău lui Julian... acum nu mai simţea decât ură faţă de Claudia şi de ce nu, milă...

- Nu-mi amintesc mare lucru de la ultima noastră

întâlnire, zise ea.

Claudia i se adresă Evei:

- Ce mai faci?

- Destul de bine, mulţumesc.

Apoi se întoarse din nou spre Ming:

- Nu mă aşteptam să te întâlnesc aici, la Claridge, felicitări. Cine este norocosul?

- Unchiul meu, avem o relaţie minunată.

Claudia ridică din sprâncene. Realiză că în viaţa lui Ming se petrecuse ceva. Remarcă şi costumul Dior pe care-l purta. Claudia era tocmai pe punctul de a solicita informaţii suplimentare, dar Ming n-o lăsă să vorbească:

- Imi cer scuze, dar ne grăbim. Tocmai plecam.

- Nu puteţi pleca până nu-mi spuneţi ceva despre bietul Julian, ce face?

Ming începu să tremure de nervi, dar Eva o salvă.

- Foarte bine.

- Am auzit că firma nu merge bine deloc.

- Adevărat?

- Am citit în Country Life că Shanley este de vânzare. Bietul Julian! Dacă socrul meu n-ar controla atât de strict banii lui Ozzy, l-aş cumpăra eu.

Ming simţi că-şi pierde cumpătul.

- Sunteţi ultima persoană căreia Julian i-ar vinde Shanley!

Claudia o măsură cu impertinenţă pe Ming.

- Adevărat? Mă întreb din ce motiv! M-am întrebat adeseori de ce nu v-aţi căsătorit, pentru el ai fi o partidă dacă unchiul tău chiar are bani! Bine, vă las, mi se

răceşte mâncarea, dar poate mai vorbim cu altă ocazie.

După plecarea Claudiei, Eva Trench spuse indignată:

- Dacă n-aş fi o doamnă, aş folosi un cuvânt ruşinos pentru această creatură!

- Cu câtă nesimţire a insinuat că....

- Am auzit, draga mea. Nu te lăsa influenţată de vorbele ei. Se vede clar că este nesatisfăcută de căsătoria cu acel viconte.

- Nu-mi pasă ce crede despre mine sau relaţia mea cu Julian, mă doare felul în care gândeşte despre el. Incep să cred că Julian a avut dreptate când a spus că lumea va considera că s-a căsătorit cu mine pentru bani.

Eva Trench nu spuse nimic pe moment. Era pornită împotriva Claudiei. De ce încerca acea femeie care divorţase de Julian şi se căsătorise tot din interes să-şi arunce veninul în continuare?

In cele din urmă, Eva zise:

- Te rog, Ming, nu te lăsa influenţată de vorbele otrăvite ale acelei femei! Este o creatură frustrată, care simte nevoia să se răzbune. Iar pe tine te-a considerat o ţintă uşoară. Dă-o uitării şi ocupă-te de cumpărarea conacului Shanley.

După ce achită nota de plată, Ming se ridică şi ieşi împreună cu Eva, fără a arunca vreo privire spre masa Claudiei.

- Te rog să nu-i spui lui Julian nimic din ce s-a discutat aici, Eva.

- Sigur că nu-i voi spune; are deja destule necazuri!

Iar tu nu-ţi mai face probleme!

- Incerc să nu-mi fac, dar acum îmi este clar de ce Julian nu se grăbeşte să se căsătorească cu mine!

In timp ce Ming şi Eva plecau, Claudia şi soţul ei Ozzy dezbăteau problema lui Ming.

- Ai văzut că acea insipidă Ming a ajuns să mănânce la Claridge, să poarte diamante şi toalete Dior, începu Claudia.

- Probabil trăieşte cu Julian, conchise Ozzy.

- Nici vorbă! Are un unchi foarte bogat!

- Adevărat, draga mea? zise acesta cu gândul doar la mâncare.

Claudia îşi spuse că n-avea sens să continue discuţia cu el.

Ozzy nu era obişnuit să gândească. Se hotărî să-i scrie fostului
ei soţ, să-l felicite pentru averea pe care o moştenea Ming. Ii făcea plăcere să-l vadă furios pe acel bărbat care-i dăduse totul şi căruia ea nu-i dăduse nimic.

***

Domnul Springer nu prea înţelegea din ce motiv nu voia Ming să i se afle numele, dar nu-şi făcea prea mari probleme. Nu voia decât s-o mulţumească pe nepoata sa, care voia să cumpere conacul Shanley.

Julian îi plăcuse şi simţea milă pentru ce-i făcuse fosta soţie. Nu putea însă ascunde că şi-ar fi dorit pentru nepoata sa un tânăr cu numele nepătat şi poate cu un titlu de nobleţe. Căci Ming moştenea o avere considerabilă, care îi dădea posibilitatea să aleagă.

Dar era prea înţelept pentru a încerca s-o

influenţeze. Ming era o tânără care ştia ce vrea, cu toate timiditatea pe care o afişa uneori. Ming semăna mult cu sora lui, Babe, pe care o iubise mult.

Astfel că domnul Springer fu de acord cu modul discret de achiziţionare a conacului, aşa cum voia Ming. Şi în timp ce formalităţile erau în desfăşurare, Ming continua să se vadă cu Julian. Iar unchiul Albert observă că nepoata sa avea acum o altă stare de spirit.

- Aseară am cinat cu Julian, unchiule, apoi am fost la un film franţuzesc pe care Julian mi l-a tradus. Mă simt atât de bine alături de el! Ştie atât de multe!

- Nu i-ai spus încă de Shanley?

Ming scutură din cap.

- Nu. El nu va vedea numele decât după semnarea contractului.

Ming nu-i mai spuse că avea emoţii. Singura care ştia adevărul era Eva Trench. Iar ea ştia foarte bine că Julian nu va fi prea fericit când va semna contractul de vânzare.

Ming era convinsă că Julian va fi eclipsat de faptul că ea, cândva o biată fată lipsită de bani şi apărare, devenea proprietara conacului Shanley. Se temea ca nu cumva Julian să creadă că ea cumpărase conacul pentru a-l tenta în acest fel, căci nu era adevărat. Ming recursese la soluţia cumpărării doar pentru că ajunsese să îndrăgească teribil de mult acel conac unde înflorise pentru prima oară dragostea ei pentru Julian. Voise să prevină ca acesta să ajungă pe mâinile cuiva care nu l-ar aprecia.

Petrecuse o seară minunată alături de el. Nu se

rostiseră vorbe de dragoste, dar se simţiseră foarte bine împreună.

Iar când li se întâlniseră privirile la masă sau când se atingeau din întâmplare, citea ceva mai mult decât prietenie în ochii lui Julian. El nu-şi putea ascunde sentimentele. Fusese o seară de emoţii nerostite. Iar în timpul filmului Julian îi luase mâna. După acest moment, ea nu-şi mai amintea nimic din film. Fusese cuprinsă de o stare de fericire greu de exprimat în vorbe, pulsul i se intensificase. La despărţire, Julian îi luase mâna din nou spunându-i:

- A fost o seară minunată şi-ţi mulţumesc pentru ea, Ming. Va trebui s-o repetăm curând. Şi nu uita să-l aduci pe unchiul Albert la Shanley. Ştii că am vândut conacul!

Ea vru să-i spună adevărul, dar ceva o făcu să reziste tentaţiei. Il întrebă numele viitorului proprietar.

El spuse că nu-l ştie.

- Cred că este un străin. Săptămâna viitoare, la semnarea contractului, îl voi afla.

Se mai întâlniseră încă o dată, în prezenţa unchiului Albert, care-i invitase la cină în Berkeley apoi undeva la un club la dans, unde îi lăsase singuri sub pretext că se simţea obosit. Ming îşi spuse că nu va uita niciodată acea seară minunată când dansase cu el pentru prima oară.

- N-am petrecut o astfel de seară cu Claudia, îi spusese Julian. Ea îmi reproşa mereu că nu ştiu să dansez.

- Dar dansezi foarte bine, Julian, îl linişti Ming, la fel de bine ca orice bărbat cu care am mai dansat prin

călătoriile mele cu unchiul.

- Mă faci să mă simt atât de bine, Mng! Imi redai încrederea!

Ming se decise să-i spună despre Shanley duminică, în casa în care locuia el acum. Julian vânase un fazan minunat, pe care o femeie angajată cu ziua îl pregăti.

- Frisby l-a recuperat, îi spusese Julian la telefon.

- Dragul de el, abia aştept să-l văd! exclamă Ming.

Pe drumul spre Shanley, Ming îi povestise unchiului Albert amănunte despre relaţia ei cu Julian, accentuând că acum relaţia lor i se părea un vis.

- Să sperăm că este un vis care se va sfârşi frumos, draga mea.

Unchiul Albert începu să tuşească violent pentru că ceaţa îi crea probleme de respiraţie, iar inima ei să bată tot mai tare pe măsură ce se apropiau. Işi aminti şi de acel oribil Ivor, de scenele penibile prin care trecuse, apoi cunoştinţa cu Julian, sosirea Claudiei...

De cum ajunseră la conac, Frisby le ieşi în întâmpinare:

- Frisby, dragul meu, îţi mai aminteşti de mine?

Cum s-o uite? Ochii lui străluciră dintr-o dată şi veni repede spre ea dând din coadă, lătrând de parcă i-ar fi spus: sigur că te cunosc, Ming Corally. Chiar dacă eşti îmbrăcată cu această blană elegantă, chipul ţi-e neschimbat, la fel şi glasul.

Ming ridică privirea spre Julian, care venea la câţiva paşi în urma câinelui.

Atitudinea lui era schimbată. Ii întâmpină cu un

zâmbet formal şi ea simţi imediat că se întâmplase ceva. Julian nu mai era bărbatul entuziast cu care dansase la club. Ii evita chiar privirea. Era doar politicos şi rezervat.

Unchiul Albert nu observă nimic.

- Este un adevărat cămin englezesc, turuia el, referindu-se la căsuţa în care se retrăsese Julian.

- Da, dar este diferit de conac.

In timpul mesei el fu extrem de politicos cu Ming, dar majoritatea atenţiei i-o acordă unchiului Albert. Ming începu să se întrebe dacă nu cumva Julian aflase numele cumpărătorului conacului Shanley. Dar curând, chiar el îi spuse unchiului Albert că a doua zi urma să se semneze contractul de vânzare şi că nu ştia cine este cumpărătorul.

- Este ciudat că aceşti oameni au cumpărat conacul fără să-l vadă, numai după fotografiile din catalog.

Unchiul Albert se uită semnificativ la nepoata sa; acum era momentul să-i spună lui Julian că ei erau cumpărătorii. Dar Ming stătea cu privirea plecată, aşa că unchiul Albert nu spuse nimic.

Julian nu avea nici cea mai vagă idee că ei erau cumpărătorii; chiar dacă suspectase asta îşi închipuise că Ming i-ar fi spus. Iar starea lui proastă se datora unei scrisori primite dimineaţă; era prima scrisoare pe care o primea de la fosta soţie, de la pronunţarea divorţului.

O citise de multe ori şi se înfuriase mai mult decât şi-ar fi închipuit Claudia. Era ciudat că în pofida

avantajelor cu care rămăsese de pe urma lui, ea tot voia să-l lovească. Julian încercase să-i înţeleagă maliţiozitatea dar nu reuşise. Poate că un psiholog ar fi fost de părere că ea nu-l iertase şi că starea de frustrare din timpul căsătoriei lor, provocate de faptul că el îi refuza sistematic extravaganţele, se perpetua. In pofida generozităţii de care dăduse dovadă la divorţ, Claudia nu-l ierta că n-o lăsase să-l domine.

Iar acum încerca să-l lovească din nou prin Ming Corally.

Claudia se întorsese după o scurtă vizită la Londra unde o întâlnise pe „drăgălaşa miss Corally“ la Claridge, cu „draga şi inspida miss Trench“.

„Am crezut că bunăstarea ei ţi se datorează, dar apoi am aflat că este la mijloc un unchi bogat. Am întâlnit-o şi pe Alison Richards, care mi-a spus că te-a văzut la Berkeley dansând cu miss Corally. Nu-mi place cum ai ajuns, dragul meu fost soţ! Ai dat-o uitării pe umila miss Corally pentru ca acum, când a ajuns bogată, să te intereseze din nou. Oricum, ea te consideră o partidă. Să mă aştept la vreo căsătorie? Imi imaginez ce va spune lumea bună din Londra...

Aceste rânduri îl făcuseră să tremure de indignare, şi nu dormise toată noaptea. Vorbele veninoase ale Claudiei îi pătrunseseră în suflet. Exista şi puţin adevăr în ele. El renunţase la Ming înainte de a divorţa de Claudia, iar acum ar fi vrut să se însoare cu ea. Dar nu pentru bani. Banii lui Ming se ridicau acum ca o barieră între ei. O iubea pe Ming, mai precis se îndrăgostise

iremediabil de ea acum când reintrase în viaţa lui. Cum îndrăznea Claudia s-o acuze că încerca să-l cumpere? Dacă ar fi fost vechea Ming, cea fără bani, fără rude, fără nimic, ar fi luat-o imediat în casa lui de acum, dar averea ei îl făcea să-şi ţină emoţiile în frâu. Iar acum, Claudia îi reamintea cu brutalitate ce-ar spune lumea dacă s-ar căsători cu moştenitoarea lui Albert Springer. Ar fi fost imediat etichetat ca un vânător de zestre, un calificativ respingător în opinia sa.

Dimineaţă, înainte de sosirea lui Ming, se hotărâse să se comporte foarte politicos, dar rece şi să încerce să stea departe de ea.

Dar când o văzu, Julian simţi cum disperarea pune stăpânire pe el. O dorea mai mult ca oricând. Observase că purtarea lui o supărase şi ar fi vrut s-o prindă în braţe, să-i spună adevărul.

Unchiul Albert, observând că atmosfera este încărcată între cei doi, le spuse că vrea să facă o plimbare în jurul conacului. Julian le propuse să meargă toţi trei. Ming aruncă furioasă în foc ţigara pe care o fuma.

- Cunosc foarte bine zona şi n-am chef în clipa asta să vizitez conacul, zise ea.

Unchiul Albert se dovedi din nou plin de tact.

- A, nici o problemă, voi puteţi sta de vorbă, eu mă voi bucura de frumuseţea peisajului.

Julian nu voia să rămână cu Ming. Situaţia era intolerabilă pentru el. Ming nu arătase niciodată mai

frumos ca acum, îmbrăcată într-un costum verde de catifea cu dantelă bej la gât şi manşete. Părea coborâtă din portrele Regency din conac. Iar de când dansase cu ea, Julian simţea mereu nevoia s-o strângă în braţe.

- Eşti foarte ciudat astăzi, Julian, observă ea. Ce se întâmplă?

El îi evită privirea.

- Iţi par ciudat? Nu, nu ştiu de fapt să mă comport ca o gazdă bună, acesta este adevărul.

- Mie mi se pare că eşti o gazdă admirabilă, că ne-ai oferit un prânz minunat, un vin foarte bun, şi că ai fost extrem de politicos, dar nu mi-ai adresat nici un cuvânt. Se pare că te-am supărat cu ceva.

- N-ai făcut nimic de acest gen, Ming, zise el privind-o trist. Cred că eu sunt cam ciudat câteodată.

- Ai devenit tăcut ca o scoică! îi reproşă Ming, cred că te-am deranjat cumva, dar nu ştiu cu ce... iar eu crezusem că am devenit buni prieteni, Julian.

- Sper că aşa va fi mereu, draga mea, spuse el.

Ming ridică din umeri, neînţelegând nimic. Işi aminti cât de fericită fusese dimineaţă că urma să viziteze Shanley. Nu suporta această schimbare a lui şi faptul că-i stricase ziua. Roşi şi se ridică grăbită.

- Cred că este mai bine să vizitez conacul, n-are rost să stau aici să observ cum te forţezi să fii politicos şi atât!

Julian se ridică şi el privind-o cu durere, incapabil să-i spună de scrisoarea Claudiei. Considera că astfel ar jigni-o foarte tare. Işi dori să nu se fi îndrăgostit cu

disperare de ea. Ming reuşise să distrugă puţina pace sufletească pe care o dobândise după divorţul de Claudia.

Pentru a doua oară, Claudia îi distrugea viaţa. Fără scrisoarea ei, ar fi putut să decidă să-şi asume riscul bârfelor celor din jur şi să se căsătorească. După ce fluieră după Frisby o însoţi spre conac. Păstrară o tăcere jenantă tot drumul, iar lui Ming nu-i făcu plăcere de data asta să revadă conacul abia cumpărat pentru ea. Iar când intră în holul acestuia, se simţi chiar deprimată.

Se uită în jur iar casa se dovedi rece şi neprimitoare, cu un aer tragic, dezolant, aşa cum era fără draperii şi covoare. Nu mai exista nici unul din tablourile pe care le admirase.

Il văzu printr-o uşă întredeschisă pe unchiul Albert care admira candelabrele de cristal. Mai existau câteva piese de mobilier acoperite cu huse.

Julian, care-i observă reacţia, îi spuse:

- Cred că acum conacul ţi se pare neprimitor.

- Aşa este şi n-aş mai vrea să mă aflu aici.

Inima lui începu să bată mai tare.

- Ming... începu el.

Dar ea nu-l auzi. Ochii i se umpluseră dintr-o dată de lacrimi. Era atâta dezolare aici... văzu chiar şi o nălucă a Claudiei, al cărei portret se aflase cândva deasupra şemineului, cu zâmbetul ei rece de şarpe.

- Unchiule Albert, zise Ming înecându-se de plâns, aş vrea să plecăm chiar acum.

- Casa este superbă! exclamă acesta. Nu cred că

există alta mai frumoasă, mai bine împărţită. Ming, ai făcut o afacere grozavă! Vei avea cel mai frumos cămin, draga mea.

Dar în clipa aceea, realiză că făcuse o gafă şi se opri brusc. Puse mâna la gură, vinovat. Urmă o tăcere penibilă, în care s-ar fi auzit şi căderea unui ac.

Unchiul Albert îşi drese glasul.

- Sunt un bătrân penibil care vorbeşte aiurea; acesta trebuia să fie secretul lui Ming până la semnarea contractului, Julian. Dar cred că nu mai contează de acum. Cred că eşti fericit că nepoata mea va locui aici, nu?

Julian nu răspunse. Era prea bulversat, dar imediat ce realiză spusele domnului Springer şi avu revelaţia faptului împlinit, realiză ce stupid fusese nerealizând cine era cumpărătorul misterios.

Ming era cea care, fără a-i spune nimic, cumpărase conacul unde urma să locuiască.

Ming noua proprietară a conacului va locui foarte aproape de el. Asta dădea importanţă şi mai mare scrisorii Claudiei. Cine ştie ce se va spune când se va afla că Ming cumpărase conacul Shanley! El mai avea doar casa grădinarului din apropiere.

Ming vorbi dintr-o dată:

- Da, trebuie să ştie că mi-a plăcut Shanley atât de mult încât mi l-am dorit cu disperare! Am vrut să fie o surpriză plăcută pentru tine Julian, dar văd c-am făcut o greşeală. Nu vrei să fim aproape unul de celălalt. Ai prefera un străin în locul meu. Dar nu este prea târziu, contractul n-a fost semnat. Il vom anula. Vom face asta

mâine dimineaţă.

Capitolul 10

Acesta a fost cel de al doilea şoc la care a fost supus Julian. Era destul de confuz încă aflând că unchiul lui Ming era cumpărătorul misterios al conacului. Iar acum, Ming era atât de supărată încât voia să anuleze contractul. Julian o privi, incapabil să scoată o vorbă. Niciodată nu se simţise atât de neputincios. Nici măcar nu ştia dacă voia cu adevărat ca Ming să fie proprietara conacului Shanley. Dar apoi se gândi că nu exista o altă persoană pe lume mai potrivită să aibă acest conac decât Ming, femeia pe care o iubea. Iar acum era foarte aproape de a-i pierde încrederea şi prietenia.

Se uită la chipul ei frumos, care acum nu exprima decât indignare; observă că fata tremura. Julian se temu că nu mai simţea nimic faţă de el decât ură.

Şi nu era foarte departe de adevăr. Ming simţi că-l urăşte pentru mândria nejustificată şi emoţiile cumplite pe care i le produsese. O mare dragoste se poate oricând transforma în ură.

Domnul Springer fu primul care vorbi.

- Nu crezi, draga mea, că ar trebui să discutăm situaţia cu calm să nu luăm decizii pripite? Sunt sigur că Julian... adică domnul Barrisford, nu doreşte să anuleze contractul.

- Nu. Sigur că nu...

Ming se întoarse cu furie spre el.

- Ba asta vrei, Julian. Nu mă vrei aici.

- Ming! protestă Julian, nu este adevărat!

Dar Ming îşi pierduse cumpătul. Ca orice persoană

timidă, îşi pierdea firea foarte rar, dar atunci putea fi cu greu stăpânită.

- Ba da, Julian, dar nu-mi pasă ce crezi, nu-mi pasă dacă vrei să-ţi fiu vecină aici sau... cu cât dispar mai repede de aici, cu atât mai bine! Poţi scoate casa din nou la vânzare.

Cu aceste vorbe, porni spre ieşire.

Julian făcu un pas spre ea, urmat de credinciosul Frisby.

- Ming! rosti el.

- Nu este nevoie să-ţi ceri scuze, spuse ea furioasă, nici să-mi explici. Abia acum înţeleg că nu mă vrei aici, că te deranjez, aşa cum am făcut cu un an în urmă. Am făcut marea prostie să vreau să revin în viaţa ta; nu-ţi face probleme, nu vei mai auzi de mine, voi pleca mâine departe de aceste meleaguri.

Julian păli.

- Ming, pentru numele lui Dumnezeu!

- Unchiule Albert, te rog, du-mă acasă!

Julian porni după ei, scuzându-se:

- Domnule Springer, vă rog să mă credeţi. Vreau ca Shanley să-i aparţină lui Ming. Incercaţi s-o convingeţi vă rog din suflet. Totul este atât de complicat! N-am timp să vă explic acum totul, dar nu vreau să fiu considerat vânător de zestre, de aceea n-am cerut-o pe Ming. Şi eu mi-aş fi dorit-o ca soţie. Numai Dumnezeu ştie cât...

Julian cedă nervos, cu mânile încleştate cu disperare, cu figura plină de broboane de sudoare.

Albert îl bătu uşor pe umăr pe acest individ care-i era simpatic.

- Eu cred că te înţeleg, dragul meu; voi discuta cu nepoata mea. Dar acum nu putem vorbi, Ming seamănă mult cu mama ei; când este nervoasă, trebuie să stai departe de ea. Este de fapt, un paradox, continuă unchiul Albert; Ming este foarte îndrăgostită de tine, Julian. Nu lăsaţi orgoliul să vă despartă, aţi avea amândoi de pierdut. Nu face nimic legat de vânzarea conacului. Este un loc minunat, iar Ming şi-l doreşte din tot sufletul.

Cu aceste cuvinte, Albert se duse după nepoata sa cea indignată şi furioasă. Julian porni după ei. Blestemă în gând pe Claudia şi scrisoarea ei şi încercă să şi-o scoată definitiv din minte.

Cei doi părăsiră conacul fără ca Ming să-şi ia rămas bun de la Julian.

Unchiul Albert, care o privea de parcă ar fi văzut-o pentru prima oară, încercă s-o calmeze:

- Ming, fetiţo, cum ai putut pleca fără să-ţi iei rămas bun de la bietul om? Ce te-a supărat atât de tare?

Ming nu răspunse, continuă să privească înainte. Auzea doar jumătate din întrebările pe care i le punea unchiul Albert. Nu va mai vedea vreodată conacul, nici pe Julian, îl va scoate definitiv din viaţa ei.

Unchiul Albert continua să-i povestească despre nefericirea şi disperarea din privirea lui Julian, care nu voia să fie considerat vânător de zestre. Ming ridică din umeri. Julian exagerase importanţa averii ei. Poate

altele erau motivele pentru care n-o voia în viaţa lui. Poate era vorba de altă femeie... o femeie cu care se putea căsători fără probleme.

Sau poate că totul se datora faptului că i se oferise deschis, iar Julian se plictisise.

Il va ruga pe unchiul Albert să grăbească plecarea lor din Anglia poate chiar peste o zi. Vor pleca poate în Australia, să pună o distanţă foarte mare între ea şi Julian.

- Ming, nu-l judeca prea aspru, zise unchiul Albert. Julian a suferit mult de pe urma primei sale căsătorii, probabil nu mai are încredere în femei.

- Nu se pune problema încrederii! exclamă Ming. Totul este foarte simplu: Julian nu mă iubeşte, nu m-a iubit niciodată. De aceea, aş vrea să plecăm cât mai departe de Anglia.

Albert Springer îşi privi îngrijorat nepoata, care era albă la faţă, ca o coală de hârtie.

- Ming, chiar nu vrei să cumperi conacul Shanley?

- Te rog să încerci să mă înţelegi, unchiule, zise ea.

- Păcat că lucrurile au ajuns atât de departe; toate formalităţile au fost îndeplinite, nu cred că este cazul să renunţi, ar fi o lovitură prea grea pentru bietul tânăr.

Culoarea reveni în obrajii lui Ming.

- Acesta este singurul lucru care mă îngrijorează, murmură ea.

- Mai gândeşte-te, Ming, noaptea este un sfetnic bun.

- Mi se pare ciudat dar insist să plecăm în Australia,

unchiule. Apoi Ming se scuză şi se duse în camera sa.

O auzi după aceea vorbind la telefon:

- S-a schimbat mult. Nu pot continua să-i suport ciudăţeniile, Eva. Am decis să plec cu unchiul meu în Australia. Nu, nu-i spune nimic. Este bine să fug a doua oară de el. Dar de data asta fără a mă mai întoarce vreodată. Nu vrea să fiu fericirea lui, acesta este tristul adevăr şi găseşte diferite pretexte să mă respingă.

***

Ziua următoare fu etichetată de Ming drept „lunea neagră“. Pentru ea, ziua fu întunecată chiar de la început. Plânsese seara precedentă până adormise, iar la miezul nopţii se trezise cu o durere cumplită de cap, luase o aspirină şi se culcase la loc. Dimineaţă, auzi vocea unchiului Albert:

- Ming, fetiţo, te-ai trezit? Eşti căutată la telefon...

Ming se ridicase în capul oaselor, îşi îndepărtase părul căzut pe faţă şi clipise de câteva ori mirată. Ce durere de cap imposibilă o chinuia şi acum! Era ora zece; niciodată nu dormise atât de târziu.

- Cine mă caută, unchiule?

După o scurtă ezitare, Albert Springer răspunse:

- Julian Barrisford, draga mea.

Ming roşi, inima începu să-i bată mai tare.

- Ce doreşte?

- Vrea să-ţi spună ceva legat de ziua de ieri, draga mea, vorbeşte cu el.

- Nu vreau să mai vorbesc cu el! explodă Ming, nu mai vreau să aud nimic despre el!

- Ming, cred că regretă şi...

- Nu vreau să vorbesc cu el! repetă Ming. Dacă-i pare rău, spune-i că-i accept scuzele, dar mă simt mai bine dacă nu mai comunicăm.

Unchiul Albert oftă.

- Cred că faci o greşeală, draga mea.

Ming începu să plângă şi strânse nervoasă din dinţi. Nu mai voia să discute cu Julian pe o temă care se dovedise dezastruoasă pentru ea. Nu putea risca din nou.

Unchiul Albert se trezi în situaţia de a lămuri singur problema lui Julian.

- Dragul meu, îţi promit că nu vom pleca la Melbourne fără să ai o discuţie cu Ming. A plâns toată noaptea din cauza ta; te iubeşte aşa cum o iubeşti şi tu şi va trebui să lămuriţi voi doi toate problemele. Lasă la o parte mândria. Cât priveşte conacul Shanley, îl voi cumpăra, indiferent de voinţa ei. In acelaşi timp, aş vrea să mă accepţi ca partener la editura ta; voi face infuzie de capital şi curând vei fi din nou bogat. Astfel, banii care constituie piedica dintre între şi nepoata mea nu va mai exista. Singurul lucru pe care nu-l pot suporta sunt lacrimile lui Ming.

- Iar eu nu pot suporta nici măcar gândul că Ming ar putea plânge! zise Julian.

Desigur, Ming nu ştia nimic de acest aranjament.

Ming se duse să cumpere biletele pentru Australia, iar la întoarcere luară masa împreună deşi Ming nu mâncă aproape nimic. Albert o duse la o piesă de teatru, unde foarte frumoasă şi elegantă fiind, Ming era

privită de foarte mulţi bărbaţi. Ea nu auzi nici nu văzu nimic din comedia care unchiului Albert îi stârnise hohote de râs. In pauze, Ming se trezi scrutând feţele celor din jur în speranţa că printre ei l-ar putea vedea pe Julian. Dar el nu mai ieşea la teatru în ultimul timp, stătea mereu acasă cu Frisby, sau juca bridge cu prietenii săi.

A doua zi dimineaţă, Ming se trezi într-o stare la fel de proastă, lipsită de speranţa că lucrurile vor evolua în sensul dorit de ea. Primi însă un telefon de la Eva Trench.

- Ming, draga mea, s-a întâmplat ceva teribil!

- Dumnezeule, exclamă Ming, ce s-a întâmplat?

- Julian n-a venit astăzi la birou, m-a sunat de la Shanley. Era distrus. Din cauza câinelui.

- Frisby? Ce este cu el?

- A dispărut şi Julian este distrus, ştii cât îl iubeşte. Câinele a fost lăsat afară în timpul nopţii de doamna Hollis, care-i face menajul lui Julian, şi Frisby nu s-a mai întors de atunci.

- Dumnezeule, au trecut douăzeci şi patru de ore!

- Grădinarul l-ar fi văzut la un moment dat în grădina de legume, poate vâna vreun iepure şi de atunci... nu l-am văzut niciodată pe Julian în astfel de stare. S-a dus la poliţie a anunţat că oferă recompensă. Julian se teme să nu-l fi împuşcat la vreo fermă din vecini, cineva care nu l-a cunoscut.

- Eva, mă duc chiar acum la Shanley...trebuie să-l ajut să-l caute pe Frisby.... şi eu îl iubesc la fel ca

Julian...

- Ar fi minunat din partea ta, draga mea, zise Eva.

Julian petrecuse o noapte albă; nu mâncase nimic, umblase toată noaptea fluierând după câine. Doamna Hollis îl îndemnase să-l ia şi pe fiul ei, Jimmy. Băiatul se întorsese, temându-se că Frisby fusese prins în vreo capcană şi nu suporta gândul că era undeva în întuneric, speriat, fără hrană.

- Ştii că Julian are o dragoste exagerată faţă de Frisby, continuă Eva. Este în stare să ofere tot ce are ca recompensă. Se teme să nu-l fi împuşcat cineva şi să-l fi şi înmormântat.

Ming începu să simtă durerea care desigur îl sfâşia pe Julian. Il şi vedea pe Frisby îşi amintea iubirea din ochii lui când îşi privea stăpânul. Acum, şi-l imagină mort, cu inima lui loială oprită, ochii lui mari negri închişi... nu, era prea mult! Iar Julian era epuizat probabil după ce cutreierase pădurile în căutarea prietenului său. Cine putea să ştie mai bine ca ea iubirea pe care i-o purta Julian lui Frisby? Se pare că oamenii singuri îşi iubesc foarte mult animalele. Şi Julian era un bărbat singur. Ming renunţă la orgoliu şi decise să se ducă la Shanley.

Unchiul Albert o însoţise, desigur. Nimic nu-i făcea mai mare plăcere decât s-o conducă pe Ming la bărbatul care o iubea. Rămase însă prudent în maşină.

- Tu du-te la Julian şi vezi ce s-a întâmplat, draga mea.

Ming intră aproape în fugă în casa lui Julian. Chiar dacă era

ultima oară când se vedeau, poate doar pentru a-şi lua rămas bun, trebuia să-i ofere ajutorul. Observă imediat că Julian era epuizat; după o noapte de nesomn, ochii îi erau încercănaţi şi era teribil de deprimat. Avea în faţă o ceaşcă de cafea şi o farfurie neatinsă cu mâncare. Văzând-o, sări în picioare. Privi figura aceea atât de dragă a fetei mici de statură, care-i înţelegea dragostea pentru acest câine, deşi alţi oameni o considerau exagerată şi clipi nedumerit.

- Ce faci aici? exclamă el.

Ming începu să se bâlbâie:

- Am venit pentru Frisby.... n-am suportat gândul că s-a pierdut....trebuia să vin! Lacrimile îi curgeau pe obraji; ştii cât îl iubeam pe Frisby....

- Ming, draga mea... zise Julian, impresionat. Ming, te iubesc... n-am iubit pe nimeni în viaţa asta aşa cum te iubesc, Ming...

Ming se topi în îmbrăţişarea lui.

- Iar eu te-am iubit dintotdeauna, Julian. Iubitule, nu mă mai face să plec de aici....

- Nu te voi lăsa să pleci, dragostea mea, zise el, privind-o cu ochi obosiţi, dar fericit.

Julian, care era atât de îndrăgostit şi realiza acum că putea să piardă dragostea vieţii sale, lăsă deoparte toate gândurile, mândria, situaţia sa. Nu realiza decât că Ming trebuia să devină soţia lui.

Incepu să-i explice că atitudinea sa de respingere se datora scrisorii Claudiei, dar Ming îi puse un degete pe buze:

- Nu trebuie să spui nimic, Julian, nu te scuza. Acum, numai noi contăm. Şi Frisby, pe care trebuie să-l găsim imediat, adăugă ea.

- Acum când te-ai întors, iubito, simt că-l voi regăsi, mi-am recăpătat speranţa.

- Spune-mi, iubitule, pe unde l-ai căutat, zise Ming.

El începu să-i descrie zonele, temându-se că vreunul din fermierii vecini l-ar fi împuşcat. Poate Frisby plecase după vreo căţeluşă şi se pierduse sau căzuse în vreo râpă...erau multe posibilităţi, una mai înfricoşătoare decât alta. Desigur, exista şi posibilitatea să fi fost furat. In regiune apăruseră nişte bande de hoţi. La fel păţiseră şi nişte vecini al lui Julian, al căror boxer fusese răpit pentru a se solicita o recompensă frumoasă pentru el.

- Iubita mea, frumoasa mea Ming, îţi sunt atât de recunoscător că ai venit să mă ajuţi să-l găsesc pe Frisby! Iubito, îmi eşti mai dragă ca lumina ochilor....

Mână în mână, Julian şi Ming se îndreptară spre maşina unchiului Albert.

- Este ceea ce mi-am dorit să văd! exclamă bunul domn. Nu poate fi nimic mai frumos ca doi îndrăgostiţi!

- Domnule, spuse Julian, nu ştiu cum să vă mulţumesc! Ming se va căsători cu mine!

Albert Springer aruncă nepoatei sale o privire uşor vinovată.

- In acest caz, Shanley va fi cadoul de nuntă! Am semnat ieri contractul, draga mea. Vă urez tot norocul din lume, dragii mei!

Julian o prinse pe Ming în braţe. Totul ar fi fost

minunat dacă alături s-ar fi aflat şi Frisby.

Deodată, se auziră paşi şi se întoarseră toţi pentru a vedea un băiat care-l ajutase pe Julian să-l caute pe Frisby. Acesta striga:

- L-au găsit, domnule Barrisford! L-a găsit domnul Martin, veterinarul, sir. L-am văzut, îl aduce cu maşina.

Ming şi Julian întrebară într-un glas:

- L-ai văzut?

- Da, domnule, domnul Martin l-a dus la clinică pentru că Frisby a pierdut sânge.

Julian prinse băiatul de mână, disperat.

- Ce s-a întâmplat cu el, Jimmy?

Băiatul le spuse ce văzuse. Veterinarul îl întâlnise pe Frisby care ieşea din pădure şchiopătând şi îşi închipuie că bietul câine şi-a prins lăbuţa într-o capcană. Era prăfuit şi nu arăta prea bine, dar tot a dat in coadă când domnul Martin l-a ridicat în maşina sa.

De aceste capcane se temuse Julian. Poate că noaptea trecută nu-l văzuseră pe bietul Frisby, care se târa prin tufişul unde fusese făcut prizonier.

Băiatul le mai spuse că Frisby nu era în primejdie, cu toate că va şchiopăta o vreme, dar rana deşi adâncă se va vindeca şi că-l va aduce la conac după ce-l va pansa, hrăni şi-i va face injecţii.

Ming plângea în hohote. Julian o prinse la piept, plângând şi el de fericire.

Deodată, auziră telefonul din casa lui Julian sunând.

- Dragul meu, cred că te caută veterinarul; răspunde-i şi apoi să mergem să-l luăm pe bietul şi dragul nostru Frisby.

Julian încuviinţă. O ridică în braţe pe Ming în faţa băiatului, deşi, ca orice englez, era reticent în a-şi manifesta deschis sentimentele în prezenţa altora.

Sfârşit